

မိုးမိုး

ဘုံနေသူ
အေး

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၈၉၅-၈၃

နတ်ရွာမိုး

ချော်နေသောအံ့များ/နတ်ရွာမိုး။

- ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၄၅ - တ၊ ၁၃-၅ * ၂၁ စင်တီ။

(၁) နတ်ရွာမိုး

စာမူနှင့်ပုံနှိပ်ချက်အမှတ် ၅၀၀၃၂၂၀၃၀၀။ မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၇၀၀။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊ ၂၊ ၇၊ ၁၆မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉၈၀၃၄၅၈၃၊ ၀၉၅၀၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (မတ်လ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ဝက်အူစုပ်ထားတဲ့
တံခါးရွက်ဟာ
ပျက်ရင် အံ့ချော်တတ်တယ်။

ဝက်အူစုပ်မထားတဲ့
လူရဲ့အံ့ချော်ချက်ကတော့...
ခက်တယ်နော်...
ပျက်လည်းမပျက်ဘဲနဲ့။ ၊

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

အဆိုနှစ်ရပ်ရှိသည်။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ...

အလွန်တိကျသောတိုက်ဆိုင်မှုများနှင့်
တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ...

အလွန်အသေးစိတ်လွန်းသော အချက်များနှင့်
ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောင်းပြန်အဆိုနှစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်အဆိုမှန်ပါသလဲ?

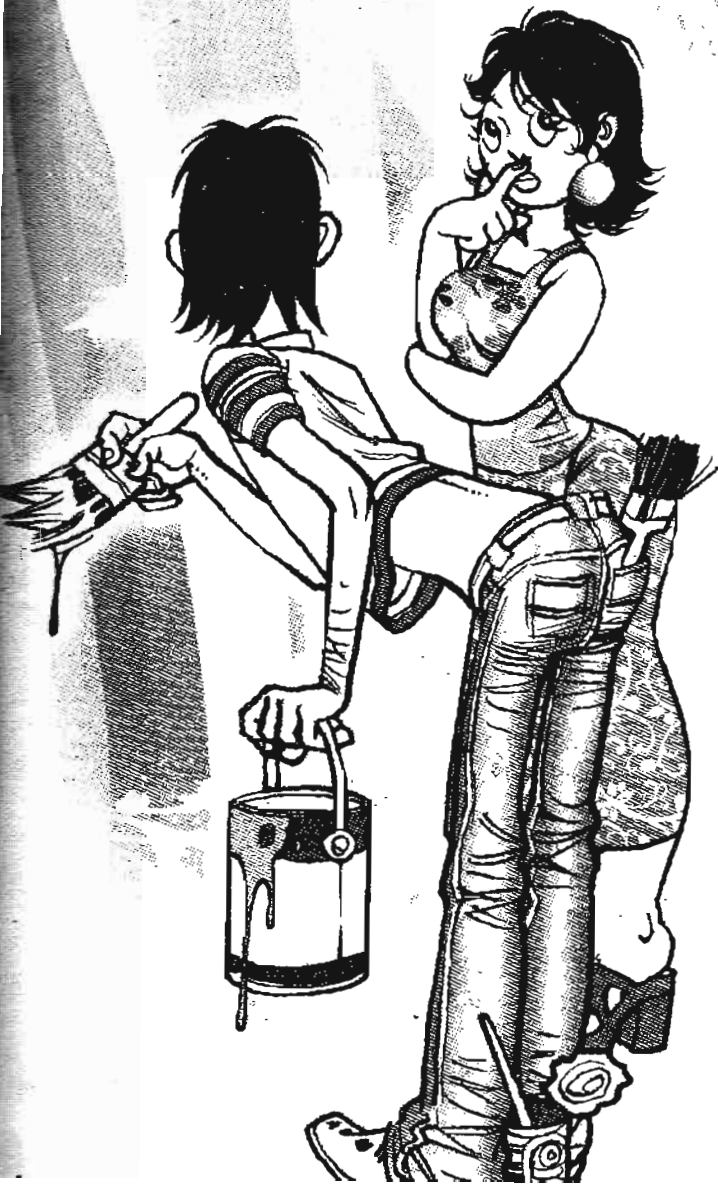

ချော်နေသောအိမ်များ

...ကို... ယခု ကျွန်တော်များ ချုပ်ကြည့်သည်။

နတ်ရွာမိုး

အမွှင်

၁၁ မဟုတ်တဲ့ ရေပုံးလေးတစ်ပုံး ပေါက်နေတာကနေ ဘဝ
 ဇောက်တိဇောက်ထိုး အံချော်သွားရတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
 အကြောင်း ပြောပြမလို့ပါ။ သူ့နာမည်က ဇော်မင်းတင့်တဲ့။ သူ့ကောင်မ
 လေး နာမည်ကတော့... အင်း... ကောင်မလေးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါ
 တော့... (ရှော့နည်းနည်းရှိလာနိုင်လို့ပါ။)

တစ်နေ့သား...

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတယ်။

ဟာ!... ဘယ်ကလာ ပိုကာဝိုင်းရမှာလဲဗျာ။

နတ်ရွာခြံ

ဓာတ်မသိလို့ မိတ်ဆွေ ဒီမေးခွန်း မေးတာ။ ဓာတ်အိဆို တန်းသိတယ် အရက်ဝိုင်းမှန်း။

တစ်ကျောင်းတည်း အတူတူ ဆင်းကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က တစ်တန်းကြီးတယ်။ သူတို့ထက်လည်း အသက်ကြီးတော့ ကျွန်တော့်နာမည်အရှေ့တစ်လုံးကို ရွှေက နောင် (နောင်တော်)တပ်ပြီး နောင်ကြည်လို့ ကျောင်းမှာကတည်းက ခေါ်တွင် သမုတ်လို့ နှုတ်ကျိုးခဲ့တာ ကြာပေါ့။

အဲ... သူတို့ဆိုတာက အပေါ်မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဇော်မင်းတင့် ခေါ် ဇော်ကြီး ခေါ် မြွေကြီး၊ ခင်မောင်ခိုင် ခေါ် စံပြောင်း၊ ချစ်ကို ခေါ် ကမ္ဘာပုတို့ဖြစ်ပါတယ်။ (သူတို့ရဲ့နာမည်ပြောင်အကြောင်းတွေကို တော့ အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ပြသွားပါမယ်) ဇော်ကြီး ခေါ် မြွေကြီး၊ စံပြောင်းနဲ့ ကမ္ဘာပုတို့က မြို့ခံတွေပါ။ ကျွန်တော်က ကန်ထူးရိုက်ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ သူတို့မြို့ကို ရောက်နေတာ တစ်လလောက်ရှိပါပြီ။ နောက်ထပ် ကြာဦးမယ့်သဘောလည်း ရှိနေတယ်။

ညနေတိုင်း သူတို့မြို့က ကျော်ကြားတဲ့ ချင်းဝိုင်းဆိုတဲ့ အရက် ဆိုင်လေးမှာ ပုံမှန်ဆိုကြတယ်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ တစ်ဝိုင်းစာ တစ်ဝိုင်း စာ တဲကလေးတွေနဲ့ မြေစိုက်စားပွဲသေ၊ မြေစိုက်ခုံ ပျဉ်ပြားတန်းရှည်နဲ့ ကိုယ့်ဝိုင်းနဲ့ကိုယ် သီးသီးသန့်သန့်လေးမို့ လွတ်လပ်တယ်။ အနှောင့် အယှက် ကင်းတယ်။

စာပေသမားတွေလည်း ဖြစ်ကြတော့ ကိုယ် စီးမျောနေတဲ့ စကားဝိုင်းထဲ ဘေးဘီအနှောင့်အယှက် မဝင်ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ အရက် မူးတာထက် စကားဝိုင်း ညီညွတ်လို့ စကားလုံး မူးနေတဲ့ အရသာက

ချော်နေသောအံ့များ

ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်တာကို စကားလုံး မူးဖူးတဲ့သူတိုင်း သိပါတယ်။

အဲဒီညနေက (စကားဝိုင်းက...)

ဂျန်းစတိန်းဘက်(ခ)ရဲ့ “တော်တီလာဖလက်” ထဲ စီးဝင်ပြီး မျောနေကြတယ်။ (မောင်ထွန်းသူ ဘာသာပြန်၊ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ)

“တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်ရင်...”

အဲဒီပီဆားနိုးဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့အတွင်းစိတ်ဟာ လွတ်လပ်နေတယ်နော်၊ သူတို့ဟာ သူများပစ္စည်းကို ခိုးတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊ သူတို့သိတာက သူလိုအပ်နေတဲ့ပစ္စည်းဟာ သူ့လက်တစ်ကမ်း ကို ရောက်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် သူလှမ်းယူလိုက်တယ်... ဒါပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် နောင်ကြည်၊ သဘောပြောတာနော်... ကျွန်တော်တို့ကျတော့ သူများပစ္စည်း မသိအောင် ယူပြီးရင် စိတ်မလုံ သလိုလို၊ လိပ်ပြာမလုံသလိုလို ငရဲပဲ ကြောက်ရတော့မလို့လို ဖြစ်ဖြစ်ပြီး စိတ်အကျဉ်းကျနေတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ သိတယ်”

ပြောနေသော ဇော်ကြီးခွက်လွတ်ထဲ အရက်ဖြည့်ရင်း သူ့ခွက်လည်း ငဲ့ရင်း ကမ္ဘာပုက လေအေးနှင့်...

“အဲဒါ... လောလောဆယ် အဲဒီနွဲ့ဒါနာကပေးတဲ့ လက်တ လောငရဲပဲ... ဆင်ခြင်ကြ... ဆင်ခြင်ကြ”

“အောင်မာ ကမ္ဘာပု မင်းကများ တရားသံနဲ့”

ပဲပြားသုတ် ဇွန်းပြန်ချရင်း စံပြောင်းက ကမ္ဘာပုကို မဲ့မဲ့ရွံ့ရွံ့ မျက်စောင့်ဆီးတယ်... သူစကားဆက်တယ်...

“ဟိုတလောက မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီနွဲ့ဒါနာ ပြခဲ့တာ မင်းမေ့နေပြီလား!”

“ဘာလဲကွ့! . . လူကြားသူကြားဆို မင်းက လုပ်ပြီ၊ မုသာဝါဒတွေ လာတော့မယ်”

“မုသာဝါဒ မဟုတ်ဘူး မောင်ရေ၊ အမှန်တရား . . . အမှန်တရား၊ အဲဒီနေ့က မင်းအိတ်ကပ်ထဲက ထုတ်ရတာ ငါးရာတန် အသစ် နှစ်ရွက်ရယ်၊ ရာတန်အသစ်ချပ်ချွတ် လေးရွက်ရယ်၊ ရှားရှားပါးပါး ငါးဆယ်တန်အသစ်ချပ်ချွတ် နှစ်ရွက်ရယ်၊ ငါ့မျက်စေ့နဲ့ မြင်တာလေ”

“ပိုက်ဆံသစ်တာနဲ့ မင်းပြောတဲ့ အဒိန္နဒါနာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ့”

“ငါ့စကား မပြီးသေးဘူးလေကွာ၊ အဲဒီနေ့က မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း သောက်ရင်းစားရင်း မင်းသောက်စားနေပုံက စိတ်မဖြောင့်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ခုနပြောသလို မင်း စိတ်အကျဉ်းကျနေတယ်၊ မင်း နှစ်ခါလုံး လွှတ်ခနဲ ညည်းတယ် . . .

တောက်! . . ငါ ချိတ်ပြန်ပိတ်တာ အံ့ကျရဲ့လား မသိဘူး၊ ငါ ချိတ်တော့ အသေအချာ ပြန်ပိတ်ခဲ့ပါတယ်တဲ့”

ဇော်ကြီးက ဆိတ်သညည်း(ဆိတ်သားညည်း)ဝါးရင်း . . .

“လိုရင်းမြန်မြန်မရောက်ဘူးကွာ စံပြောင်း၊ မင်းဟာ လူရှည်သလောက် ဟူဝါရှည်တယ်”

“အကျိုးနဲ့အကြောင်းနဲ့မို့ပါကွာ . . . သည်းခံ တကာမြွေ”

သူတို့စကားဝိုင်းကို ကျွန်တော်က ခပ်အေးအေးပဲ ထိုင်ကြည့်ရင်း သောက်နေတယ်။

“ငါ့ကောင်ကြီးတော့ . . . သူ့မာတာမိခင်ကြီးရဲ့ ချွေးခံအင်္ကျီထဲက အဒိန္နဒါနာခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်”

“အောင်မာ . . . မင်းဘယ်လိုတပ်အပ်ပြောနိုင်လဲ!”

“မင်းအမေ ကြီးတော်ခွေးအံ့ဟာ သူ့ချွေးခံအင်္ကျီသန့်သန့်ထဲ ဘယ်တုန်းကမှ ပိုက်ဆံအဟောင်းအစုတ် ထည့်လေ့မရှိတာရယ်၊ သူ့ချွေးခံအိတ်ကိုလည်း အမြဲ ထိပ်နားက တွယ်ချိတ်ကြီးနဲ့ ကန့်လန့်ဖြတ် ချိတ်ပြီး ပိတ်ထားတတ်တာရယ်ကို အီဖေကိုယ်က သိနေတယ်လေ”

“ခွေးကောင် . . . အဲဒီတုန်းကတော့ တစ်ခွန်းမဟာဘူး”

“ဟ၊ လိုက်ရင် မင်းတိုက်နေတဲ့အရက်လေ၊ စေတနာ ပျက်သွားမှာပေါ့ကွ့”

ဇော်ကြီးက ပုလင်းထဲက လက်ကျန်ငွေရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် စံပြောင်း၊ မင်းလည်း ခိုးရာပါပိုက်ဆံမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ငြိမ်သောက်နေခဲ့တာပဲ၊ မင်းလည်း အဒိန္နဒါနာ အမှုတွဲပဲ၊ နှစ်ကောင်စလုံး ခြေတင်လားမှာပဲ”

အဲဒီတုန်းမှာ ချာတိတ်လေးတစ်ယောက် . . .

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပြီး ဇော်မင်းတင့်ကို လက်ယက်လှမ်းခေါ်တာကို မြင်ရတယ်။ ဇော်ကြီးက ချာတိတ်ကို သိပ်မရဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြရင်း ငါလားလို့ မေးတယ်။ ချာတိတ်က ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဇော်ကြီး ထသွားတယ်။ ချာတိတ်က တစ်ခုခု ပြောရင်း အိတ်ကပ်ထဲက စာခေါက်ထင်ပါရဲ့ ပေးတယ်။ ဇော်ကြီး ချက်ချင်းဖွင့်ဖတ်တယ်။ ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်သွားပုံက ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မရအောင် ပေါ်နေတယ်။

ပြီးမှ သူ့အိတ်ကပ်ထဲက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ချာတိတ်ကို တမ်းပေးရင်း ခေါင်းပွတ်ပြီး လွှတ်လိုက်တယ်။ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သားဆီ သူ့အကြည့်ရောက်လာတယ်။ သွေးဖြူပြီး ချာတိတ်ပေးခဲ့တဲ့စာရွက်(အပိုင်းအစ ဖြစ်ပုံရ)ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး

ဝါးရင်း... မှီရတဲ့... (အဲ... မှီတောင်မှ မှီကျင်းကြီးဖြစ်ပုံရ) မျက်နှာ
နဲ့ လာပြန်ဝင်ထိုင်တယ်။

သူ ဘာစ၊ ပြောမလဲလို့ အားလုံးနားစွင့်နေကြပေမယ့် ဘာမှ
မပြောဘဲ သူ့ခွက်လက်ကျန်ကို မော့ပြီး အမြည်းဝါးရင်း နောက်တစ်လုံး
မှာတယ်။ စံပြောင်းက မနေနိုင်တော့ဘူးလေ။

“ဟေ့ကောင် မြွေ... မင်းခုနက ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးလိုက်တဲ့
စာရွက်ကို ထွေးမထုတ်ဘဲ အရက်နဲ့ မျော့ချလိုက်သလား!”

“ဘာစာရွက်လဲ စံပြောင်းရ၊ ငါ ဘာမှ မဝါးပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်... ငါတို့ မျက်စေ့ခြောက်လုံးအောက်မှာ မင်း
မုန်လာဥ လာလုပ်မနေနဲ့”

“မစပ်စုပါနဲ့ကွာ... ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပါ။ ဟဲ... ဟဲ...
သယ်ချင်းတို့၊ ဒီဝိုင်း ကိုယ်ရှင်းမယ်၊ အမြည်းစုံအောင်မှာကွာ”

ကမ္ဘာပုက ဇော်ကြီးကို ခပ်ခွာခွာ နောက်ရိုက်ကြည့်ရင်း...

“မြွေ... ကောင်းပြီ... မင်းစကားနဲ့မင်းနော်၊ မင်း ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာနော်၊ တို့ကို မတိုင်ပင်ဘူးနော်၊ ကောင်းပြီ...”

ဟမလေး... အဘလေး... ကယ်ပါယူပါ ဖြစ်လာရင်တော့
ကမ္ဘာပုတို့က ငှင်း... ငှင်း... နေသာသပ လေညာကပဲ”

“ခွင့်လွှတ်ကြကွာ... လျှို့ဝှက်ရမယ့်ကိစ္စလေး နည်းနည်းပါ
နေလို့ပါ။ ကဲ... ချကြ”

ဇော်ကြီး ဟန်ပန်အမူအရာနဲ့ မျက်နှာမျက်လုံးဟာ သိပ်ကို
သိသာနေပါတယ်။ အခုနက ဆေးမစားမိပုံဆိုရင် အခု စက္ကူဝါးစားပြီးပုံ
က ဆေးစားပြီးပုံလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ စက္ကူပေါ်က စာလုံးတစ်ချို့ဟာ

သူ့ဆေးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အူမြူးဆေး ဖြစ်ဖို့များပါတယ်။ မြူးခံနေပုံ...။

စကားတွေ တောင်ပုံအောင် ပြောရင်း...

“နောင်ကြည်... အားမနာနဲ့နော်၊ ဒီည ကျွန်တော်ရှင်းပါရ
စေ”

အူမြူးနေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်ပါတယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့အံ့ချော်မှု အစပျိုးခြင်းဆိုတာကို ကျွန်တော်
လည်း ရှေ့ဖြစ်ဟောဆရာ ဟူးရား မဟုတ်၊ တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးလည်း
မဟုတ်တော့ ဘယ်နှယ့်လုပ် ကြိုသိမှာလဲ။ အဲ့သလိုနဲ့...။ အဲ...
အဲ့... သ... လို့... နဲ့...။

နောက်ကြောင်းနည်းနည်းပြန်ရမယ်... ဆို... ရင်။

အခန်း(၁)

ဇော်

မင်းတင့် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ချောချောမောမော ဖြေအပြီး စိတ်ချလက်ချ လည်ပတ်ပျော်ပါးနေချိန်ဖြစ်သည်။ မုဆိုးမ မိခင်ကြီး အမေကြည်တွင် သားသမီးသုံးယောက် ရှိသည့်အနက် ဇော် မင်းတင့်က အလတ်ကောင်ဖြစ်သည်။

သူ့အထက်အစ်မက တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ကျောင်း ဆရာမ ဖြစ်သည်။ သူ့အောက် ညီငယ် (သူ့ထက် ဗလတောင့်သူ)က ဦးလေး၏စာအုပ်ဆိုင်နှင့် V.C.D အငှား ဆိုင်တွင် မန်နေဂျာအဆင့်မြင့် အလုပ်လုပ်နေသည်။

၁၁ နတ်ရွာစိုး

မိခင်ကြီးကလည်း ငွေတိုးပေး၊ လက်ဖက်ခြောက် ကိုယ်စား လှယ်လုပ်ငန်းတွေကြောင့် စီးပွားရေး ချောင်လည်သောအဆင့်တွင် ရှိသည်။ သားဆိုးကိုမှ အမေတွေ ချစ်တတ်ကြသည်။ မဟုတ်လား။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကတည်းက သောက်စားပေတေတတ်သော ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာတွေနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာသော ပန်းချီ ဝါသနာရှင် ဇော်မင်းတင့်လေး။

အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် တိုးတက် ပျက်စီးခဲ့သည်ဟုပင် ဆိုရ ပါချိမ့်မည်။

ခပ်ပေပေ ခပ်ဆန်းဆန်း ပန်းချီကျော် ငင်းဆင့်ငင်းတိုး... ပိုက်ဆံချေးပြီး ပြန်မဆပ်ဘဲ ထိုမြီရှင်ဆီကပင် နောက်ထပ်ပိုက်ဆံ ထပ်ချေးနိုင်သော ပန်းချီကျော် ဂေါ်ဇင်တို့ကို အားကျသည်။

“သိစိတ်နှင့်မသိစိတ်ကြားမှာ ခပ်ပါးပါးအလွှာတစ်ခု ရှိတယ်ကွ။ သိလိုက်မသိလိုက်ဖြစ်ပြီး ရီဝေနေတဲ့အလွှာပေါ့။ အဲ့ဒီအလွှာက အနု ပညာ ထုတ်လုပ်တယ်”

ဟူ၍ သူ့ကိုးကွယ်သည့် ကဗျာဆရာကြီးက အရက်ပိုင်းတွင် သွန်သင်ဖူးသည်။ ရီဝေဝေနှင့် ကဗျာတွေ ထရွတ်သည်။ ကဗျာဆရာ ကြီးကတော့ သူ့သိအိုရီနှင့် သူပြောခြင်းဖြစ်နိုင်သော်လည်း ဇော်မင်း တင့်ဆိုသော ပိစိကွေး အနုပညာပိုးဝင်စ လူငယ်လေးကတော့ အနု ပညာ ထုတ်လုပ်ဖို့ရာ... အဓိကမှာ မူးယစ်ရီဝေနေဖို့ အထူးလိုအပ် ကြောင်း သူ့အုပ်ခေါင်းထဲ သံမှိုစွဲခဲ့လေသတတ်။

ဇော်မင်းတင့်သည် အိုင်ကျူမြင့်၏၊ တဲလင့်စ်ပြေး၏၊ အားတစ်

ချော်နေသောစိတ်များ ၁၂

ဆင့်(နံ) အားကောင်း၏ဟု ကဗျာဆရာကြီးက မှတ်ချက်ပေး၏။ စာဖတ်အားလည်း ကောင်းလေသည်မှာ စကားပြောကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင် ၏။

အဲလ်ဘတ်ကဗျူ၏ ‘ပလိပ်’ ကို တစ်ခေါက်ဖတ်ဖူးသူ၊ နှစ် ခေါက်ခွဲ ဖတ်ဖူးသူ၊ သုံးခေါက်နှင့် ဆယ်မျက်နှာ ဖတ်ပြီးသူတွေကြား၌ နှစ်ခေါက် ဖတ်ပြီး အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်သူက ဇော်မင်းတင့်ပင် ဖြစ်နေ၍ အနီကဗျာဆရာကြီးက အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်တမဲ့။

ဇော်မင်းတင့်၏လက်တွေ့အားသာချက်မှာ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို သုံးလေးမိနစ် (အများဆုံး) ငါးမိနစ် ထိုင်ကြည့်မည်။ ပြီးလျှင် စက္ကူဖြူပေါ် ခဲပင် ကြောင်းမနေဘဲ ဘောပင်(သို့မဟုတ်)မင်နက်နှင့် တိုက်ရိုက်အလွတ်ချရေးနိုင်သည်။

အလင်းအမှောင်နှင့် ကြွနေရမည်။ ချွတ်စွပ်တူနေစေရမည်။ ဤကား ပန်းချီကျောင်းမတက်ဖူးသော သူ၏ ပါရမီဖြစ်သည်။ မင်ခြစ် အလွန်ကောင်းသည်။

ငရဲနည်းနည်းကြီးနိုင်သော သူတို့မြို့က ဇော်မင်းတင့်၏ ဖြစ်ရပ် မှန်တစ်ခုကို တင်ပြလိုသေးသည်။

ပြီးခဲ့သော နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကဖြစ်သည်။ မန္တလေးသား နိုင်ငံကျော်(ပညာတတ်) ကာတွန်းဆရာတစ်ဦး အကြောင်းအပေါင်း သင့်၍ သူတို့မြို့သို့ ရောက်လာပါသတဲ့။

မြို့ခံလူငယ်များ စာပေမိတ်ဆွေ များ၏တောင်းဆိုချက်အရ ကာတွန်းရက်တိုသင်တန်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ် သင်ကြားပေးပါသတဲ့။

စေတနာလည်း အလွန်ပါသူဟု သိရသည်။

သင်တန်းသိမ်းကာလ၌ ကာတွန်းဆရာက သူ့သင်တန်းသားများကို...

“စာမေးပွဲ စစ်တဲ့သဘောမျိုးပေါ့ဗျာ... အရယ်ရဆုံး ပုံတစ်ပုံ စီ ဆွဲပြီး ထားခဲ့ကြပါ။ စာမဲ့ဆိုရင်တော့ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ကဲ... စိတ်ကြိုက်ရေးဆွဲကြပါ”

ဟု ခွင့်ပြုရင်း အကဲစမ်းလိုက်ပါသတဲ့။

သင်တန်းသား ငါးဆယ်နီးပါးသည် မိမိစိတ်ကြိုက် ဟာသ အမြောက်ဆုံး အရယ်ရဆုံး ကာတွန်းများ အသီးသီး အသက အသက ဆွဲ၍ စာရွက်မှောက်ပြီး ခန်းမထဲက ထထွက်သွားကြပါသတဲ့။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်သာ ကျန်နေသည်တဲ့။ ဟုတ်ကဲ့... ဇော်မင်းတင့်ပါပဲ။

သူရေးဆွဲပြီးသော ကာတွန်းပုံကို သူ့ဟာသူ ကြည့်ရင်း တခွဲခွဲ ထိုင်ရယ်နေသဖြင့် ကာတွန်းဆရာက သူ့အနီးသို့ လျှောက်လာပါသတဲ့။ ဇော်မင်းတင့်က ကာတွန်းဆရာအနီး ရောက်မှ သူ့ပုံကို စားပွဲပေါ် မှောက်ချထားလိုက်ပြီး တခွဲခွဲ ရယ်ဆဲမျက်နှာနှင့် ဆရာကို မော့ကြည့်ပါ သတဲ့။

“မင်းပုံမင်းကြည့်ပြီး ဒီလောက် တခွဲခွဲ ရယ်နေရင်တော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ဆရာကြည့်မယ်နော်”

“ကြည့်ပါ ဆရာ၊ ဆရာကို ပြဖို့ပဲဟာ... ကြည့်ပါ”

ကာတွန်းဆရာက ဇော်မင်းတင့်၏ပုံကို အသာလှမ်းယူ၍ လှန် ကြည့်လိုက်သည်။ ရပ်မိရပ်ဖ စာပေမိတ်ဆွေတစ်ချို့လည်း အခန်းပြင်

တ လှမ်းကြည့်နေကြသည်တဲ့။

ကာတွန်းဆရာသည် ဇော်မင်းတင့်၏ပုံကို ကြည့်ပြီး တခွဲခွဲ တဟီးဟီး မတ်တတ်ရယ်နေရာမှ စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချရင်း ငိုက်နှိပ်၍ ဆက်ရယ်နေသည်မှာ အတော် ကြာပါသတဲ့။

အပြင်က လူကြီးများ စိတ်ဝင်စား စပ်သုတ်သုတ် ဝင်၍ ဇော်မင်းတင့်၏ကာတွန်းပုံကို ဝိုင်းကြည့်ရင်း ဝေါခနဲ ရယ်သံကြီး ထွက် လာပြန်ပါသတဲ့။

(သည်လောက်ဆို မိတ်ဆွေလည်း စိတ်ဝင်စားလောက်ပြီမို့ ဇော်မင်းတင့် ရေးထားသောပုံကို မြင်သာအောင် အတိုအကျဉ်းနှင့် ရှင်းခနဲ စာနှင့်ရေးပြပါတော့မည်။)

ခပ်အိုအိုဆရာတော် တရားဟောရင်း ပြီးနေပုံဖြစ်သည်။

ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကျိုးနေပုံ ဖြစ်ပါကြောင်း။ (မြင်ကြည့်ကြပါ ကုန်)

“မကြည်သား... မိုးကြိုးပစ်ခံရမယ့်ကောင်” ဟု ဝင်ကြည့် သော ဂေါပကလူကြီးတစ်ယောက်က အူနှိပ်ရင်း မှတ်ချက်ပေးခြင်း ခံရသည့်အပြင် ထိုည နှုတ်ဆက်အရက်ဝိုင်း၌ လူကြီးတွေကြား ဖိတ်ကြားမြှောက်စားခြင်းခံရသော အတော်ဆုံး သင်တန်းသားလည်း ဖြစ်ခဲ့ချေသတတ်။ ။

(အရက်ဇာတ်ခင်းမည့် ပါရမီဇာတ်တွဲ ပါလာပုံပါခင်ဗျာ)

ဇော်မင်းတင့်တို့လမ်းထဲ လမ်းထိပ်ထောင့်ကွက် ကိုက်ခံအိမ် ကြီး ရောင်းရန် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ လွန်ခဲ့သော

တစ်လကျော်ကျော်က ထိုဆိုင်းဘုတ်ပြုတ်သွားခဲ့သည်။

သူနှင့်မဆိုင်။ သူ ဂရုစိုက်နေစရာ မလိုအပ်။

ထိုတိုက်ခံအိမ်ဟောင်းကြီးကို ပန်းရံ လက်သမားတွေ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်း ပြင်နေကြသည်။

သူနှင့်မဆိုင်၊ ဂရုစိုက်စရာ မလိုအပ်။

တိုက်ခံအိမ်ကြီးရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင် အင်္ဂတေခုံတုံး အကျ အန ချ၍ အလုပ်ရုံပုံစံ အဆောက်အဦတစ်ခု တည်ဆောက်ပြန်သည်။

သူနှင့်မဆိုင်၊ သူ ဂရုစိုက်စရာ မလိုအပ်။

ထိုအလုပ်ရုံထဲတွင် ထိုင်ခုံ၊ ဖောက်ခုံနှင့် ဝပ်ရှော့တစ်ခု၏ လိုအပ်သော အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တပ်ဆင်နေသည်။ ကားပစ္စည်း၊ ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်းများ မှန်မီရုံနှင့် တန်းများ၊ ချိတ်များပေါ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သူနှင့် မဆိုင်၊ သူ ဂရုစိုက်စရာ မလိုအပ်။

တစ်နေ့သာ...

မနက်စောစော သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့အသွား ဇောက်(စ်) ဝက်ဂွန်ကားလေးတစ်စီးကို ယောက်ျားသားက ကားထဲ ခွေကိုင်၍ မိန်းမသူနှစ်ဦးက ဆင်းတွန်းလာနေသည်။

တွန်းနေသူတွေကို သူ စေ့စေ့ပင် မကြည့်မိဘဲ အလိုလိုပင် ဝင်တွန်းပေးနေမိသည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီချင်သော သူ၏ပင်ကိုယ် စိတ်ထားဖြစ်ပါသည်။

ထိုကားလေးကို အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော သူတို့လမ်းထိပ်က ဝပ်ရှော့ထဲအထိ သူ ချွေးစို့အောင် မနည်းတွန်းပို့ပေးလိုက်ပြီး မိန်းမ

လှလှကြီးနှင့် မိန်းမလှလှလေးက ကျေးဇူးပဲနော်ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက် ချိန်မှာတော့ ဤဝပ်ရှော့အိမ်ကြီးသည် သူနှင့် အနည်းငယ် ပတ်သက် စပ်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သူ ဂရုစိုက်ဖို့ အနည်းငယ် လိုအပ်လာခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ထိုဇောက်(စ်)ဝက်ဂွန်ကားဝါလေး ထိုဝပ်ရှော့အိမ်ကြီး ၏ပေါ်တီကို(ဆင်ဝင်)အောက်တွင် အမြဲရပ်ထား (သို့မဟုတ်) ဝင်ထွက် နေသည်ကို မြင်ဖန်များလာသောအခါ...

ထိုဝပ်ရှော့အိမ်ကြီးသည်...

သူနှင့် လုံးဝပတ်သက်လာပြီးသကာလ... သူ ဂရုမစိုက်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လာခဲ့ရပေတော့သည်။ ထိုဝပ်ရှော့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတိုင်း သူ့မှာ လည်ပင်းတလိမ်လိမ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ခလုတ်တိုက်မိအောင် ဖြစ်လာရလေသတတ်။

“ကလပ်... ကလပ်!.. ကလပ်!”

“ကောင်လေး... ငေးချင်ရင် လမ်းဘေးကပ်လျှောက်၊ ဆိုက် ကားပေမယ့် မာလကီးယားသွားမယ်”

“ဟုတ်”

ကျေးဇူးပဲနော်ဆိုသော ကောင်မလေး၏ချွေးစို့နေသော နဖူးလေးနှင့် ကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေသော မျက်ဝန်းလေးက သူ၏ သုခုမ ဆန်သော(နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်) အတွေးအားလုံးကို နွေးထွေးရစ်ပတ် ထားခဲ့ပြီကောလေ။

သူ့ဘဝ၏ပထမဆုံးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သတိရတိုင်း မှော်သားကပ်တိုင်း A.4 စက္ကူပေါ်တွင် ကောင်မလေး၏နဖူး... ဆံစ... မျက်ခုံးနှင့် မျက်တောင်

မျက်ဝန်းသာ ပါသည့် မင်ခြစ်ပန်းချီကားတွေ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ရေးတော့သည်။ (ရာချီ၍ ရေးဆွဲခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ယခုတိုင် ဖိုင်တွဲ ထားသော မင်ခြစ်မျက်ဝန်း ကားသုံးဆယ်ကျော်ကို အံ့ဘနန်း ကြည့်ခဲ့ဖူး ပါသည်။

ဧည့်သည်ပညာရှင်တစ်ယောက်ယောက် မြို့သို့ အလည် ရောက်ပါက ထိုဖိုင်နှင့်အတူ ဇော်မင်းတင့်ကို လူကြီးသူမတွေက တခုတ် တရ မိတ်ဆက်ပေးလေ့ရှိသည်ဟု ဆို၏။ အားလုံးက ချီးမွမ်းစကား ပြောကြသည်ဆို၏)

အိမ်ပြင်ပ၌ ကားတွန်းစဉ်က ပထမဆုံး အနီးကပ် တစ်ကြိမ် မြင်ဖူးပြီး ဈေးထဲတွင် သူ့အမေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှတစ်ကြိမ်၊ လက်ဖက် ရည်ခိုင် ထိုင်နေစဉ် တစ်ယောက်တည်း ကားဖြတ်မောင်းသွားစဉ် တစ်ကြိမ်သာ မြင်ဖူးသေးသည်။

လည်လိမ်၊ ခလုတ်တိုက်၊ ဆိုက်ကားသမား အဆဲခံ၍ ဖြတ် သွားဖြတ်လာ၌မူ ဆိုင်ကယ်ပံစည်းဗီရိုနောက်၌ ခဏခဏ ဝပ်ရှော့ထဲရှိ သူ့အဖေစားပွဲ၌ သုံးလေးကြိမ် မြင်ဖူးထားသည်။

ကမ္ဘာပု၊ စံပြောင်း၊ ဂီတာအတီးကောင်းသော ညီဝမ်းကွဲ တိုးတိုးနှင့် လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတွင် မကြာခဏ ဂီတာသွားတီးလေ့ရှိသည်။

“မီးလုံးလေးနဲ့လိုက်ကာလေးတွေ လှောင်ရယ်ကြပစေ ကိုယ် မမူဘဲ တီးခတ်စဉ်. . .”

ထိုသီချင်းက မပါမဖြစ်သီချင်းဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်လေ တစ်ညဉ့်တည်း နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ထပ်ဆိုခိုင်းသည်။ ကောင်မလေး ၏အရိပ်ကလေး ပြတင်းဝတွင် ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသောညဉ့်ဆို လေး

ငါးခေါက်ကြော့သည်။

ဤကိစ္စသည် သူ၏ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်လည်းဖြစ်သမို့ ဘယ် သူငယ်ချင်းကိုမှ ဖွင့်မတိုင်ပင်ခဲ့။

နဂိုဗီဇကိုက ဇော်မင်းတင့်သည် အရှက်ကြီးသူဖြစ်သည်။

အချစ်ကိစ္စနှင့် တပိုတပါးသွားခြင်းကိစ္စသည် ရှက်စရာဟု တွေး ထားပုံရ၏။

ဘယ်ကလောက် ရှက်တတ်သလဲဆိုလျှင် နေ့ခင်းကြောင် တောင် မဟုတ်၊ ညဉ့်ကြီးမင်းကြီး လူရှင်းနေတာတောင် လမ်းဘေး သေးပေါက်လျှင် တော်ရုံနှင့်မထွက်။

ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်လိုပင် အိမ်သာထဲ ဝင်နေတာ တောင် အပြင်က လူသံသူသံကြားလျှင် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် ရုတ်တရက် မထွက်တော့ဟု သိရသည်။

“နောင်ကြည် စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ဒီမြွေကြီးနဲ့ ခရီးသွားဖို့တောင် မကောင်းဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ နှစ်ယောက်သား အင်တာဗျူး သွားဖြေကြ တယ်၊ အပြန် ကားလက်မှတ်ဝယ်ပြီး နည်းနည်းစောနေသေးလို့ ပေါက် စည်(ဘီယာ+ဝီစကီ) ကိုင်ကြတယ်. . .

သောက်ပြီးတော့ လာကွာ. . ကားပေါ်မှာ ဒုက္ခရောက်မယ်၊ လက်ထရိန် တက်ထားဦးမှဆိုလို့ အိမ်သာလိုက်တည်ရတယ်၊ သူ ဝင်သွားတဲ့ အိမ်သာတံခါးရှေ့မှာ ကားကားကြီး အိတ်နှစ်လုံးလွယ်ပြီး ပိတ်ရပ်ပေးနေခိုင်းထားတယ်၊ အကြာကြီးပဲဗျာ၊ ပြီးကိုမပြီးနိုင်ဘူး၊ ဟိုက်ဝေးဂိတ်အိမ်သာဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်. . . အိမ်သာအပြည့် လူ အပြည့် တန်းစီနေတဲ့လူတွေနဲ့၊ အိမ်သာတစ်လုံးရှေ့မှာ ဂျွန်တော်ဖြစ်

၂၆ နတ်ရွာစိုး

နေပုံကြီးက. . ဒါ ငါ့ကိုယ်ပိုင်အိမ်သာ ဘယ်သူမှ မဝင်နဲ့ဆိုတဲ့ ဂိုက် စပေါက် ဖြစ်မနေဘူးလား။

ဝင်လာသမျှတွေ မျက်စောင်းထိုး နှာခေါင်းရှုံ့ဗျာ. . လက်သီး ကျစ်ကျစ်ဆုပ်သူက ဆုပ်လို့။ ဒါကို အထဲကနေ သကောင့်သားက ကျွန်တော်ရှိမရှိ တံခါးခေါက်မေးလို့ ရှိကြောင်း ပြန်ပြန်ခေါက်ပေးနေရ သေးတယ်။ အိမ်သာဝန်ထမ်းကို ဘယ်သူက သွားတို့လဲ မသိဘူး။ ဝင် လာပြီး. . ခင်ဗျားလူ အထဲမှာ ဒီလောက်ကြာအောင် ဘာရှုပ်နေတာ လဲ၊ နံပါတ်ဖိုး ထိုးနေသလား၊ ရဲခေါ်လိုက်မယ်နော်တွေ့တာတွေ ဖြစ် လို့. . .

ဇော်ကြီး ခဏအော်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပြတော့ ညှစ်ကောင်းတုန်း ဗျာ၊ ဝမ်းချုပ်၊ ဆီးချုပ်ရောဂါသည်ပါခင်ဗျာ။ ဆေးရုံက လက်လန်လို့ ဆင်းလာတာပါလို့ မနည်းတောင်းပန်ယူရတယ်။ နောက်တအောင်ကြာ မှ ထွက်လာတယ်. . လုံးဝမထွက်ဘူးကွာတဲ့။

ပြုတစ်ပြုတစ် ဖြစ်လာမှ ဟိုခွေးမသား အိမ်သာစောင့်ကြောင့် ပြန်ဝင်သွားပြီး ဘယ်လောက်ညှစ်ညှစ် ထွက်မလာတော့တာတဲ့။ အင်း. . . ထွက်သွားတာက စီးမယ့်ကား၊ လက်မှတ်ဖိုး ဆုံးရော”

ဟူ၍ စံပြောင်းက ဇော်မင်းတင့်ရှေ့မှာပင် ပြောပြဖူးသည်။ ဇော်မင်းတင့် ခေါ် မြွေကြီးက ရှက်ပြီးတုံ့တုံနှင့် နားထောင်နေသည်။ ဘာမှ ဝင်မပြောခဲ့။

ကမ္ဘာပုကလည်း ဇော်ကြီးနှင့်သူနှင့် တကယ့်အဖြစ်ကို အားကျ မခံ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြန်ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်က အိမ်က လုပ်တဲ့ ပရိဘောဂ သွားသွင်းတာ

သူက အလုပ်အင်တာဗျူး အကြောင်းပြပြီး အမေကြည့်ကို လှိမ့်ထွက်ပြီး လိုက်လာတာ၊ ပစ္စည်းအပ် ဘဏ်ကို ငွေလွှဲပြီး လမ်းစရိတ် ချန်တယ်၊ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ အကုန်သုံးကြတာ၊ မြွေကြီးဟာလေ တစ်ခါတစ်လေ ကလေးလိုပဲ. . .

မစီးဖူးလို့ကွာတဲ့. . . သရဲရထား ဝင်စီးမယ်လို့ တစာစာ ပူဆာ တယ်ဗျာ၊ သူ တကယ်ကြောက်သွားတာဗျ၊ ပြန်ထွက်လာတော့ ခြေတုန် လက်တုန် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောနဲ့ တည်းခိုခန်းကျတော့ ဖျားယူရရော၊ ဆေးခန်းပါ ပြရသေးတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ ပြန်မယ့်ညမှာ ကျွန်တော်က ဘောပွဲခြောက်မောင်းအောင်တယ်၊

ဘာပြောကောင်းမလဲ. . . ဟိုက်ဝေးဂိတ်မှာ ဘီယာချည်းပဲ အဝအပြဲ ဆော်ကြတာပေါ့၊ ကားကလည်း အကောင်းစားကြီး၊ အဲယား ကွန်းအမှန်နဲ့၊ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာလည်း လမ်းမှာ မော့ဖို့ ဘီယာ နှစ်ပုလင်း ပါသေးတယ်၊ ကားက သူ့သတ်မှတ်စခန်းမှာပဲ ရပ်တာလေ၊ မှော်ဘီလည်း ကျော်ရော ကမ္ဘာပု. . ငါ ဆီးသွားချင်နေပြီတဲ့၊ မရဘူး အောင့်ထားခိုင်းရတာပေါ့၊ ဥက္ကံသုံးဆယ်ကျော်တော့ မျက်စေ့မျက်နှာ ဖျက်နေပြီ. . ငါမရတော့ဘူးတဲ့၊

ကားရပ်ခိုင်းဖို့ ကျုပ်ကလည်း အလွန်အားနာတာနဲ့ ဘီယာ တစ်ပုလင်းကို အကုန်မော့ပြီး မင်းပန်းချီသမားပဲ လက်လည်း ငြိမ်မယ် လက်လည်း တည့်မယ်ဆိုတာ ငါယုံတယ်. . ရော့. . မသိမသာ လုံချည် အောက် ပုလင်းထည့်ပြီး ဝင်အောင် ပေါက်ထည့်လို့ ပြောပြီး ပုလင်း လွှတ် ထိုးပေးလိုက်တယ်၊ မသိမသာလည်း ကာထားပေးရသေးတယ်၊

သူက ပြတင်းဘက်ခုံ၊ ကျုပ်က အလယ်တန်းနားခုံလေ၊ နာရီ

ဝက်ကျော်ကျော်ကြာမှ ဟူးခနဲ သူ့ဆီက သက်ပြင်းချသံ ကြားတယ်။
ပေါသွားတာပဲကွ. . ငရဲကနေ လွတ်မြောက်လာသလိုပဲတဲ့၊ ပု. . ပုလင်း
လွင့်ပစ်ပေးဦးကွာတဲ့၊ ပုလင်းခေါင်းလေး ပုဆိုးကြားက ပြုလာတယ်. .

အပေါ်က မှန်လျှောက်ခါးလေးကို မသိမသာ တွန်းရွှေ့ဖွင့်
လိုက်ကြပြီး ဘေးဘီကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်ထဲ အာရုံကျနေကြတယ်။
ဇတ်ခနဲ ပုလင်းခေါင်းက ဆွဲပြီး 'မှန်ပေါက်ထဲ ပစ်ထိုးထည့်လိုက်တယ်။
ခွမ်းခနဲ အသံသဲ့သဲ့ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်. . ၊

ဒါပေမယ့် ပုလင်းဟာ နည်းနည်းပေါ့နေသလားလို့ သံသယ
ဖြစ်မိတယ်။ အပေါ်က လျှောက်ခါးလေး ပြန်မပိတ်မိတော့ ပြင်ပလေ
တဖြူးဖြူးနဲ့ ဘာအနံ့အသက်မှ မရဘဲ သာသာယာယာ ကျုပ်တို့က
ဖြစ်နေသလောက် အလုံပိတ်ထားတဲ့ တစ်ကားလုံးက နှာခေါင်းတွေ
ရှုံ့ကြ၊ ဘယ်ကအနံ့လဲ. . ဘာနံ့လဲ. . ဟောင်နေတာပဲနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီ။

လူတွေ ရွစ်ရွစ်ဖြစ်လာမှ ကျုပ် မသင်္ကာလို့ လျှောက်ခါး ထပ်ပိတ်
ရင်း အိပ်နေတဲ့ သူ့ကို ဟောလူ. . မြွေကြီး ခင်ဗျား ဖင်ခဏကြွစမ်းဆိုပြီး
ဖင်ထိုင်ခုံကို လှမ်းကြည့်မိမှ စိန့်နေတဲ့သေးကွက်ကြီးဗျာ၊ ခုံကို အုပ်ထား
တာက ရှုမြင်းပိတ်စ၊ နစ်ခံနေတော့တာ. . .

စပယ်ယာ ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်ဆိုလိုက်တာ ရစရာ မရှိ
ဘူး။ အဲကွန်းပိတ်ပြီး မှန်တွေ အကုန်ဖွင့်ပစ်လိုက်ရတယ်။ သတ်မှတ်
ကားရပ်စခန်းကျမှ ရေတဝေါဝေါ ဆေးချရတယ်။ ရှက်လိုက်တာဗျာ၊
သူနဲ့ကျုပ်လည်း ရှက်ရှက်နဲ့ မူးပြီနေအောင် သောက်တော့တာ။
မြို့လယ်ရောက်မှ စပယ်ယာ နှိုးလို့ပေါ့။ လက်မှတ်ဝယ်တုန်းက ကြည်ချင်
ချင် ဖြစ်နေတဲ့ အောင်လံက ကောင်မလေးအုပ်စုကို ကြည့်တောင်

မကြည့်ရဲတော့ဘူး. . . ။

'ဟောလူ. . . ခင်ဗျားလက်တည့်တယ်ဆို'

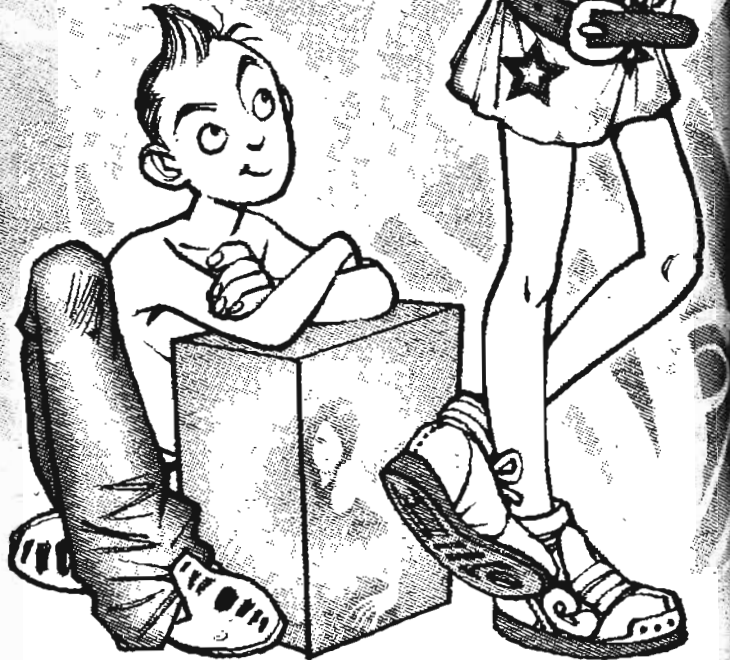
'ငါမပြောရပါလားကွာ. . ' တဲ့"

ကမ္ဘာပုက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ အမှတ်တရ ခေါက်ထည့်ထား
သော ထိုနေ့က ကားလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ပြသည်။ ကျောမှာ. .
မြွေသေးပေါက်တဲ့ည. . တဲ့။

ရဲရင့်လေးနက်တဲ့ထုံးနဲ့
နုလုံးသားပြပွဲအတွက်...
ကိုယ်ပိုင်ရင်ဘတ်ကို
ကိုယ်ပိုင်ခါးကို
ကိုယ်ပိုင်လက်နဲ့ခွဲ
အသည်းနုလုံးကို
ဆွဲထုတ်ပြလိုက်တယ်။
(အဟုတ်ဗျာ)
အဲ့တော့!

ဇုတ်လိုက်...ဇုတ်လိုက်လေးတဲ့...သူမက
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ မှတ်ချက်ပေးပါတယ်
ကွေးခနဲ လဲသေလိုက်ပေါ့။

အခန်း(၂)

“ကမ္ဘာပု... မင်းဆိုင်ကယ် ငါ့ခဏာပေးကွာ”

မစ်ရှယ်ကို ဇွန်းနှင့် မွေနေသောကမ္ဘာပုက...

“မင်းက ဆိုင်ကယ်လည်း မစီးတတ်ဘဲနဲ့ ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

“အရေးအလွန်ကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိလို့ပါကွာ၊ စံပြောင်းတို့ တိုးတိုးတို့ အောင်သန်းဦးတို့ မလာခင် မင်းကတော့ ငါ့အခင်အားကောင်မို့ တိုင်ပင် ခဦးမယ်၊ ငါ... အဲ... ငါ... ချစ်သူတွေထားတယ်”

“ဟင်!... ဘယ်ကလေးမ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပလဲ”

“မနောက်နဲ့ကွာ... အတည်ပါ၊ ဟောသမှာ ငါ့သူ့မျက်ဝန်း

တွေ ငါးဆယ်ကျော် ရေးတဲ့အထဲက ဆယ်ပုံရွေးထုတ်လာတယ်။ အဲ့ဒါ မသိမသာ သူ့ကို သွားပြချင်လို့”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် လဲ!”

“တို့လမ်းထိပ် ဟင်္သာဝပ်ရွှေက ကောင်မလေးကွာ၊ မင်း ဟိုကောင်တွေကို မပြောရဘူးနော်၊ ဒီမနက် သူ့အဖေနဲ့အမေ ကားနဲ့ ထွက်သွားတယ်၊ ဝပ်ရွှေထဲက စားပွဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ဂျာနယ် ထိုင်ဖတ်နေတယ်၊ မကြွင်းနစ်တွေလည်း မရောက်သေးဘူး၊ မင်း ဆိုင်ကယ်ကို နှိုးမရအောင် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ကွာ၊ ငါ တွန်းပြီး ဆိုင်ကယ်သွားပြင်တဲ့ပုံနဲ့ ဝင်မယ်၊ ကူညီပါ ကမ္ဘာပုရာ၊ ညနေ ဘိယာ အဝတိုက်ပါမယ်”

ကမ္ဘာပုက ကော်ဖီခွံရင်း မျက်ဝန်းကားတွေကို ရှုစားသည်။

“အင်း... ငါ့ကောင်ကြီး ကမ္ဘာနာစ ဝင်လာပါပေါ့လား၊ အရင်ကကော မင်း အဆက်အဆံ ရှိလို့လား”

“ကားအတူတူတွန်းဖူးတယ်... ကျေးဇူးပဲနော်တဲ့၊ သူ ငါ့ကို မှတ်မိမှာပါကွာ၊ လုပ်ပါ... ယုတ္တိရှိအောင် မင်းဆိုင်ကယ်ကို တစ်ခုခု လုပ်ကွာ”

“ဆိုင်ကယ်နှိုးမရအောင် လုပ်တာက လွယ်လွယ်လေး၊ ဒီကနေ မင်းလမ်းထိပ် တွန်းရမယ့်ခရီးက နီးသလားကွာ၊ ဆိုင်ကယ်ဆိုတာ ကိုယ် က စီးရင်သာ ချောနေတာ၊ သူက ပြန်စီးရင် မင်း လျှာနှစ်တောင် လောက် ထွက်မှ ဝပ်ရွှေရောက်လိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ!”

“ခါတ်တိုင်တစ်တိုင်လောက်အလိုအထိ ငါလိုက်ပို့မယ်၊ အဲ့ဒီကွာ နှိုးမရအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်၊ မင်း ဝပ်ရွှေထဲ တွန်းသွားပေါ့”

“ကမ္ဘာပုရာ... အနန္တောအနန္တ ပြီးရင် မင်းကို ငါ ဦးထိပ်ထား သင့်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးကြီးမားလှပါပေ၊ ဒီမှာ... ရှင်းမယ် မောင်စိုင်း လေး၊ သယ်ချင်း... စီးကရက် အကုန်ယူလိုက်လေ”

“ဂရတ်... ဂရဲ... ဂရဲ... ဝူး”

ဤသို့ဖြင့် ဟင်္သာဝပ်ရွှေနှင့် ခါတ်တိုင်တစ်တိုင်အလိုတွင် လမ်းဘေး ထိုးရပ်လိုက်ကြ၏။

“ဆိုင်ကယ်နှိုးမရအောင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကမ္ဘာပု”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ”

ဖင်ထိုင်ခုံ လှန်၍ ပလပ်အဟောင်းနှစ်လုံးသုံးလုံးထဲမှ အစုတ် ဆုံး၊ ကာဗွန်အတက်ဆုံးအလုံးကို ယူ၍ တပ်လက်စ ပလပ်အသစ်နှင့် ဖြုတ်လဲလိုက်၏။ ဖြုတ်လိုက်သော ပလပ်အသစ်က ပူကျက်နေသဖြင့် အဝတ်စုတ်နှင့်ကိုင်၍ ဖင်ထိုင်ခုံအောက် ထည့်လိုက်ရသည်။ စတတ် တာ နှိပ်သည်။ မနိုး၊ ကစ်ကြည့်သည်။ မနိုး။

“ညီလေးတို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာကူညီရမလဲ!”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတစ်ယောက်က ဝင်မေးသည်။

“ရတယ် နောင်ကြီး၊ ပြင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တမင်ပျက် အောင် လုပ်နေတာ”

“ဪ... ဪ”

ထိုသူ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဇော်ကြီးက...

လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းက ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်ကို ဝေကြည့်ရင်း ပြော

ရမည်ခိုင်ယာလော့ချ်တွေ ခေါင်းထဲ အစီအစဉ် ချနေသည်။ ကမ္ဘာပူက လိုအပ်သည်များ ညွှန်ကြားရင်း ခဏကြာနေသည်။

“ကဲ... ငါ့ကောင်ကြီး အောင်မြင်ပါစေ၊ သွားတော့... ငါ့ဟို... ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်ထဲက စောင့်နေမယ်”

“ငါလည်း ဝိနွမ်ပတ်လောက် ရဲဆေးတင်လိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“မြွေကြီးရာ... အနံ့မထွက်အောင် ဂျင်လောက်ပဲ သောက်ပါဌာ”

“အေးပါကွာ... ဂျင်ပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ကိုအောင်ရင့်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာကြသည်။ ကမ္ဘာပူက ဝီစကီစိပ်ပြား မှာ၏။ သူက ဂျင်နှစ်ပက်နှင့် စပါကလင် သံပုရာသီး အဆစ်တောင်းလိုက်၏။

“ငါ ရင်တွေ အရမ်းခန့်နေတယ်ကွာ”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ်... ငြိမ်သွားအောင် သောက်လိုက်၊ စိတ်ထဲက ဘုရားဆေး... သိကြားဆေးလို့ ရွတ်ပြီးသောက်”

အချိုရည် ပုလင်းတစ်ဝက် ရောသည်။ သံပုရာသီး ညှစ်ထည့်သည်။ တရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။ ဘုရားဆေး၊ သိကြားဆေး။

“အေ့!... ခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ နည်းနည်းရှိသွားတယ် ကမ္ဘာပူရေ”

မြေပဲလှော် နည်းနည်းကောက်ဝါးရင်း အချိန်ခဏဆွဲနေမိသည်။

“မြွေကြီး... ဒိုးတော့လေ”

“ခဏပါကွာ... ဒီမယ် အချိုရည်တွေ ကျန်နေသေးတယ်”

... နှမြောစရာကြီး”

ထပ်မှာရန် တမင်အချို့ရည်ချန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (သူသူ နှိပ်ကိုယ် သည်လိုပါပဲလေ...) သံပုရာသီးလည်း အကုန်မညှစ်သေး။

“ဂျင် နောက်ထပ်နှစ်ပက်”

လေးပက်ဝင်ပြီးမှ ကမ္ဘာပူဆီက စင်ကနယ် ကွမ်းယာနှစ်ယာ ဖြူစားပြီး ဆိုင်ကယ်တွန်း၍ ချီတက်သွားလေသည်။ အတွေ့အကြုံ

အသွေးကြောင့် ဆိုင်ကယ်တွန်းသည်ကပင် ဌာန်ကရိုင်း မကျ။ ဟိုကွေ့သည်ချိုး ဖြစ်နေသည်ကို ကမ္ဘာပူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဪ... လူက လူဖြောင့်၊ ဒါပေမယ့် ဆံပင်က စုတ်ဖွား၊ ခုတ်လုံးက အနီရောင်၊ သွားက အနီရောင်၊ အင်း... ကောင်မလေး ဘတ်က ဘယ်လိုမြင်မလဲ၊ အနံ့က လူရှေ့ နှစ်တောင်လောက် ထွက်နေတော့မှာ၊ အသက်မရှူနဲ့ ငါ့ကောင်” ဟူ၍ ချစ်သူငယ်ချင်း ချစ်ကို ခေါ် ကမ္ဘာပူ ထိုင်တွေးရင်း သူ့ကောင်ကြီးအတွက် ရင်လေးနေမိသည်။ အင်း... ပါးမှာတော့ လက်ဝါးရာ ပါမလာပါစေနဲ့လို့ မိုးနတ် ဇေယျာ ဆုတောင်းရမှာပေါ့။

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

မိတ်တိုင်တစ်တိုင်ကျော် တွန်းရသည်ကပင် ဟောဟဲလိုက်လာသည်။ စက်ဘီးတောင် သူများနင်းမှ နောက်က ကယ်ရီပေါ်က လိုက်စီး နေကျမို့ (ဒါတောင် စက်ဘီးရွှေ့နေစဉ် ခုန်မတက်တတ်) စက်ဘီးတောင် ဖြောင့်အောင် မတွန်းဖူးသူက ဆိုင်ကယ်အလေးကြီးကို မိတ်တိုင်တစ်တိုင်ကျော်ကြီးများတောင် တွန်းလာခဲ့သည်။

ဒါ အချစ်က ပေးတဲ့စွမ်းအားဟု သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းသော်လည်း ဂျင်ချွေးက စိမ့်ထွက်လာသည်။

လူက ဖတ်ဖတ်မောလာသည်။ ဝပ်ရှော့ရှေ့ ရောက်တော့ ကောင်မလေး စားပွဲတွင် ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း ကော်ဖီသောက်နေဆဲ။

ရင်ထဲ အေးသွားသည်။ ချွေးကတော့ ဘူးသီးလုံးလောက် ကျလာသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ လမ်းမပေါ်မှ ဝပ်ရှော့ထဲ ဆင်းသော မြေနီလမ်း

လေးသည် ကုန်းလျှောလေးလို အနည်းငယ် နိမ့်ဆင်းသွား၏။ ညာဘက်လက်ကိုင်ရှိ ရှေ့ဘီးဘရိတ်ကို ဖွဖွလေး ညှစ်ဆင်းရမှန်း သူ မသိ။

ကောင်မလေး ရှိနေ၍ ဝမ်းသာအားရ ထိုးဆင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်သည် အရှိန်နှင့် ထိုးဆင်းသွား၏။ သူ အပြေးလိုက်ရင်း အတင်းဖမ်းဆွဲသော်လည်း မနိုင်တော့။ လူက ဒရောသောပါး ပါသွားပြီး ဝပ်ရှော့ခုံတုံးကို ဝုန်းခနဲ တိုက်၍ တစ်ဖက်သို့ ဆိုင်ကယ်လဲမှ ထိုးရပ်သွားသည်။

“ငါ့လူရယ်. . ဖယ်. . ဖယ်. . ရှေ့ဘရိတ်ကို ညှစ်ဆင်းရတယ်ကွ”

ကောင်မလေးက လှမ်းကြည့်နေပြီမို့ ရှေ့ဘရိတ်က ဘယ်တာလဲဟု မေးမည့်မေးခွန်းအစား. . .

“ရှေ့ဘရိတ်လည်း ချော်နေတယ်ဗျ. . . သိပ်မမိဘူး”

“ဘီးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ. . . စီးလာရင်း ထိုးရပ်သွားတာပဲ ကြည့်ပေးပါဦးဗျာ”

“ခဏထိုင်စောင့်ပါ ညီလေး”

ကောင်မလေးကို သူလှမ်းကြည့်သည်။ ထိုင်စရာကလည်း ကောင်မလေး၏အလုပ်စားပွဲရှေ့က ခုံတန်းရှည်တွေပဲ ရှိသည်။ အလုပ်သဘောအရလား မှတ်မိ၍ပဲလားမသိ ပြီးပြသည်။ သူ အားတက်သွားသည်။

သူ့ကျောဘက်ရှိ ခါးတွင် ထိုးထဲသော ပန်းချီကားလိပ်တွေကို အသာဆွဲထုတ်၍ ကောင်မလေးရှေ့ရှိ ခုံတန်းလျားတွင် ခပ်ရိုရို

၃၀ နတ်ရွာစိုး

အိန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်ရင်း ဝပ်ရှော့ထဲက ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသလိုလို ဟိုငေးဒီကြည့် လုပ်နေမိသည်။ ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကိုလည်း ခဏခဏ သပ်တင်နေမိ၏။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦးလား”

“ခင်ဗျာ . . . သောက်ပါခင်ဗျာ၊ ကော်ဖီနဲ့ မတည့်လို့ . . . အဲကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်တတ်လို့ပါ”

ကောင်မလေးက တစ်ချက်ဝေကြည့်ပြီး ဂျာနယ်ဆက်ဖတ်နေသည်။ မျက်နှာနှင့်မျက်ဝန်းက ဂျာနယ်ကွယ်နေ၏။ သူ ဘာပြောရင် ကောင်းမလဲ၊ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟု လက်တစ်ဖက်နှင့် စက္ကူလိပ်ကို ကိုင်၊ လက်ဝါးတစ်ဖက်ထဲ မသိမသာ ရိုက်ရင်း အကြံထုတ်နေမိသည်။

အာခေါင်တွေ တအားခြောက်လာ၏။ လက်နှစ်ကမ်းလောက်တွင် ရေသန့်ဘူး ရှိနေ၏။ ခွက်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ မရှိ။

“ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်ပါရစေဗျာ၊ ရေဘူးမှာ ခွက်မတွေ့လို့”

“ဪ . . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုစိုးဈာန်တို့ဟာ စည်းကမ်းမရှိဘူး၊ ရေဘူးနဲ့ရေခွက်ကို သံကြိုးချည်ထားမှ ထင်ပါရဲ့၊ နေ . . . ခဏနော်၊ ရေခွက်က အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သူမ ဂျာနယ်ချ၍ ဝင်သွားပြီး ရေခဲပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှင့် ပြန်ထွက်လာပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးသည်။

သူက စာရွက်လိပ်ကို အနည်းငယ် ဆွဲပြန်ထားပြီးသားမို့ သူ့ဘေးက ခုံတန်းပေါ် ကောင်မလေး မြင်အောင် တမင်ချရင်း ရေအေးဖူး

ချော်နေသောမိများ ၃၁

နှင့်ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူသည်။ ကောင်မလေးက ပုံတွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်လက်မစပ်စုဘဲ ဂျာနယ်ကို ပြန်ကောက်ကိုင်၏။

ဗုဒ္ဓေါ . . . သူမ သည်းကြီးမည်းကြီး ဖတ်နေသောဂျာနယ်က ဘောလုံးဂျာနယ်ကြီးပါလား။ သူမနောက်က စင်မြင့်လေးပေါ်တွင်လည်း ဘောလုံးဂျာနယ်တွေ အထပ်လိုက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ ရေအေးနှစ်ခွက် ဆင့်သောက်ချလိုက်၏။ စကားစ ရသွား၏။

“သူ . . . သူက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးဝါသနာပါတယ်နော်”

“ရှန် . . . ဘာပြောလိုက်တာလဲ!”

“ဪ . . . ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ ဘောလုံးဝါသနာ ပါတတ်တယ်လို့ ဆရာတစ်ယောက်က ပြောဖူးလို့ပါ။ သူလည်း ဘောလုံးဝါသနာပါတယ်နော်”

သူ့စကား အဆင်ချောသွားသည် ထင်သည်။ ကောင်မလေးက ဂျာနယ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ပထမ ဝါသနာ မပါပါဘူး၊ ဖေဖေအတွက် ဘောပွဲဆွေးနွေးဘက် ဘောပွဲကြည့်ဘက် မရှိရင် အပြင်ထွက်ကြည့်မှာစိုးလို့ အဖော်ရအောင် လေ့လာရင်း အတူအိမ်မှာ ထိုင်ကြည့်ရင်း ဝါသနာ ပါလာတာ၊ သားအဖနှစ်ယောက် လောင်းလည်း လောင်းကြတယ်လေ၊ ဟင်း . . . တင်း . . . ဒီည ခိုးရဲနဲ့ဘာကာပွဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်မက ဘာစီလိုနာ ပရိသတ်ဗေမယ့် မော်ရင်ညိုကို ခိုက်တယ်၊ ရှင်ကကော ဘာပရိသတ်လဲ”

“ကျ . . . ကျနော်လား . . . ခိုးရဲပွဲကြည့်ပရိသတ်ပါပဲ၊ တောင်ဘက်နဲ့မြောက်ဘက် ကန်နေရင် အလယ်က ထိုင်ကြည့်နေလိုက်တာပါ

ပဲ၊ ကျွန်တော် ဘောလုံးပွဲအကြောင်း သိပ်မသိဘူး”

“ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးမှ ဝါသနာမပါရင် ဘာ ဝါသနာပါလဲ!”

ဟဟဟ... စကားလမ်းကြောင်းက အလိုလို ခင်းကျင်း ပေါက် ရောက်လာပြီ။

“ကျွန်တော် ခရေဇီ ဖြစ်တာက ဟောသဟာလေ”

ဘေးချထား၍ ပြန်ပြန်လိပ်သွားသော မျက်ဝန်းပန်းချီကားတွေ ကို ဆွဲဖြန့်ရင်း ကောင်မလေးလက်ထဲ ကမ်းပေးလိုက်၏။ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ တစ်ရွက်ချင်း ကြည့်နေရင်း သုံးလေးရွက် ရောက်လာသည်။ သူမမျက်ဝန်းတွေကို သူမ မှတ်မိသွားမလား။

ဟယ်... လှလိုက်တဲ့မျက်လုံးလေး... ဒါ ဘယ်သူ့ကို ကြည့် ဆွဲတာလဲဟင်... လို့များ မေးချလိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရင် အဆင် ပြေမလဲ။ အင်း...

တစ်နေ့... မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်တော်အကူအညီပေးခွင့်ရလိုက် တဲ့ မိန်းမလှလေးရဲ့မမေ့လျော့ဖွယ်မျက်ဝန်းတွေပါ။ ကျွန်တော့်အသီး ကျွန်တော့်အတွေးမှာ ကျေးဇူးပဲနော် ဆိုတဲ့အသံလေးရယ်... အဲ့ဒီ မျက်နှာကဆံလေးရယ်က စိုးမိုးနေလို့... အဲ့ဒါ...။

“ရှင်က...”

သူ့အတွေး တိခန့်ပြတ်သွား၏။

“ဗျာ...”

“တစ်မျက်နှာလုံး မရေးတတ်ဘူးလား၊ ဒီမျက်လုံးတွေချည်းပဲ ရေးတတ်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်လိုလုပ် ရှင့်ဝါသနာအရ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာ

ဓာတုန်း၊ နှာခေါင်းတွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ၊ ပါးတွေ၊ မေးစေ့တွေ နားရွက် တွေက ခက်လို့လား၊ ဒီလိုပဲ လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ လွယ်သွားမှာပေါ့ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်ခင်ဗျ”

“ပြီးတော့ ဆေးရောင်စုံတွေဘာတွေ ကိုင်တတ်အောင် ကြိုး စား”

“ဟုတ်...”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလားဟင်... ဟဟဟ... ကောင်း၍ မေး ည်အပြု...။

“ဝူး!...”

ဆိုင်ကယ်က ထနိုးသည်။ မကြွင်းနဲ့ သူ့ကို လှမ်းခေါ် သည်။ ဆိုင်ကယ်သံနှင့် သူမ မကြားအောင် ကပ်ပြောသည်။

“ညီတို့ ပလပ်ဟောင်း လဲတပ်နေတာ အစ်ကိုမြင်ခဲ့သားပဲ၊ နောက်တစ်ခါဆို ဟောဒီ “ဆီကော့” ကို ပိတ်ရုံနဲ့ စက်နှိုးမရဘူး၊ မှတ် ထား... ကြားလား!”

ခုမှ သူမှတ်မိသွားသည်။ ညီလေးတို့ ဘာဖြစ်လဲ... ဘာကူညီရ မလဲဟု ဆိုလာသူ။

သူ အကြံအစန်နှင့် ဝင်လာသည်ကို သိသိကြီးနှင့် ဘာမှ မပြော သူ...။

“ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ အစ်ကို... ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ ဗျာ”

“ဘာမှပေးစရာမလိုဘူး ငါ့ညီ၊ ဖင်ထိုင်ခုံအောက်က ပူပူ နွေးနွေး ပလပ်ခေါင်းလေး လဲတပ်ပေးလိုက်ရုံပဲဟာ၊ ရှေး... ရပြီ...”

စီးသွားတော့”

ရာ. . ခက်ကပြီ။ သူလုံးဝမစီးတတ်။ နီးနေသောဆိုင်ကယ်ကို တမင်စက်သပ်၍ တွန်းထွက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ကောင်မလေးက လည်း အကဲခတ်နေပြီ။

စက်ဘီးစီး၊ ဆိုင်ကယ်စီး မသင်ခဲ့မိသော နောင်တနှင့် အကြီး အကျယ်ပင် သည်နေရာ၌ ဒုက္ခရောက်တော့သည်။ ယောက်ျားလေး ဖြစ်ပြီး ဘေးမှ နှစ်ယောက်ကလေး၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဆိုင်ကယ် တောင်မှ ခုတ်ပြီး တွန်းထွက်ရမယ့်အရေးပါလားလေ။ နှစ်ယောက်စလုံး ထည့်မတွေးမိခဲ့ကြ။ မောနင်းပက် သောကလေးသာ အရေးကြီးနေခဲ့မိ။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရ မှန်း မသိတော့။ တက်ခွပြီး ဇွတ်ထွက်ရင်လည်း ခြံစည်းရိုးတိုင်လား၊ ဓါတ်တိုင်လားပဲ၊ သူ ခဏငိုင်းတွေနေစဉ် မိုးနတ်မင်း ဝင်လာ၏။ မိုးနတ် မင်းက ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာပေးနှင့်. . .

“ညီလေး. . . နောက်ကတက်၊ အစ်ကို စက်စမ်းရင်း လိုက်ဖို့ ပေးမယ်”

“ဟား. . . ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ နောင်တော်ရာ၊ ဟိုရောက် ရင် ပြုစုပါရစေ”

“ဦး. . .”

သူ ကောင်မလေးကို လက်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ဟူး. . . တော်သေး ရဲ့။ ပန်းချီကားလိပ် ထောင်ပြရင်း ကောင်မလေး ကျန်ခဲ့၏။

“ဝေါ. . . ကျီး”

ကိုအောင်ရင်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“လာပါ အစ်ကို၊ ဆိုင်ထဲ ခဏဝင်ပါဦး၊ ကျွန်တော့်နာမည် မှတ်မင်းတင့်ပါ၊ လာပါ. . . ခဏပါ”

“ခဏပဲနော်. . . ဘိုးတော်ပြန်ရောက်ရင် ကျိုင့်ပူနေမှာစိုးလို့ အစ်ကိုနာမည် စိုးစွာန်လို့ မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကမ္ဘာပူရေ. . . ဒီအစ်ကိုက အဲဒီဟင်္သာဝပ်ရှေ့က ကောင်းနစ်ပဲ၊ ဒီအစ်ကို သဘောထားပြည့်လို့ပေါ့ကွာ၊ နို့မို့ ငါစုတ်ပြတ် သတ်သွားနိုင်တယ်၊ အစ်ကိုစိုးစွာန်. . . ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ချစ်ကို ခေါ် ကမ္ဘာပူ”

“မိတ်ဆွေတိုးတာပေါ့ကွာ. . . အကူအညီလိုရင် ပြောပါ”

“အခုပဲ အစ်ကို ကူညီခဲ့တာတွေ နှစ်ခုသုံးခုတောင်ပဲဗျား ဘာသောက်မလဲ အစ်ကို”

“အလုပ်ချိန်မှာ သောက်လေ့မရှိဘူး ညီလေးတို့၊ စပါကလင်ပဲ မှာပေး၊ အစ်ကို မင်းကို ဘာများကူညီခဲ့လို့လဲကွ”

ကမ္ဘာပူက စပါကလင် မှာ၏။ ဇော်ကြီးက ဂျင်နှစ်ပက် မှာပြန် ၏။ ကမ္ဘာပူက ဇော်ကြီးအခြေအနေကို သိချင်လှပြီ။ ဝပ်ရှေ့ကလူ ပါနေ၍ ထုတ်မေးရန် ခက်နေ၏။

“အစ်ကို ကူညီရာ ရောက်ခဲ့တာတွေက ကျွန်တော်တို့ အကြံ အဖန်နဲ့ ဝင်ဖို့ ပလပ်လဲတပ်နေတာ မြင်တယ် မပြောဘူး၊ ပလပ်အသစ် ထပ်မဝယ်ခိုင်းဘူး၊ အဟောင်းအကောင်းကိုပဲ ပြန်တပ်ပေးတယ်၊ လက်ခံတောင် မယူတဲ့အပြင် ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ပြန်ထွက်မရ လို့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေတာကို သာသာယာယာပဲ ကယ် ထုတ်လာတယ်လေ”

“ဒီလောက်ကိစ္စဟာ အစ်ကိုအတွက် အပန်းတကြီးကိစ္စတွေမှ
မဟုတ်တာ ညီတို့ရာ”

ကမ္ဘာပုက အမြည်းမှာရင်း...

“အစ်ကိုအတွက်တော့ ဘာမှအပန်းမကြီးပေမယ့် ဒီကောင်
ကြီးအတွက်တော့ သေရေးရှင်ရေးထက်ကို အရေးကြီးပါတယ် အစ်ကို
ရာ၊ အစ်ကိုနားလည်သဘောပေါက်ပေးတာကို ကျွန်တော်တို့ မလေး
စားဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ...”

ဒီ...ကြီး ဒီကိစ္စမျိုးဖြစ်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ
ကျွန်တော်တို့က ငယ်ပေါင်းတွေပါ”

“အစ်ကိုတတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပါ့မယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့်
ဘိုးတော်နဲ့ဘွားတော်က သိပ်ရှေးဆန်တယ်... အယူသီးတယ်၊ သူတို့
ရှေ့မှာ အစ်ကိုနဲ့ ခပ်တန်းတန်း နေနော်၊ ကဲ... ခွင့်ပြုဦး၊ နောက်မှ
တွေ့မယ်”

“ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ဒီနားတွင်ကွာ... လမ်းလျှောက်ပြန်ပါ့မယ်၊ ကြိုဦးမှာပါ။
ညီလေး... ဒီတစ်ခါ ပလပ်မလဲနဲ့ ကြာတယ်၊ ဆီကော့သာ ပိတ်လိုက်၊
ဟင်း... ဟင်း... ကောင်မလေးကလည်း ရည်းစားမရှိသေးဘူးကွ၊
ရအောင်လိုက်... ကဲ... သွားပြီ”

မကွင်းနစ် ကိုစိုးစွာန် မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားသည်အထိ
နှစ်ယောက်သား ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“အဲ့ဒီ ကိုစိုးစွာန်ကို အသေပေါင်းထား မြွေကြီးရေ၊ ဒါနဲ့
အခြေအနေ ပြောစမ်းပါဦး”

ဇော်မင်းတင့်က အစအဆုံး အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို... အခြေအနေက...”

“အဲ့ဒီအခြေအနေပဲလေ... ကိုစိုးစွာန်အားကိုးနဲ့ ဆက်တွန်း
မော့ပဲ၊ အရေးကြီးတာက ငါ့ကို ဆိုင်ကယ်စီးသင်ပေးကွာ”

“မကြီးမငယ်အရွယ်ကျမှ လက်ပေးသင်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် သုံးလေးရက် လွန်မြောက်သောအခါ ခေါင်းနှင့်
လက်တွင် ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ဟန်ပါပါ ဇော်မင်းတင့်ကို အများ
သူငါ တွေ့ရှိကြလေသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဆိုင်ကယ်မှောက်တာလေ”

ဟု မေးသူရော မမေးသူရောကို ဂုဏ်တယူယူ လိုက်ရှင်းပြနေ
သေးဟု ဆို၏။

စကားပြောတတ်တဲ့
ပါးစပ်က ချောင်းကြည့်ရင်
သူ့လျှာ..သူ့လျှာခင်နဲ့
သူ့အစာလမ်း အသွင်အပြင်ကို မြင်ရမယ်။

စကားမပြောတတ်တဲ့
မျက်ဝန်းက ချောင်းကြည့်ရင်
သူ့အလွှာ သူ့စိတ်သလ္လာအစဉ်နဲ့
သူ့သစ္စာလမ်း အဆင်အခြင်ကို မြင်ရမယ်။

အခန်း(၃)

“တစ်

မျက်နှာလုံး မရေးတတ်ဘူးလား! ဒီမျက်လုံးတွေ
ခွည်းပဲ ရေးတတ်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်လိုလုပ် ရှင်ဝါသနာအရ ပန်းချီဆရာ
ဖြစ်လာမှာတုန်း၊ နှာခေါင်းက နှုတ်ခမ်းတွေ၊ ပါးတွေ၊ မေးစေ့တွေ၊
နားရွက်တွေက ခက်လို့လား၊ ဒီလိုပဲ လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ လွယ်သွားမှာပေါ့
နင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ်ခင်ဗျ”

“ပြီးတော့ ဆေးရောင်စုံတွေဘာတွေ ကိုင်တတ်အောင် ကြိုး

စား”

“ဟုတ်”

နားထဲ အမြဲကြားယောင်နေသော စကားပြောခန်းလေး ဖြစ်ပါသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ခဲတံပါ ကူကိုင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကို အနီးကပ် ရှစ်မိနစ်ခန့် ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲက ဖလက်ချိတ်နီး ပွင့်ခဲ့သည်။ သူ့နှလုံးသားထဲ ကောင်မလေးပုံရိပ် ရှိနေပြီ။ လာထား မှော်သားရေ။

ခေါင်းက လက်က အနာနှင့် ပတ်တီးနှင့်ပင် သူ့နှလုံးသားထဲက ပုံရိပ်ကို စာရွက်ဖြူပေါ် ခဲကြောင်း၍ ပြောင်းယူသည်။ စိတ်ကြိုက် ခဲကြောင်းထားသော ပုံဆယ်ပုံထဲမှ အကောင်းဆုံးတစ်ပုံကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ ရပြီ။

နောင်တော် ကိုတင်ဦးချစ်ဆီက ဝါတာကာလာနှင့် စုတ်တံတွေကို ဘီအီးတစ်ပိုင်း ဆိတ်သညှင်းတစ်ပွဲနှင့် ခဏငှားခဲ့သည်။

“ကြိုက်သလိုသုံး... ရေးပြီးရင်သာ ငါ့လည်း ပြဦး”

ဟူ၏။ ကာလာသီအိုရီကို သူ့ကျွမ်းကျင်သော်လည်း စိတ်ကူးထဲ၌ ပြောင်းပြန်တွေ လုပ်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၏။

စက္ကူကို ရေစိမ်၍ ဆယ်၏။ ကောင်မလေးမျက်နှာ ခဲခြစ်ရာပေါ်သို့ စိတ်ကူးတည့်သလို ကာလာတွေကို ရေမျှောတင်လိုက်၏။

ပြန့်စမ်းကွာ... စိတ်ကြိုက်တင် ပြီးမှ... ဟူးခနဲ စုတ်တံ ပစ်ချ၍ နေပြ(ကြမ်းပေါ်ချ)ထားလိုက်သည်။ A.4 ဆိုလျှင် တွန့်သွားနိုင်ပုံဆွဲစက္ကူ (Drawing paper) အကောင်းစား ကို တိုင်းမြို့တော်အထိ သူ တက်ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ (ကြိုတင် ပြင်ဆင်တတ်လာပုံ၊ ဇွဲ

ထွဲလည်သဟ ရှိလာပုံတွေပါ)

နေပြရင်း အိပ်ရေးဝဝ စိတ်ကြည်ကြည် ရေးဆွဲရန် နေ့ခင်းကြီးတစ်နေ့ရအောင်ပင် အိပ်လိုက်သေးသည်။ တစ်ကောင်တည်း သားဆိက်သော ရွှေဝါမ၏သားကလေး ရွှေညောင်၏တညောင်ညောင် အော်သံကြောင့် သူနိုးလာသောအခါ... .

“ဟိုက်!... .”

ရွှေညောင်က သူ့ချထားသောကြမ်းပြင်ပေါ်က ဆေးစပ်ပြားကို တက်နင်း၍ ပြတင်းနေရောင်တွင် ကြမ်းပေါ်ပင် သူ့ချထားသော ပန်းချီထားကို တက်နင်းသွားပြီးလေပြီ။

သူ ပြုခနဲဖြစ်ပြီး အပြေးယူကြည့်မိသည်။ တော်သေး၏။ သူ အဖြူအတိုင်း လွှတ်ထားသော လည်ပင်းအောက် ရင်သားအထက် နှင်ညွှန်နေရာကို ဖြတ်လျှောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူ အသေအချာ စိုက်ကြည့်ရင်း အင်မတန် လှပပြီး မတော်တဆ ရသော စုတ်ချက်လေးတွေဟု မြင်လာ၏။ ကောင်မလေး၏ အင်္ကျီကာလာဆန်း၊ ဒီဇိုင်းဆန်းလေးကို ရွှေညောင် ဝင်ရေးသွားလေပြီကော။ သူ့ခြေဖမ်းကို လာတိုးနေသော ရွှေညောင်ကို ကောက်ပွေ့၍ တစ်ချက်နမ်းလိုက်သည်။

ဟင်း... ဟင်း... ပြီးမှ ဆေးစပ်ပြားပေါ် ရွှေညောင်ခြေလက်လေးတွေ ဆေးပွတ်၍ လိုအပ်သော အင်္ကျီဒီဇိုင်းလေးကို ရောင်စုံမိဖွလှနေအောင် ဖော်လိုက်၏။

ကျေးဇူးပဲ ရွှေညောင်... ဦးတော့။ သည်တစ်ခါတော့ ကြီးတန်းတွင် ကလစ်နှင့် ချိတ်လှန်းလိုက်၏။ ရေမိုးချိုး၊ အမေကြည် ပြင်ထားခဲ့

သော နေ့လယ်စာကို အေးအေးလူလူ စားသောက်ပြီးမှ ခြောက်သွေ့
နေပြီဖြစ်သော ရောင်စုံကောင်မလေးကို စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်သည်
အထိ တစ်မိမိမှ ထိုင်ကြည့်နေရင်း မှော်သားဝင်လာသည်။ အကောင်
စား ဆော့ပင်နှင့် မင်နက်မင်စိုဘောပင်ကို အသင့်ပြင်လိုက်၏...
မင်ခြစ်စပြီ။

မျဉ်းဖြောင့်တွင် လက်နှင့် ဆွဲပြီး ပေတံချပ်ခနဲ ချလိုက် ထပ်နေ
အောင် သူကျင့်ခဲ့သည်။ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းနှင့် တစ်ကြောင်းကြား
ကွန်ပါ(Divider)နှင့် ထောက်တိုင်းမလား၊ ဆံချည်မျှင်သာ ခြားမလား။

(မယုံသူက သူ့မျဉ်းနှစ်ကြောင်းကြား ဆံပင်ဆွဲဆန့်၍ အုပ်
ကြည့်ဖူးသည်။ ရှုံးသွားသည်။ မျဉ်းကြားပျောက်သွားခဲ့သည်တဲ့)

ဒါတောင် ဆီးကိုင်လွန်း၍ သူ့မျက်လုံးက အနီးရော အဝေးပါ
မှုန်ချင်ချင် ဖြစ်နေတာ ကြာပြီဖြစ်၏။

ပြီးတော့ မျဉ်းအတိုအရှည်၊ လက်ဘရိတ်ဖမ်းပုံကွက်တိ။ ကျော်
ထွက်ခြင်း၊ လိုသွားခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ မျဉ်းကွေးမျဉ်းကောက်တွေက
တော့ သူ အရည်ကျိုသောက်ထားသလို လေ့ကျင့်ထားသည်။ ငါးမူးစေ၊
ရွှေဒင်္ဂါး၊ ဒေါင်လိုက်ခပ်စောင်းစောင်း ထောင်နေပုံကို နှုတ်ခမ်းထုသား
အထူအပါး(ပါစပက်တစ် ကျရမည်) နှစ်ချက်သာ ရေးပြလေ့ရှိသည်မို့
မြင်ဖူးသူများ ဩချကြရသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကောင်မလေးပုံသည် ရုန်းကြွထွက်
လာ၏။

မော်ဒန်ဆန်သောအရောင်တွေကြောင့် ကောင်မလေးမျက်နှာ
သည် ရောင်စုံဆလိုက်မီးစက်သုံးလေးခု ဝိုင်းထိုးထားသလို လှချက်

ဆော့ပင်နေ၏။

ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချရင်း ဘောလ်ပင် ပစ်ချလိုက်၏။ စီးကရက်
တစ်လိပ် မီးညှိရင်း သူ့ဘုတ်ပြားပေါ် ထောင်၍ အသေးစိတ် ကြည့်
သည်။ ပြုကြည့်သည်။ မှေးကြည့်သည်။ ကပ်ကြည့်သည်။ ခပ်ခွာခွာ
ကြည့်သည်။ သူ နောက်တစ်ချက် လှမ်းမတို့တော့ပါပြီ။

တိုးတိုးနှင့်စံပြောင်း စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် ပေါက်ချလာ၏။

ထိုတိုက်က အနုပညာသမားပီပီ ပန်းချီကားကို အကြာကြီး ကြည့်နေပြီးမှ

“အစ်ကို့... အစ်ကိုဇော် ကာလာသုံးတာ တော်တော်ရဲတင်း

တာပဲ... ညီမြင်ဖူးသမျှ အစ်ကိုဇော်ကားတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ တိုးတိုး၊ ခြင်းဝိုင်းမှာ ကိုတင်ဦးချစ် ရှိလိမ့်မယ်၊

စက်ဘီးနဲ့ သွားခေါ်ခဲ့ကွာ၊ သူကြည့်ချင်တယ် ပြောတယ်၊ မကြည့်လိုက်ရ

နှင့် ငါ့ကို ဆဲလိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုက ဒီကားကို ဘယ်ကိုပို့မှာမို့လဲ!”

“ပိုင်ရှင်ဆီပေါ့ကွ... မင်းမစပ်စုနဲ့၊ ကလေးက ကလေးလို

အ

သူတို့မြို့က အင်မတန် လှသော လူမှုဆက်ဆံရေးလေးတစ်ခု

ရှိ၏။ ဆွေမျိုးတော်ခြင်း၊ ညီအစ်ကိုတော်ခြင်းကြောင့် အကြီးစကားကို

အငယ်က နားထောင်ခြင်းမက ဘာမှမတော်လည်း အကြီးစကားကို

အငယ်က နားထောင်သည်။ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးလေ့ရှိသည်။

အကြီးက မဟုတ်မတရား လုပ်လျှင်လည်း ခင်ဗျားက အကြီးမို့

ခိုနေတာနော်၊ ခင်ဗျားက အကြီးဆိုတဲ့လိုင်စင်ကိုင်ထားလို့ ဟူ၍သာ

ပြောပြီး ပေခံသည်။ ခိုင်းတာ ထလုပ်ပေးသည်။

တော်ရုံတန်ခိုး အငယ်တွေအပေါ်လည်း မတရားကြီး သိပ်လုပ်လေ့ မရှိကြပေ။ ချစ်စရာ အလွန်ကောင်းသည်။ တစ်ဝိုင်းတည်း သောက်နေသော ဆိုက်ကားဆရာကြီးအတွက် ဒကာတော် သူဌေးသားက ဆေးလိပ်၊ထဝယ်ပေးသည်။ မီးညှိပေးတတ်သည်။

တိုးတိုး စက်ဘီးလေးနှင့် နေပူထဲ ထွက်ရန်ပြင်စဉ်. . .

“နေဦး. . . တိုးတိုး၊ ဒီမှာ ဦးထုပ်နှစ်လုံး ထပ်ဆောင်းသွား၊ အပြန် မင့်ပါစင်ဂျာဖို့ တစ်လုံး. . . ရော့. . . ဖမ်း”

တိုးတိုး ထွက်သွားသောအခါ စံပြောင်းက. . .

“မင့်ကားက အရမ်းမော်ဒန်ဆန်နေတယ်၊ မင့်ကောင်မလေး အဲ့လောက်မြင့်ဘူး”

“ဘယ်က ငါ့ကောင်မလေးလဲ!”

“ဟေ့ကောင်. . . မင်း ခိုင်လျှိုစရာလားကွ၊ ချစ်သူတွေတာနဲ့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်တာ မင်းရောထွေးနေလား၊ ကမ္ဘာပု. . . ငါ့ကို အားလုံးပြောပြပြီးပြီ၊ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်းဆိုတာ စံပြောင်း အုပ်ခေါင်းထဲက လျှံကျနေတဲ့အရာကွ၊ ငါ့မှာ လက်ရှိ ရည်းစားနှစ်ယောက် ရှိတာ မင်းသိသားနဲ့၊ မင်းထက် ဝါကြီးတယ်၊ လက်အုပ်ချီစမ်း”

ကမ္ဘာပုကို စိတ်ထဲက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

စံပြောင်းက မောင်းကွဲဖြစ်သည်။ ဖွတော့မည်။

“ဟေ့ကောင် မြွေကြီး. . . ဒီကိစ္စဟာ ရှက်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝတရား. . . ပြီးတော့ ရာဇဝတ်မှုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မေတ္တာတရားကွ၊ စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်တောင် ရသေးတယ်၊ ငါ အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးမယ်၊ မှန်းစမ်း. . . ဒီမှာ ကောင်မလေး

ပုံတွေ အများကြီး ခဲရာထားတာပဲ၊ ဒီထဲက တစ်ပုံရွေး၊ ရီရယ်လစ်လင်း အတိုင်း ဆေးသွင်းပြီး နောက်တစ်ပုံ ထပ်ရေး၊ အသားက အသားရောင်၊ ပါးက ပန်းနုရောင်လေး နည်းနည်းရော၊ နှုတ်ခမ်းက နီတျာတျာလေး၊ သိန်းရွှေကြည်တို့၊ ရှုနော်လ်တို့ ကာဗာရေးသလို တစ်ပုံရော၊ သူတို့ထက် ညက်အောင်ရေး”

“သူတို့ထက်တော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲကွာ၊ သူတို့က ဆွာကြီးတွေပဲ၊ သူတို့ နောက်ထပ်လိုချင်နေတဲ့မိန်းမပုံ မှန်းရေးရုံနဲ့ တစ်ပုံပြီးနေတဲ့ဟာ”

“မင်းက မှန်းရေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကြည့်ရေးတာပဲ ဥစ္စာ၊ သူတို့ထက် ကောင်းရမှာပေါ့ကွ”

“မင်းမသိပါဘူး စံပြောင်းရာ၊ တို့က မေသန်းနုတို့ ဖိုးမြတ်သူဇာတို့ မှန်းတဲ့အရွယ်မှာ. . . ရှုနော်လ်တို့ သိန်းရွှေကြည်တို့က ဂျူလီယာရောဘတ်တို့၊ အင်ဂျလီနာဂျီလီတို့ မှန်းနေပြီဟ၊ ဘယ်လိုလုပ် လိုက်မိမှာလဲ”

“အေး. . . ဒါလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပဲ၊ ဟိုခေါင်းဖြူစွယ်ကုန်ကြီး စိုင်းတောင်ကြီးကျတော့ သူတို့ခေတ်က ဝါဝါဝင်းရွှေနဲ့ ခင်သန်းနုပဲ ရှိခဲ့လို့တဲ့. . . တစ်ဖုနာသတဲ့”

“သူလည်း အမှန်းကောင်းသူထဲ ထိပ်ဆုံးက ပါတယ်ကွ၊ ခုထိ မှန်းကောင်းတုန်း”

စံပြောင်းက ခဲခြစ်တွေ တစ်ရွက်ချင်း ကြည့်ရင်း. . .

“ရော့. . . မြွေကြီး. . . ဒီခဲခြစ်အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကာလာသီအိုရီ အတွင်း ဆေးသွင်း. . . မင်ခြစ် အဲ့ဒီကားမျိုးမှ မင့်ကောင်မလေး မခိုက်

ရင်. . ဟောဒီမှာ. . ဖောင်း! ဖောင်း! (စံပြောင်း သူ့ပါးကို သူ အသံ ထွက်ရုံ ရိုက်ပြခြင်းသာ) စံပြောင်းပါး. . ”

“ဘာလဲ. . . မခိုက်ရင် လိုက်ရမှာလား!”

“မှုတ်ဘူး. . . ဖက်နမ်းသွားလို့. . . ငှင်းငှင်း”

“အေးပေးကောင်. . . အကောင်းမှတ်ပြီး နားထောင်နေတာ၊ ပေးကွာ. . . ရီရယ်လစ်ဇင်းက ဆယ်မိနစ်ဆို တစ်ပုံပြီးပါတယ်”

စက္ကူကို ရေစိမ်မနေတော့ဘဲ ပုံမှန်အသားရောင် (ကောင်မ လေး အသားရောင်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး) ဗြင်လိုက် တင်ပြီးမှ ဆေးစပ်ပြား ပေါ် အညှိတစ်စက် ရောမွှေခါ အမှောင်ပိုင်းကို လိုသလို တင်လိုက်၏။

အလင်းအတွက် ပုံမှန်အသားရောင်ပေါ် အဖြူတစ်စက် ဖောက်သည်။ ဒီထက် အလင်းဆုံး အမိုဆုံးနေရာအတွက် အဖြူသုံးစက် ခန့်နှင့် အဖြူသက်သက် လက်နေသောနေရာတွင် စုတ်ချက်သပ်ရပ် တိကျစွာ တင်လိုက်သည်။

မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းအပီရေပြီးမှ ဆံပင်ကို စိတ်ကြိုက်ရေးသည်။ နေခြည်ကြောင့် လွင့်ပျံ့ထွက်နေသော ဆံပင်လေးတွေ တစ်ချောင်းချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးသည်။ မင်ခြစ်မဟုတ်တော့။

ရေဆေး သက်သက် စုတ်ချက်များသာ၊ နောက်ဆုံး ဖြူဖွေး နေသော ဆေးစုတ်ချက်နှင့် မျက်နက်ဝန်းကို နှစ်ချက်တို့ပြီး ဆက်ရေး ရန် ရေးချက်ကုန်သွား၏။

နောက်ကနေ၍ ကိုတင်ဦးချစ် တမေ့တမော ကြည့်နေသည်ကို စုတ်တံခွက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးမှ သူ သတိထားမိလေသည်။

“ဟာ. . . ငါ့ညီဇော်ကြီး၊ မင်းဟာ ဂျိုးနီးယပ်စ်အစစ်ပါလားကွ၊

ကာလာတစ်ခါမှ မရေးဖူးဘဲနဲ့ ဒီကားမျိုး ထွက်လာနိုင်တာ ဒီပြင်လူတို့ ပြောရင် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူး. . . ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းကွာ”

“အစ်ကိုကို ပြချင်တာက ဒီကားမဟုတ်ဘူးဗျ”

စားပွဲပေါ် မှောက်ထားသော ကာလာမင်ခြစ်ကားကို ယူ၍ လှန်ပြလိုက်သည်။ ပန်းချီကျောင်းဆင်း၊ လက်ရှိပြပွဲတင် ရောင်းစွဲကား တွေ ရေးနေသော ကိုတင်ဦးချစ်(ကဗျာလည်း ကောင်းသူ)ငူငူကြီး သူ့ ကာလာမင်ခြစ်ကို ရပ်ကြည့်ရင်းက နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ဆက်တီဟောင်းပေါ် ဖင်ထိုင်ချသွားသည်။

“ဒီလောက်အရောင်ပက်ထားပြီး ဒီလောက်နုတ်တဲ့မင်ခြစ် ငါ ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်၊ ဒီကား ပြပွဲတင်သင့်တယ်၊ ဒါ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်တက်ရင် ယူသွားမယ်”

“ရောင်းရန်မဟုတ်. . . ထို့ပြင်တစ်ဝ အများပြည်သူများကို ပြသရန်မဟုတ်. . . ”

“ဘာကွ. . . စံပြောင်း”

“ဇော်ကြီးသာ မေးကြည့်တော့ အစ်ကိုတင်ဦးချစ်၊ ဒီကောင်မှာ မဟာမဟာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကားကို ရေးတာ”

အင်း. . . စံပြောင်း ဖွဲ့တော့မည်။

“နောက်တစ်ကား ထပ်ရေးပါမယ်၊ ဒီ Subject က ပုဂ္ဂလ ဓိဋ္ဌာန်ဆန်နေလို့ပါ အစ်ကို”

“အကျိုးအဆင်လေးက ဒီဇိုင်းဆန်းနေတယ်ကွ၊ မင်းဘယ်လို ရေးလိုက်တာလဲ၊ မျက်စေ့လည်း သိပ်မကောင်းဘဲနဲ့”

ဇော်မင်းတင်က ရွှေညောင်နှင့် သူ့ကား ဖြစ်ချက်ပုံကို အမှန်

အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

ကိုတင်ဦးချစ် ရယ်မော၍ . . .

“အေးကွ . . . အဲဒီမတော်တဆ စုတ်ချက်တွေက တစ်ခါ တစ်လေ ပန်းချီကားရဲ့အသက်လို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ လူသိပ်မမြင်ဖူးတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း အောင်မြင်ဦးရဲ့ ‘ဖိနပ်များ’ ဆိုတဲ့ပန်းချီကားမှာ လမ်းမ ပေါ် ပြန့်ကြဲနေတဲ့ဖိနပ်တွေထဲက ပက်လက်လန်နေတဲ့ နှစ်ရောင်စပ် မြင်းကြယ်ဖိနပ်ဟာ အသက်အဝင်ဆုံးဖြစ်နေတယ်။

ဖနောင့်နေရာက ကွက်ပြီးပါးနေပုံလေးပေါ့၊ ခြေဖဝါး အနင်း ဘက်က အစိမ်းကွာ၊ အောက်ခံလမ်းနင်းဘက်က အပြာ၊ ပက်လက် လန်နေတော့ အပြာကို အစိမ်းလေး ကွက်ပြီး ဖောက်ထွက်နေတာ လွှတ်အသက်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ . . . ငါက မင်းဘယ်လိုရေးလိုက်တာလဲ အောင်မြင်ဦး . . . ဆိုတော့ . . .

မတော်တဆ ရတာကွ . . . တဲ့ . . .

ညဉ့်နှစ်ချက်ထိုးလောက်ကြီးကွာ . . . ငါ ဆေးအစိမ်းကို ရေ ခွဲခွဲနဲ့ တို့ပြီးစဉ်းစားနေတုန်း ဆေးစက် တောက်ခနဲ အဲဒီပေါ် ကျသွား တာ၊ အောက်ကို စီးကျရင် ပျက်ပြီလေ၊ ငါ ကမန်းကတန်း စုတ်တံကို ခါပစ် ဆေးစက်ကို လှမ်းတို့ပြီး ပြန်စုတ်ယူလိုက်တာ၊ အဲဒီအတိုင်းလေး ကျန်နေရော . . .

ငါ ဘာမှဆက်မလုပ်တော့ဘူး၊ အဲဒါ နောက်ဆုံးရေးချက်ပဲတဲ့၊ ပေါင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ နှုတ်လိုက်မှ ပြည့်သွားတဲ့သဘော၊ ကဲ . . . နေလည်း စောင်းပြီ၊ ငါ့ပန်းချီကားတစ်ချပ် ရောင်းရလို့ အခုနပဲ လူကြိုနဲ့ ဝယ်လာရီက ငွေပို့ပေးလိုက်တယ်၊ ဇော်ကြီး . . . မင်းကို ငါဂုဏ်ပြုမယ်။

လာ . . . ကြိုက်တဲ့ဆိုင်ကို ချီတက်”

ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လိုက်ကလည်း ချီတက်ဟု မအော် ခင်ကပင် ဘယ်ခြေတစ်ဖက်က လှမ်းထွက်ပြီးသားဖြစ်နေ၏။
ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

အဲဒါလို...
မကြည့်လိုက်ပါနဲ့ကွဲ့၊
ရောတီမြစ်ကြီးတစ်မြစ်လုံး
ငါမော့သောက်ပစ်မိတော့မယ်...တဲ့၊
(သွားလေသူ မောင်ချောနွယ်က...)

အဲဒါလို...
မကလီလိုက်ပါနဲ့ကွဲ့၊
ဟိုက်ဝေးလမ်းမကြီးတစ်လမ်းလုံး
ပေတစ်ရာဖျော်ရည်အဖြစ်
ငါမော့သောက်ပစ်မိတော့မယ်...လို့...၊
(မသွားလေသေးသူ ကျွန်တော်က...)

အခန်း(၄)

ကို

စိုးစွာန် မနက်ပိုင်း သောက်လေ့ရှိသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သည် သူတို့အုပ်စု ထိုင်လေ့ရှိသော ဈေးနားကဆိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို သတင်းစာစက္ကူ အပြားလိုက် ခံ၍ အပြားလိုက် ပင် ချိုင်းကြားညှပ်ယူလာခဲ့သည်။ သူတို့အုပ်စုက အပြင်လဟာတွင် ထိုင်လေ့ရှိသည်။ စောနေသဖြင့် ဘယ်သူမှ မရောက်သေး။ သူ ဆိုင် အတွင်းပိုင်း ပုဏ္ဏားကွယ်နားက စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ကိုစိုးစွာန်ကို လည် တဆန့်ဆန့် မျှော်နေမိသည်။

ဟော... ထမင်းချိုင့်လေး ဆွဲ၍ ကိုစိုးစွာန် ဆိုင်သို့ ဝင်လာ၏။

“အစ်ကို. . . အစ်ကိုစိုးဈာန်၊ လာဗျာ. . . ဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အစ်ကိုကို လာစောင့်နေတာ၊ ပေါ့ဆိုပဲနော်. . . ပဲပလာတာနဲ့၊ ဟွေကောင်လေး. . . ပေါ့ဆိုမိမ့်ရှယ်တစ်ခွက်. . . ပဲပလာတာတစ်ပွဲ၊ စီးကရက်ပါ ချကွာ”

“ဟိုတစ်ခါ မင်းရှင်းတယ်၊ ဒီတစ်ခါ အစ်ကိုရှင်းရမယ့် ပြစ်မယ် နော်၊ မင်းက အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ကျောင်းသား”

“ဒါနဲ့ ကြားတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဂျီတီအိုင် ဝင် တယ် အစ်ကို၊ စံပြောင်းရော ကမ္ဘာပုရော. . . အုပ်စုလိုက်ပဲ”

“အေး. . . ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ မင်္ဂလာသတင်းပဲ”

လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပလာတာကို သုံးဆောင် နေသဖြင့် ဘေးခံ၌ ချထားသော သူ့ပန်းချီကားတွေအကြောင်း ပြော ချင်စိတ် ကလိကလိကို ဖိချထားရသည်။

“ကောင်မလေးက မေးတယ်ကွာ၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လေး တွေသေးလား တဲ့”

ကိုစိုးဈာန်ကပင် စကားလမ်းကြောင်းခင်းပေးသည်။

“ဘာလို့ မေးတာလဲ အစ်ကို!”

“အစ်ကိုလည်း အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ သူ့ကို ပြန်မေးတာပေါ့၊ နင် ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြန်ပေးမလို့တဲ့”

“ဟာ! အစ်ကို သိသားနဲ့၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေမှ မဟုတ်တာ”

“အေးကွ. . . သူက သူ့မျက်လုံးတွေမှန်းတောင် မသိရှာဘူး ညီလေး၊ သုခုမဂုဏ်အားနည်းတယ်”

“တစ်မျက်နှာလုံး မပါလို့ သူ့မျက်ဝန်းမှန်း သူ မသိတာ သိပ် မဆန်းပါဘူး အစ်ကို. . . ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ထပ်ကြိုးစား ထားတာလေး အစ်ကိုကို. . . ပြ. . . ပြချင်လို့ လာစောင့်နေတာ၊ ဟော သမှာ. . .”

ဘေးချထားသော ကားနှစ်ကားကို သတင်းစာ စာရွက်လေး တွေ လှန်၍ သူကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုစိုးဈာန်က မြင်မြင်ချင်းပင်. . .

“ဟာ! . . . တူလှချည်လား၊ ပန်းချီသဘော သိပ်မသိပေမယ့် ငါ့ညီ လက်ရာက ကောင်းလွန်းတယ်ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပဲ ဘိုဆန်ဆန် ပြန်ပြောရတော့မှာပေါ့ ဗျာ”

“ဒီကားနှစ်ကား အစ်ကိုကို ပြဖို့ မင်းလာစောင့်နေတယ်လို့ စောစောက ပြောလိုက်တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“မင်း အစ်ကိုကို ပြရင် အခုနက ခိုးကျူးစကားပဲ ကြားရမှာပေါ့၊ အလွန်ဆုံး ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ဖက်ရည် တိုက်မှာပေါ့၊ မင်းတကယ် ပြရမှာက ကောင်မလေးကိုကွာ၊ သူ့သဘောထား ငါ့ညီအပေါ် ဘယ်လို ပြန်လာသလဲဆိုတာက မင်းအတွက် သေရေးရှင်ရေး မဟုတ်ဘူးလား”

အသားဖြူဖြူ ရိတ်ပယ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ပေါက်ရောက်ရာ နှုတ်ခမ်းပတ်လည်က စိမ်းမြေနှင့် ကွမ်းစား၍ အနည်းငယ် ရဲနေသောသွားကို မနက်ပိုင်းမို့ ဖွေးနေအောင် တိုက်လာသော အပြုံးနှင့် သူ့ကို ကိုစိုးဈာန် ပြီးပြသည်။

“အဲ့ဒီသေရေးရှင်ရေးအတွက်. . . အစ်. . . အစ်ကိုကို အကူ

အညီ တောင်းမလို့၊ ဒီ . . ဒီကားနှစ်ကားကို သူ့ကို ပေး . . ပေးပါ အစ်ကို”

“ဟင်!”

ကိုစိုးစွာန်၏ ထူထဲသလောက် နက်မှောင်သောမျက်နှာနှစ်ဖက် ပြိုင်တူကွေးတက်သွားသည်။ အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသော မျက်နှာ နုနု နီတွတ်တွတ်လေးကို . .

“မင်းကို အစ်ကိုကူညီပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကားတွေ ဘာမျိုးခေါက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ယူသွားလို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ဘိုးတော်ရော ဘွားတော်ရော ရှိတယ်ကွ၊ ဟဲ့ . . မောင် စိုးစွာန် အဲဒါက ဘာလဲဆို မပြလို့ ဖြစ်မလား၊ သူတို့ ယူကြည့်ရင်လည်း သူတို့သမီးပုံဆိုတာ မသိဘဲ နေမလား၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး ညီရာ၊ မင်း သေရေးရှင်ရေးက နောက်၊ အစ်ကိုနေရေးရှင်ရေးက အရင်ကွ၊ ဘိုးတော်က ငါ့ဦးလေးအရင်းပေမယ့် ဆက်ဆံရေးက အလုပ်ရှင် အလုပ်သမား ဆက်ဆံရေးပဲကွ”

“ဗျာ! . . . ဒါဆို . . . ကောင်မလေးက . . .”

“အေးလေ . . . ငါ့နှမတစ်ဝမ်းထဲ ကွဲတာလေ”

သူ အတော်ကြာအောင် ငေါင်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွား၏။ သေဟဲ့ နန္ဒိယဟု ထ၊အော်လိုက်ရ ကောင်းမလား . . ။ သူ့အဖြစ်က ဖင်ကျိန်းတတ်သော မျိုးနွယ်စုဝင် အစ်ကိုမောင်ဖွားကိုမှ အောင်သွယ် တော်ထားမိလေခြင်း။ သွား၍ အကူအညီတောင်းမိလေခြင်း။

“အစ်ကို တစ်ခုတော့ ကူညီနိုင်မယ်ထင်တယ်ကွ၊ အစ်ကို ဒီက ထပြန်ပြီး ဆယ်မိနစ်လောက် နေရင် ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ကားပျက်နေလို့ပါ

ကိုစိုးစွာန်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်ပေါ့ကွာ”

“ဟာ! . . ကျေး . . ကျေးလူပဲ အစ်ကို”

“အေး . . . ကျေးလူဝတ်တင်မနေနဲ့ဦး၊ အဲဒီကျမှ ငါ့ညီ လုပ် သင့်တဲ့ အခြေအနေကို အဲဒီက လက်ရှိအနေအထားနဲ့ ချိန်ဆပြီး အကြံ ပေးရမှာ”

“အစ်ကိုညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါမယ် အစ်ကို”

အင်း . . . အရင်က အစ်ကိုခေါ်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိခဲ့ သလောက် အခု အစ်ကိုခေါ်ရတာကျတော့ လေးလေးပင်ပင် ဖြစ်နေရုံ မက ထစ်တစ်တစ်နဲ့ အားနာသလိုလို ဘာလိုလိုကြီးပါလားဟု တွေးဖြစ် အောင် တွေးလိုက်မိသေး။ ကိုစိုးစွာန် နာရီကြည့်သည်။

“ကဲ . . . ညီလေး ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့၊ အစ်ကို ရှင်းခဲ့ မယ်၊ ဒီမယ် ကဒ်၊ ဝပ်ရှော့ဖုန်းနံပါတ် ပါတယ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှ လှမ်းဆက်၊ ဒီမှာ . . . ရှင်းမယ်ဟေ့”

ငွေရှင်း၍ ချိုင်လေး ဆွဲပြီး ထထွက်သွားသော ယောက်ဖတော် ကို ဇော်မင်းတင့် ငေးကြည့်ရင်း . . . လူပျိုလား လူအိုလားတောင် မဖေး အားခဲ့ပါလား ယောက်ဖကြီးရာ . . . ကျောင်းဆရာမတွေဘာတွေ ကြိုက်တတ်ရင်တော့ ငါ့အစ်မ လင်ကောင်းသားကောင်း ရလောက်ပါရဲ့ ဟု တွေးနေမိပြန်သည်။

ဟော . . . စံပြောင်း၊ သူ့ကို မမြင်။ သူကွယ်ထိုင်နေသော ပုဏ္ဏားကွယ်နားက စားပွဲလွတ်တွင် ကျောပေး၍ ဝင်ထိုင်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲလား အစ်ကို”

“နေဦးကွ... အဖော်တစ်ယောက် စောင့်ဦးမယ်၊ လာမှ မှာမယ်”

စားပွဲထိုးကို ထိုသို့ပြန်ပြောပြီဆိုကတည်းက ဇော်မင်းတင့် တန်းသိသည်။ ဒီကောင် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပါမလာမှန်း။ အသာလေး ငြိမ်၍ စံပြောင်း ဘယ်လိုအကြံအဖန် လုပ်မလဲ ချောင်းကြည့်နေမိ သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

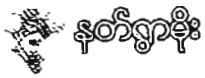
BURMESE
CLASSIC

(ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်သဖြင့် စံပြောင်းအကြောင်း အ နည်းငယ် တင်ပြလိုပါသည်။)

အထက်၌ တင်ပြခဲ့သလိုပင် စံပြောင်း၏နာမည်အရင်းမှာ ခင်မောင်နိုင်ဖြစ်ပါသည်။ စာပေ အနုပညာ ရေခံမြေခံ ကောင်းသော ဤမြို့၌ လူငယ်အတော်များများသည် စာဖတ်အား ကောင်းကြသည့် အပြင် မည်သည့်ပညာရပ်၊ အတတ်ပညာမဆို အသက်အရွယ်နှင့် မမျှ အောင် စောစောစီးစီးပင် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်နေလေ့ရှိသည်။

ဥပမာတစ်ခုကို သူတို့ အင်မတန် သဘောကျကြသည်။ စာရေး ဆရာမကြီးကြည်အေးက တစ်နေရာတွင် ဤသို့ရေးထားသည်။

“ဆယ့်ခြောက်... ဆယ့်ခွန်... ဆယ့်ရှစ် အပျိုဖားဖားတွေ ခေတ်စားနေတာ တစ်ခုရှိသည်။ အော်တိုအပြန်အလှန်နေခြင်း၊ ပိစကဒ်၊ ဓာတ်ပုံများတွင် ရိုတီတီ ကဗျာလိုလို စာလိုလိုတွေ ရေး၍

ဟိုပို့ဒီပေး လုပ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်မ ပြီးမိ။ အဲသလိုမျိုး ကြည်အေးတို့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီးကတည်းက... ” တဲ့။ ထက်မြက် ဖျတ်လတ်မှုနှင့် အိုင်ကျစောနေပုံကို ဆိုလိုပါသည်။

ခင်မောင်နိုင်လေးလည်း သည်လိုပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဇော်မင်း တင့် ပြန်ပြောပြ၍ သိရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒီကောင်က အရက်ပထမခွက်ကို ကောက်မြည်းလိုက် ကတည်းက... ဒီအရက် ဘယ်ကိုဆွဲမယ်... ဘယ်ဆိုး... ဒီအရက် ညာကိုဆွဲမယ်... ညာဆွဲ... လို့ တန်းပြောတာကလားဗျာ၊ ဘယ်ဆွဲ အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး သူ ထ၊အပြန် နောက်က မသိမသ လိုက်ကြည့်ကြည့်။

ဘယ်လက်နဲ့ ဘယ်ပခုံးက နောက်ကို ဆွဲနေမယ်၊ ညာလက်နဲ့ ညာပခုံးကို ရှေ့ရှုထားမယ်၊ ရပ်ပြီး လမ်းကို ညာနဲ့ ချိန်ထားမယ်၊ တည့်ပြီ ထင်တာနဲ့ လေးငါးဆယ်လှမ်း ငိုက်စိုက်ယိုင်ထိုး လျှောက်မယ်၊ တစ်ခါ ရပ်မယ်... ပခုံးညီနေမယ်... ဘယ်ပခုံး... ဘယ်လက် နောက်က ဆွဲသလို လည်ပြီးပါသွားမယ်... ညာပခုံးနဲ့ လမ်းကြောင်းပြန်ချိန် မယ်... ရပြီဆို လာထား။ ဇော်... ဇော်၊ ဇော်ဇော်နဲ့ ဆယ်လှမ်း လောက် ညာဦးတည်လျှောက်မယ်။ တစ်ခါရပ်မယ်... ပြန်ချိန်မယ်။ (ဟမလေး... ရေးပြရတာ မူးလိုက်တာ ဘုရားရား)

အဲသလိုပဲ... ဒီအရက် ညာဆွဲဆို မူးအောင်သောက်တယ်၊ ဘယ်နဲ့ လမ်းကြောင်းရှာပြီး အိမ်ရောက်အောင် အထက်က ဘယ်ဆွဲ ပြောင်းပြန်... စောင်းစောင်းကြီး အိမ်ပြန်တယ်။ ညတိုင်း... စောင်းပြန်... စောင်းပြန်နဲ့ ကြာလာတော့ စောင်းပြန် စံပြောင်း ဖြစ်

လာပါတော့တယ်။ အများက တစ်ညီတည်း... စံပြောင်းရှိလား၊ စံပြောင်းဘယ်သွားလဲ... စံပြောင်းအတွက် ဂျီတီအိုင် ခေါ်စာရောက် နေတယ်... ဆိုဖန်များလာတော့... သူ့အမေနဲ့ သူ့မိသားစုက... ဆန်တွေပြောင်းတွေ ပေါများမယ့်နိမိတ်လို့ပဲ ယူဆပြီး အိမ်သားတွေနဲ့ ဆွေမျိုးတွေကပါ ဆန်ပြောင်းပဲ ခေါ်ကြပါသတဲ့။ အမှန်က စောင်းပြန် စံပြောင်း။

အဟုတ်ဗျာ။ ဒီမြို့မှာ... ခင်မောင်နိုင်လို့ ခေါ်ရင် လှည့် တောင် မကြည့်ဘူး၊ သူ့ကို ခေါ်တယ်မထင်လို့... တဲ့”

နဂိုကတည်းက ဟိုဟာမေ့ သည်ဟာမေ့ မေ့တတ်သော အလေ့ကလည်း ရှိသည်။ ချင်းဝိုင်း အရက်ခြံကြီးထဲတွင် ပိုက်ကျော်ခြင်း၊ ဝိုင်းခြင်းလည်း ကောင်းကောင်းခတ်ကစားလေ့ ရှိကြသည်။ စံပြောင်းက ဝိုင်းခြင်းလည်း ရသည်။ ပိုက်ကျော်ခြင်း ပိုကောင်းသည်။ ကြေး... ကြေးဆို သူ့ကို ပင့်လေ့ရှိကြသည်။ အရက်ဖိုး ပူစရာမလို၊ မူးလျှင် ပိုမေ့သည်။

သည်ဝိုင်းတွင် သောက်နေဆဲ... စံပြောင်းရေ အယ်လောက် ကြေးတဲ့ လာစမ်းပါဦးဟဆိုလျှင် ငေါက်ကနဲထ... သူ့ခုံ၊ သူ့ဖင်နေရာ တွင် သူ့ဖိနပ်ကလေး ဖတ်ခနဲ ချွတ်တင်၍ ခါးတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်၍ လိုက်သွားတတ်သည်။ ပိုက်ကျော်ခြင်းပွဲပြီးလျှင် ကစားဘက် တွေနှင့် ခါးတောင်းကျိုက် ဖြုတ်ပြီး နောက်တစ်ဝိုင်း ဆက်သည်။ ပထမ ဝိုင်းက ဘော်ဒါတွေမေ့၊ တင်ထားခဲ့သောဖိနပ် မေ့၍ ခြေပလာနှင့် အခါခါ အိမ်ကို စောင်းပြန်လေ့ရှိသည်။

“ယောက်ျားမှာ ဖိနပ်၊ မိန်းမမှာ နားကပ်တဲ့ အမေရေ၊

စံပြောင်းတို့က နာရီမပတ်နဲ့ဆို မပတ်ဘူး၊ ဖိနပ်တော့ အကောင်းစားပဲ ဝယ်ပေး” ဟု ဆိုလေ့ရှိသတတ်။

စီးလိုက်လျှင်လည်း အကောင်းစားမန္တလေးဖိနပ်မှ။

“စံပြောင်း... နက်ဖြန်သဘက် ရန်ကုန်အလုပ်အင်တာဗျူး သွားမယ်ဆိုလို့ ဖိနပ်အကောင်းစား ဝယ်ပေးထားတာနော်၊ ပျောက်လာ ရင်တော့ ရန်ကုန်ကို ခြေဖဝါးနဲ့သွား”

ထိုညဉ့်က အမေ့စကားကို ထောင်နားနှစ်ဆူ ပန်ဆင်တော်မူ သောအားဖြင့် ခြင်းပင် ဝင်မခတ်။ ဘယ်ဆွဲအရက်မို့ သောက်ပြီး ညာ နှင့် စောင်းအထွက်... ဖိနပ်ကျွတ်ကျန်မှာကို သတိရသောအားဖြင့် လက်နှစ်ဖက်တွင် ဖိနပ်ကို ဘယ်ညာစွပ်၍ မြဲမြံမြဲ ကျွတ်ကွယ်ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ အိမ်ပြန်လမ်းတစ်လျှောက် (မီးလာနေ၍) ဖန်မီးချောင်းတွေ ထိန်ထိန်သာနေခဲ့သည်။ ညာစောင်း ပြန်ရင်း...

“ဟိဟိ... ဖိနပ်ကို လက်နဲ့ စီးလာလို့ ထင်ရဲ့၊ လူတွေ ငါ့ကို တခွဲခွဲ လုပ်သွားကြပါလား၊ အမေ့စကား သား လေးစားမှန်း သူတို့ မသိကြရှာဘူး... အဟိ”

ဖန်မီးချောင်း လင်းဖြာနေသော အိမ်ရှေ့ခြံဝသို့ ရောက်လာ၏။ အောင်မြင်သော အသံဝါကြီးနှင့် လက်နှစ်မိုးပေါ် ထောင်ရင်း...

“အမေ့ရေ... ဟော့သမှာ အမေ့သားလှကြီး ပြန်လာပါပြီ ခင်ဗျာ၊ နက်ဖြန် ရန်ကုန်တက်မယ့် ဖိနပ်အသစ်စက်စက်ကြီး မပျောက် ကြောင်းပါခင်ဗျား၊ အမေဝယ်ပေးတဲ့ ဖိနပ်အကောင်းစား သားလက်ထဲ မှာ ပါလာကြောင်းပါ မာတာမိခင်ကြီးခင်ဗျား”

ထိုအခါ အိမ်ပေါ်မှ သူ့မိခင်၏အသံပြာပြာကြီးက ဖြာခနဲ ထွက်လာ၏။

“ဟဲ့... စံပြောင်း ဖိနပ်သာ ပါလာတာ... နင့်ဟာနင် ငွေက ကြည့်ပါဦးဟဲ့၊ အောက်မှာ လုံကွင်းပါမလာဘူးဟဲ့၊ လုံချည် ဘယ်နား ကျန်ခဲ့လဲ... ကတည်းမှ”

“ဟာ!... ဟုတ်ပါရဲ့၊ သားမှတ်မိတယ်... မှတ်မိတယ်၊ ကျွတ် ကျတာ မီးသတ်ရှေ့နားမယ်၊ ဖိနပ်က လက်စွပ်ထားတော့ လုံချည် ကောက်မရတာနဲ့ ခဏထားခဲ့တာ၊ ဟော့သမှာ ဖိနပ်နော်၊ သား လုံချည် သွားပြန်ကောက်ချေဦးမယ်”

အမှန်လည်း လုံချည်ကျွတ်ကျမှန်း သူသတိပြုမိခဲ့သည်တဲ့၊ တစ်ရေသာ လျော်ရသေးသော လုံချည်အသစ်တဲ့။

လမ်းပေါ် ပုံနေသော လုံချည်ကွင်းလိုက်ထဲက ညာခြေက အလိုလို ကျော်အထွက် ဟန်ချက်ပျက်သွားသော ဘယ်ဆွဲကို လိုက် ထိန်းရင်း လုံချည်နှင့် လေးငါးလှမ်း ကွာသွားပါသတဲ့၊ ညာပြန်တည်နေရ သည်နှင့် လုံချည်ကို မေ့သွားခြင်းဖြစ်ပါသတဲ့။ လက်ကလည်း မအားဘူး လေတဲ့။

“ဟဲ့... ဟဲ့... နောက်ထပ်တစ်ထည် စွပ်ပြီးမှ သွားပြန်ကောက် လေဟဲ့ စံပြောင်း၊ ဆိုက်ကားဆရာ... ဒီမှာ လုံချည်ယူပြီး လိုက်ပါဦး”

ဆိုက်ကားဆရာက လုံချည်လိုက်စွပ်ပေးသည်။ ထိုဆိုက်ကား နှင့်ပင် လုံချည်သွားကောက်သည်။ ပြန်ရသည်။ ထိုဆိုက်ကားနှင့်ပင် ချင်းဝိုင်းသို့ ဆက်လက်ချီတက်သည်။ အနီလုံချည်ကို ဆိုက်ကားပေါ်၌ ပင် စနစ်တကျ ခေါက်သည်။ ချင်းဝိုင်းရောက်တော့ အရက်ပေါင်

၇၀ နတ်ရွာစိုး

သောက်လိုက်သည်တဲ့။ အပြန် ဘယ်ညာဆွဲမနေတော့။ ဟဲ. . ဟဲ. .
ဆိုက်ကားနဲ့ပဲလေ ဟူသတတ်။

“အေးဗျာ. . . နောက်နေ့မနက် ကားဂိတ်သွားတော့ အမူးပြေ
နေလို့ ရှက်လိုက်တာလေ၊ ရှက်ရှက်နဲ့ ကားပေါ် မတက်ခင် သုံးခွက်
လောက် နှက်လိုက်မှ အရှက်ပြေသွားတယ်”

(ဟုတ်ကဲ့. . . စံပြောင်းအကြောင်း တစေ့တစောင်းပါခင်ဗျာ)

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

BURMESE
CLASSIC

စံပြောင်း ရေနွေးကြမ်းတွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် လိုမှီသောက်
နေသည်။ မျက်လုံးက ဟိုမျှော်ဒီမျှော် လုပ်နေသည်။ ဘယ်ကယ်တင်ရှင်
မှ ရောက်မလာလျှင်တော့ သူ ကိုယ်ထင်ပြု၍ ကယ်တင်ရတော့မည်ဟု
အထ. . . Dream ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။ ဤမြို့၏
စာပေအရာ၌ နာမည်ကျော် ဒေါက်တာဇင်သူဖြစ်သည်။ စက်သပ်
ဒေါက်ထောက်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝေ့ကြည့်သည်။

စံပြောင်းစားပွဲသာ လူချောင်သည်ကို မြင်သွားသည်။ စံပြောင်း
လှမ်းပြီးပြပုံရသည်။ Dr. ဇင်သူ သူ့ကို ပြုံးပြရင်း ဝင်လာသည်။ ဘာ
အမှုက်၊ ဘာဖုန်မှုန့် တစ်စကမှ မရှိသော ထိုင်ခုံလွတ်ကို တစ်သျှူးနှင့်
စံပြောင်း ကမန်းကတန်း သုတ်နေသည်။ (စံပြောင်း လူပျိုရောဂါတစ်ခုခု
ဖြစ်တိုင်း ကုသနေကျ ဖောက်သယ်မို့ ရင်းနှီးနေခြင်းသာ)

“မင်္ဂလာပါ ဒေါက်တာအစ်ကို”

“မင်္ဂလာပါကွာ”

“စောစောစီးစီး အစ်ကိုလိုလူမျိုးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ခွင့်ရတာ မင်္ဂလာအတိ ရှိတဲ့အပြင် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ”

စံပြောင်း လှလှပပ ထည့်ပါပြီ။ ပညာတတ်၊ စာဖတ်အားကောင်းသူဖြစ်လင့်ကစား လှလှပပ မြှောက်ပင့်သောစကားကို မနှစ်သက်သူ ရှားပါလိမ့်မည်။ ဒီကောင်လေး မှန်သောစကားကို ဆိုနေပါလားဟုပင် ထင်စားတတ်ပေ၏။

ဒေါက်တာဇင်သူက မစ်ရှယ်နှင့်ကြက်ဥပေါင်မုန့်ကြော် မှာရင်း

“စံပြောင်း... မင်းဘာမှမမှာရသေးဘူးလား၊ မှာလေကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း ခုပဲ ရောက်တာ အစ်ကိုရ၊ ကောင်လေးအလုပ်များနေလို့ သနားတာနဲ့...။

ကောင်လေး... ထုံးစံအတိုင်း”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက ပေစောင်းစောင်း တစ်ချက်ကြည့်သွားသည်။ စံပြောင်း ရေနွေးပန်းကန်နှစ်ခွက်ကို ရေနွေးနှင့်ပင် ပူပူလောင်လောင် ပြောင်စင်အောင် ဆေးရင်း နှစ်ခွက်လုံး ငဲ့သည်။ တစ်ခွက်ကို Dr. ဇင်သူရှေ့ တစ်ခွက်တော့ ချပေးသည်။ Dr. ဇင်သူကလည်း ရိုသေသမှုကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် လှမ်းယူ၍ မှတ်သောက်ပေးနေသည်။

မှာထားသည်များ ရောက်လာ၏။ ကော်ဖီထုပ် ခါသည်။ ဖောက်သည်။ ရိုရိုသေသေ လောင်းထည့်သည်။ ဇွန်းနှင့် မဖိတ်မစင်အောင် မွှေသည်။ ပြီးမှ ဇွန်းလေး အောက်ခံပြားပေါ် ချပြီး Dr. ဇင်သူ

ရှေ့ လှမ်းချသည်။

လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖင်လေးပင် ကြွလိုက်သေးသည်။ သူစံပြောင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေပုံကို ခပ်ပြီးပြီး ကြည့်နေမိသည်။ Dr. ခွက်ကို ရေနွေးထပ်ဖြည့်ပြီးမှ သူ့ပေါ့ကျခွက်ကို ဇွန်းမွှေသည်။

သူ့ခွက်ကို တစ်ဝက်လောက် ကျိုက်ချပြီးမှ ပေါင်မုန့်ဖွဲစားနေသော Dr. ဇင်သူကို...။

“ကျွန်တော် နားစွန်နားဖျားပဲ ကြားလိုက်ရပြီး သိပ်သိချင်နေခဲ့တာလေး အစ်ကိုနဲ့ တွေ့တုန်း ဗဟုသုတ တိုးအောင် မေးပါရစေအစ်ကို”

“မေးလေကွာ... ဘာလဲ!”

“ဟိုးတလောက ဘီယာဆိုင်မှာ ကိုတင်ဦးချစ်တို့ ကျောင်းဆရာတို့နဲ့ အစ်ကိုဆွေးနွေးနေတာလေ၊ ခေါင်းစဉ်က ဘာတဲ့၊ လူတွေဟာ အပေါ်ယံ ကြည့်ပြီး ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့အကြောင်း ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... မင်းမဆိုးဘူး၊ တကယ်ကို ပညာလိုချင်တဲ့ကောင်ပဲ၊ အဲ့ဒီတုန်းက မင်းဘယ်မှာလဲ!”

“အစ်ကိုကျောဘက်က အရည်မရအဖတ်မရ စကားဝိုင်းမှာလေ၊ အစ်ကိုစကားကို နားစိုက်နေပေမယ့် ဒီနလပိန်းတုံးတွေက နှစ်လုံးသုံးလုံးအကြောင်းပဲ အာပေါင်အာရင်းသန်နေတာနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ ခေါ်နက်တဲ့ အပေါ်ယံနဲ့ အတွင်းသားစကား သိပ်မကြားလိုက်ရဘူး”

Dr. ဇင်သူ မနောအတော်ခွေသွားပုံရသည်။ ဓမ္မအကြောင်း သိထားသူသည် ဓမ္မစကားပြောခွင့်ကို စောင့်လင့်နေတတ်သော လူ့

မနောကို စံပြောင်းတို့ စောကြောနေမိပုံပါ။

“အေးကွ. . . မင်းက ဗဟုသုတ လိုချင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ပြောပြရမှာပေါ့။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်မှာ ကလေးရှစ်ယောက် ရှိတယ် ကွ။ သုံးယောက်က ဆွံ့အနားမကြား၊ နှစ်ယောက်က အကန်း၊ တစ်ယောက်က ဂေါက်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကိုယ်တိုင်က ကာလသားရောဂါ ဆစ်ဖလစ်ပိုး ရှိနေတယ်။

အဲဒီမိန်းမကြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ပဲ နောက်ထပ်ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်တယ်။ မင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အပြည့်ရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းမကြီး ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချသင့်မချသင့်၊ ကဲ. . . မင်းဆုံးဖြတ်”

ပြောပြီး ကော်ဖီမော့သောက်နေသည်။ စံပြောင်းက အလေးအနက် စဉ်းစားဟန် လုပ်နေပြီးမှ. . .

“ဒီလောက် သားသမီးကံမကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီး၊ ရောဂါကလည်း ရှိနေသေးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ လူစဉ်မိတဲ့ကလေး မွေးမယ် မထင်ဘူး. . . ဖျက်ချရမှာပဲ”

Dr. ဇင်သူ ကော်ဖီခွက် ပြန်ချရင်း အားပါးတရ ပြီးသည်။ သူပြောချင်သောခွင်ထဲ စံပြောင်း အတိအကျ ဝင်သွားပြီ ဟူသောအပြုံး ဖြစ်သည်။

“မင်း အဲသလို အပေါ်ယံအကြောင်းအရာတွေ အချက်အလက်တွေအရ ဖျက်ချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် မဟာမဟာ ဂီတပညာရှင် ပါရမီရှင် ‘ဘီသိုဗင်’ ကို သတ်လိုက်တာပဲ၊ ဘီသိုဗင်ဟာ အဲဒီကိုယ်ဝန်ကနေ လူဖြစ်လာတာကွ”

စံပြောင်း ရင်ဘတ်ကလေး လက်ဖိ၍. . .

“ဟာ. . . ဘုရား. . . ဘုရား. . . အကြီးအကျယ်ကို အပေါ်ယံအမှားပါလား”

Dr. ဇင်သူက သူ့ပေါင်မုန့်ကြော်ကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ ရေနွေးဖြင့် လက်ဆေးသည်။ စံပြောင်းက တစ်သူ့ပေါ် အသင့်ဆွဲထုတ်၍ ခေါက်ပေးထားသည်။

“နောက်တစ်ခု မင်းကို ဦးနှောက်စားခိုင်းလိုက်ဦးမယ်၊ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင် ရွေးရမယ်ကွ။ မင်းရွေးမှဖြစ်မယ့်ကိစ္စကြီး၊ သုံးယောက် နှိတ်တယ်. . . A, B, C ပေါ့. . .

A က. . . ကလိန်ကကျစ်၊ နိုင်ငံရေးသမားတွေနဲ့ ပလဲနီပဲ သင့်တယ်၊ ဗေဒင်မေးတတ်တယ်၊ ကိပ်ပင်းနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဆေးလိပ်နဲ့လက် မပြတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကို မာတီနီဆယ်ခွက်လောက် ပုံမှန်သောက်တယ်။

B က. . . နှစ်ခါအလုပ်ထုတ်ခံရဖူးတယ်၊ အိပ်ပုတ်ကြီးတယ်၊ ကောလိပ်တုန်းက ဘိန်းစားတယ်၊ အခုတော့ ညနေတိုင်း ဝီစကီတစ်ပြား သောက်တယ်။

C က. . . အိုင်းရင်းခရော့စ် ရတဲ့ စစ်ပြန်သူရဲကောင်း၊ သက်သက်လွတ် စားတယ်၊ ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး၊ ပွဲနေပွဲထိုင်မှာ ဘီယာတစ်ခါတစ်လေတော့ သောက်တယ်၊ တစ်ခါမှ အိမ်ထောင်ရေး မဖောက်ပြန်ဖူးဘူး။

ကဲ. . . မင်း ဘယ်သူ့ကို ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်တင်မလဲ!”

Dr. ဇင်သူ စီးကရက်နှိုက်သည်။ စံပြောင်းက အိပ်ကပ်ထဲက မီးခြစ်နှိုက်ပြီး ခြစ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ မီးညှိပေးပြီး ခေါင်းကုတ်နေသည်။

Dr. ဇင်သူ ဦးနှောက်စားခိုင်းထား၍ သူစားနေသည်ပေါ့ (ခွေးကောင်)...

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့၌ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး Dr. ဇင်သူဆိုင်ကယ်နံဘေး ထိုးဆိုက်လာသည်။ အိမ်နေဂါဝန်ရှည်နှင့် ခပ်လှလှ မိန်းမတစ်ယောက် စီးလာခြင်းဖြစ်သည်။ Dr. ဇင်သူကို...

“မောင်... အင်မာကျင်စီလူနာ ရောက်နေတယ်”

“ဪ... အေး... လာပြီ ပင်စီ... ခဏစောင့်၊

စံပြောင်း... မင်း “C” ကို ရွေးမယ် စိတ်ကူးနေလား၊ ငါပဲ ဖြေခဲ့မယ်...

A က အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရှစ်ဦး၊

B က သူ့ခေတ်ပြိုင် အင်္ဂလန်ဝန်ကြီးချုပ် ဝင်စတန်ချာချီ မင်းရွေးမယ့် “C” က အာဏာရှင် ဟစ်တလာပဲ”

“ဗျာ!”

“ကဲ... ရော့... ရော့... ရှင်းမယ်”

တစ်ထောင်တန် အသစ်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်၍ စားပွဲထိုး ရှာနေသည်။

“နေ... နေပါစေ... ကျ... ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်ပါမယ်၊ ထား... ထားခဲ့ပါ”

Dr. ဇင်သူ ဟွန်းတီးနေပြီဖြစ်သော ချစ်ဇနီးကို လှမ်းကြည့်၊ ထောင်တန် စားပွဲပေါ် ချ၍ စံပြောင်းကို လက်ပြထွက်ခွာသွားတော့သည်။ စံပြောင်း ထောင်တန်ကို ဖျတ်ခနဲ အိတ်ထဲ ကောက်ထည့်လိုက်၏။ ကော်ဖီက နှစ်ရာ၊ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥက နှစ်ရာ၊ စီးကရက်တစ်လိပ်

လေးရာငါးဆယ်ဟု လက်ညှိုးလေး ကွေးရွယ်၍ တွက်နေသည်။

“သူ့ဟာ အရင်ရှင်းထားလိုက်မှ၊ ကောင်လေး... Dr. ဇင်သူ ဘယ်လောက်ကျလဲ... ရှင်းမယ်”

သူ့လက်ဖက်ရည်ခွက် ရှင်းမည့်သူ ဆက်စောင့်ရင်း အိတ်ကပ်ထဲ အမ်းငွေငါးရာငါးဆယ်ကို ထည့်လိုက်သော စံပြောင်းကို သူ ချောင်းနေရာမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် စိတ်ထဲက ဆဲပစ်လိုက်၏။

ဒီကောင်... Dr. ဇင်သူကို တမင်ခေါင်းထိုးဝင်ပစ်လိုက်တာ။ ပထမ မိန်းမကြီးရဲ့ကိုယ်ဝန်ဟာ ဘီသိုဗင်မှန်း သူသိတယ်၊ (C)ဟာ ဟစ်တလာမှန်းလည်း သူသိတယ်။

ငါ့ဆီက ငှားသွားပြီး ဖွတ်လမ္မတ်ကြေမှ ပြန်ယူလာတဲ့စာအုပ်ထဲ အဲ့ဒါတွေ အကုန်ပါတယ်လေ... ခွေးကောင်ရ... ၊

“ဟား... စောစောစီးစီး နေနဲ့လ ရွှေနံမြကို ဖူးမြင်လိုက်ရသလို ပါပဲလား၊ ရှေ့သွားနောက်လိုက် အညီဆုံး ဇနီးမောင်နှံကို စံပြောင်းက နွေးထွေးလှိုက်လှဲ အားကျစွာ ကြိုဆိုပါတယ်”

ဆိုင်က တိုင်ကပ်နာရီကို သူလှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုစိုးဈာန် ထွက်သွားတာ ကိုးမိနစ်တောင် မကျော်သေး။ ခြောက်မိနစ်ခန့် စောင့်ရဦးမည်ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် စံပြောင်း၏ချိုသာညွတ်ပြောင်းသော ပဋိသန္ဓာရ စကားသံကို ကြားရပြန်သည်။

ဝင်လာသူတွေက ခပ်ချောချော ခပ်ထောထော စုံတွဲ။

သကြားစက်လုပ်ငန်းနှင့် အောင်မြင်နေသော ကိုမျိုးနှင့် ဖြူဖြူ။ သူငယ်ချင်းတွေပင်ဖြစ်သည်။

“တကယ်ကွာ... ဘယ်အချိန် ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် နုပျို

လန်းဆန်းပြီး ပျော်ရွှင်ပြည့်ဝမှုဟာ မျက်နှာမှာ အတိုင်းသား ပေါ်နေတဲ့
စံပြအတွဲလေးပါပဲ”

“မြောက်မနေနဲ့ ကိုစံပြောင်း၊ စားချင်တာမှာ... ဖြူရှင်းမှာပါ”

“လာဟေ့... ဒါကြောင့် နင်တို့ကို မပစ်ရက်တာ၊

ကောင်လေး... ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ၊ ဆိတ်သညှင်းနဲ့ ဆိတ်

သားဟင်းနွစ် ဆမ်းမယ်၊ အချဉ်သုတ်နဲ့ ပဲပြုတ်များများလေး”

နဂိုကတည်းက အပေါင်းအသင်းမိတ်သင်္ဂဟအပေါ် စေတနာ
တစ်ချက်မတွန့်သော လင်မယားမို့ စံပြောင်း လိုက်ပွဲပါ မှာပြီ။ ဘယ်
တုန်းကတည်းက ငတ်ကြွေးကို သိမ်းနေသည်မသိ။

ကိုမျိုးတို့လင်မယားက မြီးရှည်နှင့်ကော်ဖီသာ သောက်သည်။

ဖြူဖြူ လက်စသိမ်း စားသောက်ပြီးစဉ်...

“တိ... တိ...”

“ဟယ်... ဝါဝါရွှေတော့၊ ကောင်မ ညည်းဘယ်တုန်းက
ပြန်ရောက်လဲ... ရော... ကိုမျိုး ပိုက်ဆံရှင်းပြီးလိုက်ခဲ့”

ဖြူဖြူက ကိုမျိုးကို ပိုက်ဆံအိတ် ပေးပြီး သူမဆိုင်ကယ်နှင့်
ယှဉ်ရပ်ထားသော သူငယ်ချင်းဆီ အပြေးတပိုင်း ထထွက်သွားသည်။
ကိုမျိုးက...

“ကောင်လေး... ဒီမှာရှင်းမယ်ဟေ့”

“ဟုတ်... မြီးရှည်နွစ်ပွဲ တစ်ထောင်၊ ထမင်းကြော်က လိုက်ပွဲ
နဲ့ ငါးရာ၊ ထောင့်ငါးရာ၊ ကော်ဖီနွစ်ခွက် လက်ဖက်ရည်တစ်၊ ခြောက်ရာ၊
နှစ်ထောင့်တစ်ရာ... ဆေးလိပ်က...”

“တစ်ပွဲလုံး ယူမယ်ကွာ... နှစ်ရာပေါင်း”

စံပြောင်းက စီးကရက် ကြိုက်တတ်သည်မဟုတ်လား။

“အားလုံး နှစ်ထောင့်သုံးရာ အစ်ကိုမျိုး”

ကိုမျိုးက ထောင်တန်သုံးရွက် ထုတ်ပေးသည်။ စံပြောင်းက...

“ဟိုမှာ... မင်းမိန်းမ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ရောက်နေပြီ ကိုမျိုး”

စိတ်ကောက်နေဦးမယ်... မြန်မြန်သွားတော့”

ကိုမျိုးက ရေခဲခွက်ကို မတ်တတ်မော့သောက်ရင်း ပြီး၍...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အဲသလောက် မနဲ့ဘူး ထင်လို့လား၊ ပြန်
အမ်းငွေ ခင်ဗျားဖို့ ထားခဲ့မလို့ပါပဲဗျာ၊ သိနေတယ်... နိဗ္ဗာန ပစ္စယော
ဟောတု... ကဲ... လစ်ပြီ”

“သူတော်ကောင်းလေး ဒီထက်ချမ်းသာဦးမယ်-ဟဲ... ဟဲ...

ငဲ့... ငဲ့၊ ဟေ့ကောင်လေး... ဒီငါးရာတန်တော့ ဒီထက် လတ်တာနဲ့
ပြန်လဲပေးကွာ”

ကောင်လေးက ပေစောင်းစောင်း ပြန်ကြည့်၍...

“ကိုစံပြောင်းဟာလေ... အလကား ရတဲ့နွားကိုတောင် သွား
ပြုကြည့်နေသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်းမကြားဖူးဘူးလား၊ Customer is
always right တဲ့၊ မင်းနားလည်အောင် အနီးစပ်ဆုံး ဘာသာပြန်ပြရ
မယ်ဆိုရင် ဖောက်သည်ဟာ အမြဲတမ်း မှန်တယ်တဲ့၊ ဒါ အရောင်း
သမားဘက်က ထားရမယ့် ခံယူရမယ့်ဥပဒေကွ၊ ချမ်းသာချင်ရင် မင်း
မြဲမြဲမှတ်ထား”

သူနိုင်စားသော စားပွဲထိုးလေးကို ဆွာဆွာကြီး လုပ်နေပုံပါ
ကောင်လေးက...

•• နတ်ရွာခိုး

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မူးကြောင်ကြောင်နဲ့” တဲ့။

“ဟာ! . . ဆယ့်ခြောက်မိနစ် ကျော်နေပြီဟ. . ဖုံး. . ဖုံး”

ရင်တမမနှင့် ကောင်တာက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်မလိုက်သည်။ အရင်ကလို အိပ်ချိန်းကို တောင်းစရာ မလိုတော့။ အော်တို အိပ်ချိန်းမို့ ကပ်ပေါ်က ဂဏန်းကို တန်းနှိပ်လိုက်သည်။

“တိ. . တိ. . တိ”

“ဟဲလို. . ဟင်္သာဝပ်ရွှေကပါခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ကားပျက်နေလို့ မကြွင်းနစ် ကိုစိုးဈာန်နဲ့ စကားပြောခွင့်ပြုပါ”

“ပြောနေပါတယ်”

“ဟာ. . ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်က ဘိုးတော် အောင်းမေ့လို့ လန့်နေတာ”

“ဘိုးတော်နဲ့ဘွားတော် အပေါ်ထပ်မှာ သူ့သမီး မသိအောင် ကြိတ်ပြီးရန်ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ မင်းကောင်မလေးက ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်း ကောင်တာမှာ၊ မင်းစကားပြောရဲလား!”

“ကြောက်တော့ ကြောက်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြောရမလဲဟင်”

“လခွီးမှပဲ. . . မင်းကလည်း၊ ငါ့နှမကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ ငါက သင်ပေးရဦးမယ်ဆိုရင် ငါ့ခမျာ ဖင်ကျိန်းတဲ့အဆင့်ကျော်ပြီး ဖင်ကျိတ်တဲ့အဆင့်ထဲ ဝင်သွားတော့မပေါ့ကွ၊ မင်းဟာမင်း ကြည့်ပြော၊ ငါခေါ်လိုက်မယ်”

သူ ခြေတွေလက်တွေ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာသည်။ အာခေါင်

ချော်နေသောအံ့များ ••

တွေ ခြောက်လာသည်။ ဒီလိုမှန်းသိ နည်းနည်းအာစွတ်ခဲ့ရ ကောင်းသား။

“ဟဲလို. . . ရှင်အရက်သောက်ထားလား!”

“ဗျာ. . မသောက်ရသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

“သောက်ဖို့အစီအစဉ်ကော ရှိသလား!”

“မ. . မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ နေ. . ‘နေပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဆိုတာ မပြောရသေးပါလား”

“သိတယ်. . သိတယ်. . ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးပွဲ မသိ၊ ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်၊ ဝါသနာပါတယ်ဆိုပြီး မျက်လုံးပဲ ဆွဲတတ်တဲ့ ပန်းချီကောင်၊

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အရက်နဲ့က လူရှေ့ နှစ်တောင်၊ အရက် သမား ယစ်ထုတ်ကြီး အလောင်းအလျာကောင်မှန်း သိတယ်”

“ဟာ. . . စွဲချက်တွေက ကြီးမားလှချည်လားဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်စီးတတ်သွားပါပြီ၊ ဘောလုံးပွဲလည်း ကြည့်နေ၊ လေ့လာနေပါပြီ၊ ပြီးတော့ အမိလေး ဆိုဆုံးမမှုကြောင့် ပန်းချီကားကို တစ်မျက်နှာလုံး ဆွဲထားပါပြီ၊ ဆေးရောင်စုံလည်း ကိုင်ထားပါတယ်၊

အဲ့. . အဲဒါ စစ်ဆေးအကဲခတ်ပေးဖို့ အမိလေးကို တင်ပြခွင့် ပြုပါလို့၊ အဲ့ဒီကိစ္စ ဖုန်းဆက်တာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ပစ္စည်း ဆိုင်ကို လာခဲ့ရမလားဟင်”

“ဟာ. . မလာနဲ့. . မလာနဲ့၊ အိမ်တွင်းစစ် ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော် စစ်ရှောင်တဲ့အနေနဲ့ အပြင်ထွက်မလို့၊ ရှင် အခု ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ!”

“ဈေးနားက ခေမာကဖီးက ဆက်နေတာ”

သူမဘက်က ခဏတာ ငြိမ်သက်နေသည်။ စဉ်းစားနေပုံ ရသည်။ သူမ ထွက်လာမည်။ တွေ့ရမည် ထင်သည်။ အလို. . . တဒုတ် ဒုတ် ရင်ခုန်လာ၏။ သူမကိုယ်သူမ ပြန်ပြောသလိုမျိုး ခပ်တိုးတိုးအသံ လေး ဖုန်းထဲက ထွက်လာသည်။

“အင်း. . . ဖေဖေအပြင်မထွက်ရင်တော့ ကားအားမလား မသိဘူး. . . (ပြီးမှ ခပ်ကျယ်ကျယ်) ကောင်းပြီလေ. . . ရှင် အဲ့ဒီဆိုင်က ပဲ စောင့်နေ၊ ကျွန်မ ဆိုင်ထဲတော့ ဝင်မခေါ်ဘူးနော်၊ ကျွန်မကို မြင်ရင် ရှင်ထွက်လာခဲ့”

“ကောင်း. . . ကောင်းပါပြီ၊ ဘယ်. . . ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲဟင်!”

“ဘိုးတော်နဲ့ဘွားတော်အခြေအနေ ကြည့်ရဦးမယ်ရှင်၊ အချိန် တန်သတ်လို့ မရဘူး၊ တွေ့ချင်ရင် စောင့်ပေါ့၊ ဒါပဲနော်. . . ကြိုပြော ထားမယ်၊ ရည်းစားချိန်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်မျက်လုံးတွေ ပြန်ပေး မလို့ ချိန်းတာ၊ ရှင် ရင်ခုန်မနေနဲ့. . . ဒါပဲ”

“ဝွပ်!”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ မဟုတ်ရပါဘူး ကျောင်းအစ်မလေး ရယ်၊ အမိလေးရဲ့ကိုယ်ပိုင်မျက်လုံးစစ်စစ်တွေပါဗျာ၊ နှလုံးသားနဲ့ ကြည့် မြင်တော်မူပေးပါ။

ပြီးတော့ ရင်ခုန်မနေနဲ့တဲ့လား၊ အဲ့ဒါတော့ မရဘူးဗျို့၊ မိုးပေါ် က သိကြားမင်း နားကင်းကြီးနဲ့ ဆင်းတားတာတောင် မရဘူး၊ ကိုင်ဇာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကလို. . .

“ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲ! . . ဘာဖြစ်လဲ!”
လိုမျိုးပေါ့. . .

“ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ခုန်တာ ဘာဖြစ်လဲ! . . ဘာဖြစ်လဲ!”

“ကိုယ့်ရင်ဘတ်နဲ့ ကိုယ်တုန်တာ ဘာဖြစ်လဲ! . . ဘာဖြစ်လဲ!”

စိတ်ထဲက သီဆိုရင်း သူ့စားပွဲသူ ဝင်ထိုင်၏။

ဟင်! . . . စံပြောင်းမရှိတော့ပါလား။

အရေးပေါ်လို့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်အနေနှင့် ဝိုင်းကူး တော့မည် စိတ်ကူးမှ စံပြောင်း ဘယ်ကို အကြံအစန့်နှင့် ထထွက်သွား ပြန်သည်မသိ။ စံပြောင်း သူငယ်ချင်းရေး. . . ခုနေ ငါ့ရင်ထဲ ပြောင်းဆန် နေတယ်ဟ. . . စံပြောင်းရ။

ငွေရှင်း၍ သူ့စားပွဲမှ စံပြောင်းထိုင်သွားသောစားပွဲကို ပြောင်း ထိုင်လိုက်သည်။ လမ်းမမြင်ကွင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြောပြော မြင်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

“ဟယ်. . . တို့ပုံကလေးတော့ လှလိုက်တာ၊ ဘာကို ကြည့်ဆွဲ စာလဲဟင်၊ တို့ဓါတ်ပုံကို ဓါတ်ပုံဆိုင်က ရထားပြီထင်တယ်”

“ဘာဓါတ်ပုံမှ မရပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ်ငဲ့ကြည့်ပြီး ဆွဲထားတာ”

“အလွတ်ဆွဲတာ. . . အို. . . ရောင်စုံလှနေလိုက်တာ၊ သူ သိပ် တော်တာပဲနော်၊ သူ့မျက်စေ့ထဲမှာ ကင်မရာ ပါသလိုပဲနော်”

“ကင်မရာက မျက်စေ့ထဲမှာ မဟုတ်ဘူး. . . နှလုံးသားထဲမှာ”

“ဟင်. . . ခုမှ အသေအချာ ကြည့်မိတယ်၊ ဒီမျက်ဝန်းနက် တွေကလည်း တို့မျက်ဝန်းတွေပါပဲလား၊ ဟုတ်ပါ့. . . မျက်ဝန်းတစ်စုံ

ပုံတစ်ပုံက စကားတစ်မျိုးစီ ပြောနေသလိုပါပဲလား။

အင်း... သူဟာ တကယ့်ပန်းချီပါရမီရှင်ပါလား၊ ဒီပုံအားလုံး
တို့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထားပါရစေနော်”

“သိမ်းပါ. . သိမ်းပါ. . သိမ်းစေဗျား”

“ဗျာ! . . အစ်ကို့ ဘာကိုသိမ်းရမှာလဲ! ရေနွေးပန်းကန်လုံးတွေ
နဲ့ ဓါတ်ဘူးပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ”

စိတ်ကူးထဲကအသံ အပြင်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေသော စားပွဲထိုးကောင်လေးကို. .

“ငါ့ဟာငါ ပြောတာပါကွာ. . ဟင်း. . ဟင်း၊ စိတ်ကူးနဲ့ ဝတ္ထု
ရေးနေလို့”

လမ်းမကို မျက်ခြည်မပြတ်တမ်း ကြည့်၍ အားတက်သရော
ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်မှာ နာရီဝက် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဗေါက်စံဝက်ဝွန် ကားဝါ
လေးကို အဓိက မျှော်နေမိသည်။

အင်း... သူက ကားလေး ကျီခနဲ လာရပ်. . ငါက ကားပေါ်
တက်. . တံခါးပိတ် ဂျိတ်! ဆိုပြီး မောင်းထွက်၊ ဟမလေး. . ဝိုင်းကြည့်
နေကြတော့မှာပဲ. . . ရှက်စရာကြီး။

ရတယ်လေ... တစ်ပတ်လောက် ဒီဆိုင်ကို လာမထိုင်ရင်
အားလုံး ပြန်ပြီးမေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားမှာပဲ၊ အဲ့ဒီတော့မှ ကိုယ်
မဟုတ်သလို ခပ်တည်တည် ပြန်လာထိုင်မှာပေါ့၊ ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်
တာ။ စံပြောင်း ပြောဖူးသောစကားက ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

ချစ်သူနဲ့ တွေ့တာနဲ့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်တာ မင်းရောထွေး
နေသေးလားတဲ့. . . ။

ဟာ. . . တွေးရင်းတောရင်း ရှူပေါက်ချင်လာသည်။ ရှူထ
ပေါက်တုန်း သူလေး ရောက်လာရင် လွဲသွားမယ်၊ အောင့်ထား. . .
အောင့်ထား၊ ဒီပြင်အကြောင်းအရာ တွေးနေစမ်း ဇော်မင်းတင့်၊

သူစောင့်နေခဲ့သည်မှာ မိနစ်လေးဆယ်ကျော်စ ပြုလာပြီ။ အိမ်
က စစ်ပွဲထဲ ကြားညပ်ပြီး ဒဏ်ရာများ ရနေသလား။ စစ်ပြေငြိမ်းဖို့
သံတမန်များ ဝင်လုပ်နေလို့လား။ ငါဖုန်းဆက်တာ သိသွားလို့ တစ်ချက်
လွတ်အမိန့်နဲ့ အပြင်များ ထွက်ခွင့်ပိတ်ပင်ခံလိုက်ရပလား။

အမျိုးမျိုး တွေးရင်း သေးက အရမ်းပေါက်ချင်လာပြန်သည်။
မေ့လိုက်ကွာ. . . ရှူပေါက်ချင်စိတ်ကို။

သူ့ပန်းချီကားကို သူ အနုလုံပဋိလုံ အသေးစိတ် ပြန်ကြည့်ရင်း
လမ်းကိုလည်း မလွတ်အောင် ကြည့်ရသေး။ သေးကလည်း ပေါက်ချင်။
ဪ. . . ဒုက္ခကြီးလှချည် ငဇော်ရဲ့ဟဲ့။

သူ အကြံရသွားသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။

“ညီလေး. . . အစ်ကိုအပေါ်သွားချင်လို့ မင်း အစ်ကိုကိုယ်စား
ထားပါလေးတစ်စီးကို စောင့်ကြည့်ပေးပါလားကွာ၊ လာရပ်ရင် မမ
ခဏလေး စောင့်ပါ၊ အစ်ကို ရေအိမ်ဝင်နေလို့ပါလို့ သွားပြောပေး၊
မင်းကို မုန့်ဖို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . သွား. . သွား”

ကောင်တာတယ်လီဖုန်းနား ရောက်မှ နောက်တစ်ခု သတိရ
၏။ ရှူမပေါက်သေးဘဲ ကိုစိုးဈာန်ဆီ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်လိုက်၏။

“တီ. . . တီ. . . တီ”

“ဟဲလို ဟင်္သာဝပ်ရွှေကပါ”

“အစ်ကို. . . ကျွန်တော် ဇော်ကြီးပါ”

“ဘယ်က အစ်ကိုလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီ ဆက်တာလဲ. . . ဘယ်က ဇော်ကြီးလဲ”

ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘိုးတော်ကြီး။

“ဪ. . . ကားပျက်နေလို့ပါခင်ဗျာ၊ မကွင်းနစ် ကိုစိုးဈာန်နဲ့ စကားပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ကားက ဘယ်မှာ ပျက်နေတာလဲ၊ အခု စကားပြောနေတာ စိုးဈာန်ရဲ့ဆရာသမားကွ၊ ဘယ်ကိုလာရမလဲပြော”

“ကိတ်. . . ကိတ်. . . ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျ၊ ကားပြန်နိုးသွား ပါပြီ. . . ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဘာကောင်လဲကွ. . . လူကြီးကို နောက်စရာလား!”

ဖုန်းပစ်ချပြီး ဆိုင်နောက်ဖေး အပြေးဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်သာက ခြံထောင့်မှာ။ တစ်ခေါ်ကြီး လျှောက်ရပြီးမှ အိမ်သာနှစ်လုံး တွဲလျက် တွင် တစ်လုံးက လူရှိနေသည်။ နောက်တစ်လုံးက ဆိုင်ရှင်တွေ သုံးတာ ဖြစ်မည်။ သော့ခတ်ထားသည်။ အိမ်သာတွေမှ ဆီးအိမ်က ပိုတင်းကျပ် လာသည်။ အပြင်တွင်လည်း(ဘယ်သူမှ မရှိပေမင့်) သူ ဘယ်လိုမှ သွား၍ထွက်မည်မဟုတ်။ တံခါးကိုလည်း ခပ်မြန်မြန်လုပ်ပါဗျဟု မထု ရက်။ ပိန်လိန်အောင့်အည်းရသဖြင့် ခြေချောင်းတွေပင် လိမ်တွန့်လာ သည်။ ခဏကြာမှ ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် အခေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ ၏။ ကျေးဇူးရှင်ကြီး မြန်မြန်ခွဲပါဗျာ။ သူ့အမြန်ဝင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်၏။ ဆီးက ရုတ်တရက်မထွက် စိတ်လျှော့ပြီး ထွက်လုထွက်ခင်၌ အခုန

အခေါ်ကြီးက. . . တစ်ဖက်ခြံမှ သူ့ရွယ်တူဘော်ဒါနှင့် နှစ်လုံး အကြောင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောရင်း သည့်ပြင် ပတ်သက်ရာ အတင်းအဖျင်းတွေ ဆက်အုပ်နေပြန်သည်။

သူနားထဲကို လက်ညှိုးတွေ ထိုးထည့်၍ အားထည့်ပိတ်ထား လိုက်မှ ဆီးက ထွက်တော့သည်။ သူ့စိတ်ထင် ငါးမိနစ်မျှကြာမှ ကိစ္စပြီး သည်။ အပြေးတစ်ပိုင်းပင် ဆိုင်ရှေ့ပြန်ပြေးရသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“ညီလေး.. . ကောင်လေး၊ ကားဝါလေး လာလား!”

“ကားဝါလေးတော့ မလာဘူး အစ်ကို၊ အစ်မလေးတစ်ယောက်တော့ စက်ဘီးနဲ့ ဖြတ်နင်းရင်း ဆိုင်ထဲ လှည့်လှည့်ကြည့်သွားတယ်ဗျ”

“ဒါ မဆန်းပါဘူးကွာ.. . ယောက်ျားလေးတွေ စုနေတဲ့နေရာပဲ၊ မိန်းကလေး စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့”

“အစ်ကို.. . ဟိုဘက်ကားလမ်းဘေးမှာ စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းပြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့အစ်မလေးဗျ”

“သူ့ကိုစွန့်သူ ဖြစ်မှာပါကွာ”

သူ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ (အဝေးလည်း အနည်းငယ် မှန်သဖြင့်) ခပ်အေးအေး ဆက်ထိုင်ရင်း ရေခဲသေတ္တာပေါ်သွားသည်။

“ကလင်!.. . ကလင်!”

“ကလင်!.. . ကလင်!”

ဘဲလ်သံကြား၍ သူတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ရေခဲသေတ္တာပေါ်ကနေ ဆင်းလာသည်။

စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲက စက္ကူလိပ်ကို လှမ်းယူ၍ လက်ဝါးနှင့် တဖုံးဖုံး ရိုက်မှ.. .

“ဟိုက်!.. . သူကလေးဟ”

သူ ဇောင့်ကနဲ ထ၍အပြေး လမ်းမကို ကူးရန်အပြင် T.E တားတန်းကြီးက ဟွန်းတီးဝင်လာသဖြင့် မနည်းနောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ကိုးစီးဆက်တိုက် လာသည်။ ကားတန်းကြားမှ သူမကို လှမ်းကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းက ထော်ပြီး မျက်နှာက နီနေပြီ။

ကိုးစီးမြောက်ကားအမြတ် သူမက စက်ဘီးပေါ် ရောက်နေပြီ။ ဇနီးနေပြီ။

ပန်းချီကားအလိပ်ကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ အတင်းပြေးလိုက်ရင်း ကယ်ရီယာခုံကို ဆွဲရင်း.. .

“ကျ.. . ကျွန်တော် ရှင်း.. . ရှင်းပြပါရစေ၊ ခဏရပ်ပါဗျာ၊ ခဏလေးပါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျ.. . ကျွန်တော် ကျေနပ်တဲ့အထိ ရှင်းပြပါမယ်.. . ဆီး.. . ဆီးသွား”

“ဆွဲမထားနဲ့.. . စက်ဘီးပေါ်တက်.. . မြန်မြန်တက်”

လက်တစ်ဖက်ကလည်း ပန်းချီကား အပြားလိုက် ကိုင်ထားစက်ဘီးက နည်းနည်းမြန်နေသဖြင့် သူ ခုန်တက်လိုက်သည်တွင် ကယ်ရီယာအစွန်းသာ ဖင်စွန်းနှင့် တိုက်မိပြီး စက်ဘီးလည်း လဲခါနီး

၉၀ နတ်ရွာစိုး

ယိုင်ထွက်သွားပြီး သူလည်း ကိုးရိုးကားရား လမ်းပေါ် အင့်ခနဲ ဖင်ထိုင် လျက် ပြုတ်ကျသည်။

“အင့်! . . . အား!”

ကောင်မလေး လှည့်ကြည့်ပြီး ဒေါသချက်ချင်းပြေသွားအောင် ပင် သူပြုတ်ကျပုံကို ရယ်တော့သည်။

စက်ဘီးပေါ်က ဆင်း၍ ပြန်တွန်းလာသည်။

“တော်တော်အီသွားလား. . ဟင်း. . ဟင်း. . ဟင်း၊ ဆော့နီ နော်. . . တို့ ဒေါသနည်းနည်းဖြစ်သွားလို့”

မြီးညှောင့်ရိုး တော်တော်အောင့်သွားသည်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံပြီး ပန်းချီကားတွေ ပြန်ကောက်ရသည်။

“အား! ကျွတ်! ကျွတ်!”

“နေဦးနော်. . . ဟိုနားမှာ မျက်လုံးအလိပ်ကြီး ပစ်ချထားခဲ့ တယ်၊ သူများကောက်သွားဦးမယ်”

သူမ စက်ဘီးကလေး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် နင်း၍ သွားပြန် ကောက်သည်။ ခြင်းထဲ ထည့်၍ပြန်လာသည်။

“ပေး. . . အဲ့ဒါတွေလည်း ခြင်းထဲ ဆွဲတယ်၊ ထည့်လိုက်. . . ခပ်ဖြည်းဖြည်း နင်းမယ်၊ တက်. . . တက်. . . လာ”

“ဖြည်းဖြည်းနင်းရင် တက်လို့ရပါတယ်၊ တက်မယ်နော်. . . အဲ့. . . ရပြီ”

“ကလင်. . . ကလင်. . . ကလင်. . .”

သူမ ကျွမ်းကျင်စွာ အရှိန်တင်၍နင်းလေသည်။ ရှန်ပူနဲ့ သင်း သည့်ဆံပင်တွေ သူ့မျက်နှာဆီ ဝေ့ဝဲလာသည်။

ချော်နေသောစိများ ၉၁

သူမ၏ကြည်သန့်မွှေးပျံ့သော ကိုယ်သင်းနံ့က သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကို ရစ်ပတ်သိုင်းခြုံအုပ်မိုးထားသည်။

စောစောက ပျံ့နေ၊ ရွဲစို၍ နေသောချွေးတို့က သူ့အသား အရေပြားကို အေးမြကြည်မွေ့နေအောင် ဖန်တီးပေးထားသည်။

ငရဲဘုံမှ လူ့ဘုံကို ကျော်ပြီး နတ်ဘုံကို ချက်ချင်းရောက်သွား သူလို ခံစားရတော့သည်။

တော်ရုံမိန်းကလေး(ဆွေမျိုးများ ပါသည်)နင်းသော စက်ဘီး တို့ ရှက်၍ လိုက်မမီးဖူးသော သူသည် သည်တစ်ခါ ဘယ်လိုမှ ရှက်စိတ် ဝင် မလာသည့်အပြင်. . .

“ငါကွ. . . တွေ့ကြပြီလား!”

ဟူသော အမြူးစိတ်နှင့် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ အခန့်သား နောက် တ ပါလာသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ!”

“ပူတာအိုဟိုဘက်. . . စွမ်ပရာဘုံ”

“ဟွန်း. . . သူ မနင်းရတိုင်း”

ချက်ချင်းပင် နှစ်ကာလများစွာ ခင်မင်ကျွမ်းဝင်နေခဲ့ကြသူတို့၏ လေယူလေသိမ်းတွေ ဖြစ်သွားကြပုံကို သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေ သည်။ သူမကိုလည်း အံ့သြနေမိသည်။ သာယာလေစွ။

မိန်းကလေးများ၏အခြေခံစိတ်သည် ကြင်နာတတ်သော မိခင် စိတ်ဖြစ်သည်ဟု သူဖတ်ဖူးသည်။

သူ ပေတစ်ရာလမ်းပေါ် ပြုတ်ကျပုံ လေးကို အတော်သနား သွားပုံရပါသည်။ Dog-fall လေ၊ ခွေးကျကျတာ မှတ်လား။

၉၂ နတ်ရွာစိုး

နောက်ဆုံး လူရှင်းသော သစ်ရိပ်တွေနှင့် သစ်သီးဖျော်ရည်ဆိုင်ကလေးထဲ ရောက်လာကြသည်။

စိလွန်းဒီယွန်၏သီချင်းများ တိုးတိုး ညင်းညင်းလေး လွင့်ပျံ့လာနေသည်။

ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်စည်ကို သုံးလက်မခွဲထု ဖြတ်လျက် စားပွဲလုပ်ထားသော အုန်းတုံးခုံလေးတွေပေါ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ရင်း ဘာမှ မမှာရသေးခင် ကောင်မလေးက သူ့ကြည့်ပြီး လက်ဖျိးလေး ပါးစပ်အုပ်၍ တခါခါ တခွံခွံ ရယ်နေပြန်တော့သည်။

သူက သူ့ပြတ်ကျပုံ သူ့ဟာသူ ပြန်မြင်ယောင်ရင်း ရှက်လာခါခေါင်းငုံ့ ပြုံးပြီးလျှင် လုပ်နေသည်။

“ဘာများ သုံးဆောင်ကြမလဲရှင်!”

“ကျွန်မက စတော်ဘယ်ရီမစ်ရိုက်၊ ကိုပေတစ်ရာ ဘာသောက်မလဲ!”

သူလည်း အူမြူးနေသဖြင့်...

“အဲ့... အဲ့ဒီပေတစ်ရာဖျော်ရည် ရရင် ဟိုက်ဝေးလမ်းကြီး တစ်လမ်းလုံး ဖျော်ပေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ကုန်အောင်မော့သောက်ပစ်မယ်”

စားပွဲလာထိုးသော ကောင်မလေးက ဆိုင်ရှင်စာသမား ဖြစ်ပုံရသည်။

သူ့စကားက ကဗျာဆန်နေကြောင်း ချက်ချင်းဒက်သည်။

ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်... အသံလွင့်လွင့်လေးနှင့်...

“ဟင်း... ဟင်း... ဆရာမောင်ချောနွယ်က ပျော်လွန်းလို့ ရော

ချော်နေသောအိမ်များ ၉၃

ဝတီမြစ်ကြီးတစ်မြစ်လုံး သောက်တာနော်၊ ရှင်က ဟိုက်ဝေးလမ်းမသောက်မယ်ဆိုတော့ ကိုချောနွယ်ထက် ပိုပျော်နေပုံရတယ်၊ ရမယ်... ပေတစ်ရာလမ်းမဖျော်ရည် ရမယ်၊ ဖျော်စက်သာ ရှာပေးပါရှင်”

“ခင်ဗျားလေးလည်း မနိမ့်ပါလား၊ မိန်းကလေးလှလှထဲမှာမှ ရှားပါးကဗျာချစ်သူပါလား!”

သူ့ကောင်မလေးက မိန်းမပီသ၏။

ချက်ချင်း မျက်နှာအချိုး ပြောင်းသွား၏။

အသံပြတ်နှင့်...

“စတော်ဘယ်ရီမစ်ရိုက်တစ်ခွက် အရင်ဖေးပါရှင်၊ သူ ဖျော်စက်သွားရှာနေတုန်း အမောပြေ ခပ်မြန်မြန်လေး သောက်ထားနှင့်မလို့”

“စ... စတော်ဘယ်ရီပဲ နှစ်ခွက်လုပ်လိုက်ပါခင်ဗျ”

“သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

အူဝဲခေါက်ဆွဲပြတ်ကြော်ငြာစတိုင်လ်နှင့် လုပ်ပြ၍ လှည့်ထွက်သွားသော ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေး၏ ကျောအလှကို သူ တစ်ချက် မျက်စေ့ရောက်သွားသည်။

သူ့အကြည့်လမ်းကြောင်းကို လိုက်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ခနဲ လုပ်၍ မျက်စောင်းမသိမသာ ထိုးရင်း...

“ဟင်း... ဟင်း... အတိုင်အဖောက်ကို ညီနေတာပဲ”

“ရောင်းသူဝယ်သူ ခင်မင်သွားတော့ အနည်းဆုံး နို့ဆီတစ်စွန်း စတော်ဘယ်ရီသီးအပို တစ်လုံးနှစ်လုံး ပိုထည့်တတ်တယ်လေ”

နှစ်ခွန်းသာ မှတ်ချက်ပေးပြီး သဝန်တိုနေသော အမူအရာလေးကပင် ချစ်ပစ်ချင်စရာ၊ ညှစ်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းနေသေး၏။

သူမ၏နှစ်ခွန်းက... .

“အချောင်” တဲ့။

ခဏနေမှ ထပ်ပြောသည်က မိန်းမပိုသသည်။

“ဟိုကလည်း အရွှေ” တဲ့။

ကိုယ်တိုင်ဖျော်နေသူထံ မျက်စောင်းပစ်သည်။

သူ ဖတ်ဖူးပါသည်။

မနာလိုဝန်တိုခြင်းဟူသည် ချစ်ခြင်းကို အတွင်း၌ တိုင်းတာသောပေတံ... . တဲ့။

ဟာဟ... သူ့စိတ်ထဲ ကြိတ်ပျော်နေသည်။

ဖျော်ရည်လာမချခင်ပင် သူ့ပန်းချီကားနှစ်ကားကို သတင်းစာစက္ကူ လှပ်၍ အပေါ်က မော်ဒန်ရောင်စုံကာလာမင်ခြစ်၊ အောက်က ရိုးရိုးကာဗာပုံကို ထပ်၍ စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

ပထမ ကောင်မလေး လှမ်းကြည့်ရင်း စူတူတူ အမူအရာ ပျောက်ပြီး အံ့ဩသော ပါးစပ်ဝိုင်းဝိုင်းလေးဖြစ်လာသည်။

မျက်လုံးလှလှ လေးတွေ အပေါ်သို့ အနည်းငယ် တက်သွားသည်။

ကောက်ယူကြည့်ရင်း ဒုတိယအနေဖြင့်... .

“ဟယ်!... တို့ပုံတော့... .”

မော်ဒန်ပုံကို အသေအချာ ကြည့်နေပြီးမှ မျက်မှောင်ကျ၊ အပေါ်ပုံဖယ်၍ အောက်က ပုံရိုးရိုးကို ကြည့်သည်။

တတိယအားဖြင့်... .

“ဟာ... ဒါက ပိုမိုက်တယ်၊ အို... လှလိုက်တာ၊ သူ တော်

သားပဲ၊ ပန်းချီဆရာဆီ သွားဆွဲခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အထင်သေးလိုက်တာဗျာ”

သူ ဒါပဲ ပြောလိုက်ပြီး စိတ်ထဲကတော့ ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ့်အလွမ်းနဲ့ ကိုယ့်တမ်းချင်းနဲ့ ကိုယ့်အသက်နဲ့ ကိုယ့်ဝိညာဉ်နဲ့ ကိုယ့်မှော်သားနဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားနဲ့ ရေးဆွဲခဲ့တာပါဟု ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ နာနာကျင်ကျင် အထင်အမြင်သေးသူကို ဆက်ပြောနေမိ၏။

ဆိုင်ရှင် ကောင်မလေး အအေးခွက် လာချရင်း ဘေးချထားသော ကားကို... .

“ဟယ်! ပန်းချီကားတွေ... တော့၊ ဝါသနာပါလို့ ခဏလောက် ကြည့်ပါရစေနော်”

“ရပါတယ်... ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

မသိမသာ ဖတ်ခနဲအကြည့်က သူ့မျက်နှာပေါ် ရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်လာသေးသည်။ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးကတော့ မမြင်လိုက်။

“ဟာ!... ဒီအစ်မလေးရဲ့ပေါ့ထရီကို ကာလာရဲ့ရဲသုံးပြီး အခက်ဆုံး မင်ခြစ်ပညာပြထားတာပေါ့လား၊ ဒီကအစ်ကို ဆွဲတာလားဟင်!”

“ဟုတ်... .”

မျက်စောင်းလန့်နေ၍ “ကဲ့” တောင် ထည့်မပြောရဲပါပေ။

“ဟား... အရမ်း... အရမ်း အထက်တန်းကျတဲ့လက်ရာပဲရှင်၊ အစ်ကိုက ပန်းချီကျောင်းဆင်းလားဟင်!”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ... ကျွန်တော့်ကို အိမ်က ဂျီဇီအိုင်ပဲ တတ်

ခိုင်းတယ်”

“တကယ့်ပါရမီရှင် လက်ရာမျိုးပဲ၊ ပန်းချီကျောင်းတက်သင့်တာ၊ ရေလျှံရင် ပြင်သစ်အထိ သွားသင့်တာ”

သူ့ကောင်မလေးက စတော်ဘယ်ရီ စုတ်ရင်း တွန့်ခနဲ ပန်းမြင့်၍ တစ်ချက်မဲ့သည်။ တမင်လား၊ တကယ်လားတော့ မသိ။

“နည်းနည်းချဉ်တယ်... အချိုရောပေးပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကော သောက်ကြည့်ပါဦး၊ ဘာလိုသလဲ သိရအောင်၊ တစ်ခါတည်း ပြင်ခဲ့မလို့”

“ရှုလွတ်!.. အတော်ပါပဲ... ကောင်းပါတယ်”

ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေး ဖန်ခွက်တစ်လုံးနှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။

“ပြင်သစ်သွားချင်လားဟင်... ခေါင်းနဲ့ ရွက်ပြီး ပို့ပေးမယ့် သဘောရှိတယ်”

“ဟင်းဟင်း... ဖင်လန်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားမယ်”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့နိုင်ငံ ရှိသေးတယ်... ပိုလန်”

“ကဲ... ကျောင်းအစ်မလေး၊ ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်နိုင်ပါသလား၊ ဝေဖန်ပေးပါဦး အဓိက လာရင်းကိစ္စလေး”

“ဟွန်း... ပေါ့ထရိတ်တို့... အခက်ဆုံး မင်ခြစ်ပညာတို့ သိတဲ့ မဆီမဆိုင် ကြားဖြတ်ဒိုင်က ရှင်ကို အမှတ်ပြည့် ပေးသွားပြီပဲ၊ ဖင်လန်... ပိုလန်တောင် ပို့မယ့်သူပဲ၊ ရှင် အခုပဲ ပန်းချီဆရာ ဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဒါတောင် ပေတစ်ရာဖျော်ရည် မသောက်ရသေးဘူး”

“တိုးတိုးလုပ်ပါဗျာ... ဟိုမှာ လာနေပြီ”

“အောင်မာ... အောင်မာ... ခုတည်းက အပြီးကုတ်ကွေး

ပြနေလိုက်ပုံများ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဟာ... ပြောလေ ကဲလေဗျာ”

“ရော့... ဒီမှာ ရှင့်မျက်လုံးတွေ”

ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက ခွက်ချရင်း...

“အစ်မလေး သောက်ကြည့်ပါဦး၊ နို့ရော သကြားရည်ပါ ထပ်မြည့်ထားတယ်၊ ဒါလည်း ပန်းချီကားတွေပဲလား၊ နည်းနည်းစပ်စုမယ်နော်... စိတ်မရှိပါနဲ့”

“စိတ်မရှိပါဘူး၊ စပ်စုပါ... စိတ်ကြိုက်စပ်စုပါရှင်၊ ရှုလွတ်! အား... ဒါမှ မစ်ရှိုက်အရသာစပ်ပဲ”

သူ ဘာမှကြားမဝင်ဘဲ ဇာတ်လိုက်နေရာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဂုတ်က ဆွဲဖယ်၍ ပရိသတ်အဖြစ် ငြိမ်ကြည့်နေလိုက်မိ၊ ဆိုင်ရှင်ကောင်မလေးက သူမကို ကြည့်၍...

“ဟာ... ဒါလည်း အစ်မမျက်ဝန်းတွေချည်းပါလား!”

သူမက ပြုံးတုံ့တွံနှင့် အအေးခွက်တစ်ဝက် ပြန်ချရင်း...

“ဟင်... ဟုတ်လား... တို့မျက်ဝန်းတွေလား၊ တို့က သိတောင်မသိဘူး၊ ဟင်း... ဟင်း... ရယ်ရတယ်နော်၊ ကဲ... ကိုပေတစ်ရာ၊ ဒီရိုးရိုးကာလာပုံလေး ကျွန်မကို မေတ္တာလက်ဆောင်ပေးနော်၊ ဟိုမင်ခြစ်ကတော့ ကုလားသင်္ကြန်မှာ ကုလားမမျက်နှာ ရောင်စုံဆေး နှုတ်တွေ မှန်ထားသလိုပဲ”

ဆိုင်ရှင်က...

“ဒါဆို ဒီမင်ခြစ်ပန်းချီကားလေး ကျွန်မကို ပေးပါလား၊ မှန်ဘောင်သွင်းပြီး ဆိုင်မှာ အမှတ်တရ ချိတ်ထားချင်လို့ပါ၊ ဥားကံပူဇော်ခ

လည်း ကြိုက်သလောက် တောင်းပါရှင်၊ ကျွန်မ ပေးပါမယ်၊ အခု အအေးဖို့လည်း အစ်ကိုပန်းချီပညာကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒါနပြုပါရစေ”

“သူ့ကို ဂုဏ်ပြုချင်သပဆို ပြုပါရှင်၊ ကျွန်မအအေးဖို့တော့ ရှင်းခဲ့ပါရစေ. . . ရော၊ ဒါနဲ့ ဒီက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲရှင်”

“ကျွန်မအသက် (၂၂)နှစ်ပါ”

“ဟင်း. . . ဟင်း. . . ရယ်ရတယ်နော်၊ ကျွန်မက နှစ်ဆယ်၊ ဒီပါရမီရှင်ကတော့ မှတ်ပုံတင်တောင် မင်မခြောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကဲ. . . ပန်းချီကား အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးကြဦး၊ အိမ်ကို ဘိုးတော်ပြန်မရောက်ခင် ရောက်အောင်ပြန်ရမှာမို့ ခွင့်ပြုကြဦး”

သူမ ပြောပြောဆိုဆို စက်ဘီးဆီ ထ၊လစ်လေသည်။ သူ အပြေးတစ်ပိုင်း ထလိုက်သွားပြီး. . .

“နေ. . . နေပါဦး. . . ပြောစရာရှိသေးလို့”

“ပန်းချီကားကိစ္စ အဓိကဆို. . . ပြီးပြီလေ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ. . . ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောစရာရှိ”

“အစ်ကိုစိုးဈာန် ပြောလို့ အူဘယ်နှစ်ခွေဆိုတာ သိပြီးပြီ၊ ဟို အစ်မလေးနဲ့အစ်ကိုလေး ရအောင်ညှိကြ. . . သိလား၊ အိမ်ကို ဟိုက ရွက်ပြီး လိုက်မပို့ရင် ကိုးခြောက်ကိုးသုံးနဲ့ပြန်. . . ဘာ. . . လဲ. . . သူများ နင်းတဲ့စက်ဘီးကို အချောင်. . . ”

သူ ငေါင်ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

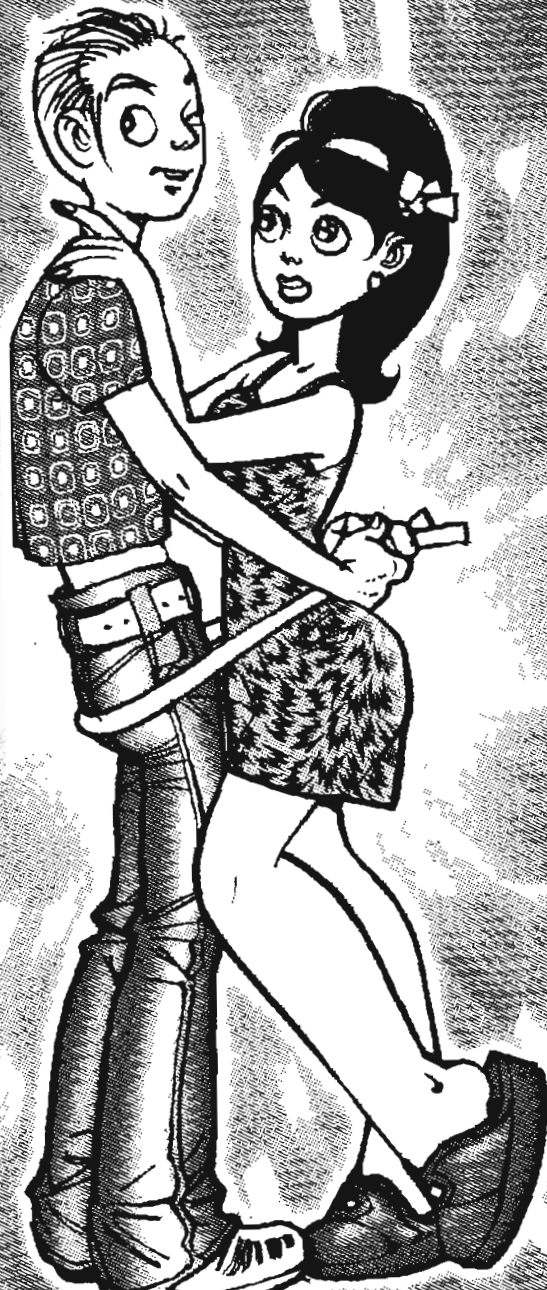
စက်ဘီးပေါ်က လက်ချောင်းကလေးတွေ နောက်ပြန်လှုပ်ပြ သွားသည်။

“သွားပြီ ပေတစ်ရာကောင်” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့။

သူ ငေါင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

အခန်း(၅)

၍

သို့ဖြင့် မန္တလေး၊ ဂျီ. တီ. အိုင် ပထမနှစ် တစ်လျှောက်လုံး ပန်းချီကားတွေ၊ စာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ပို့စကားတွေ၊ အလွမ်းတွေ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဇော်မင်းတင့် ပို့လွှတ်ခဲ့သောဟူ၏။

ဤသို့ဖြင့် ပထမနှစ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်၌ ပြဋ္ဌာန်းပညတ်တော်အချို့ဖြစ်သော အရက်မသောက်ရဘူး၊ အသက်ရှည်စေချင်တယ်၊ ဂုဏ်ရှိစေချင်တယ်။ ကွမ်းမစားရဘူး.. သွားရဲတယ်၊ ရုပ်ရင့်တယ်၊ ရုပ်မသန့်ဘူး.. လူရည်သန့် ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဆေးပေါ့လိပ် မသောက်ရဘူး.. ခံတွင်းဟောင်တယ်၊ အင်္ကျီမီးပေါက်တယ်၊ အဘိုးကြီးအိုနဲ့

၁၁၂ နတ်ရွာစိုး

တူတယ်။ အခါအားလျော်စွာ စီးကရက်သောက်လို့ ရတယ်။ စတိုင်လ်
ကျတယ်။ စီးကရက် မီးစွဲလောင်သောအနံ့ကို သူမ သဘောကျတယ်။
သို့သော် အဆုတ်အပြည့် မရှိရ။

စသော ပညတ်တော်များကို လိုက်နာကျင့်သုံးနေထိုင်ခြင်းဖြင့်
ကျောင်းပြန်အဖွင့်တွင် ကားဂိတ်လိုက်ပို့ရင်း အဖြေရရှိခဲ့သော ဟူ၏။
တားအထွက်၌ ရဟူးခန့်၍ ခေါင်းဖူးသောဟူ၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ချော်နေသောအံ့များ ၁၁၃

အပြင်ဆောင်တွင် ဇော်မင်းတင့် မိတ်သက်ဟအသစ်များ ထပ်
ပေါင်းစည်းမိ၏။ မန္တလေး မာန်ဦး၊ ကဒုံတင်စိုး၊ တောင်တွင်း ဝဏ္ဏာ
ခေါ် ငပွေး။ “တို့လူလေးများ ဆိုသလေး” ဟု တိုင်လိုက်ပါက “ဝေးလေး
လေး” ဟု တစ်သံတည်း ထွက်သောအုပ်စုနှင့် သူတော်ချင်းချင်း
သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်မိကြ၏။

ကောင်မလေး၏ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို နှစ်လကျော်ကြီးများ
တောင် ဇော်မင်းတင့် တောင့်ခံနိုင်သဖြင့် သူတော်စင် သူရဲကောင်းဘွဲ့
တံဆိပ်ဆု ဝိုင်းပေးရန် စိုင်းပြင်း၊ အကြံပြုခြင်းပင် ခံခဲ့ရဖူးသည်ဆို၏။

သို့သော် ဇော်မင်းတင့်က သူ့သမိုင်းစဉ်တွင် ထိုဘွဲ့တံဆိပ်
သည် သူ့ကို အမည်းစက် ခတ်နှိပ်သလိုဖြစ်တော့မည်ဟု လွန်မင်းရှာ
စိုးရိမ်ကြောင့်ကျခဲ့ပါသတဲ့။

သူ့ဘဝ အစွန်းအထင်းကို ရအောင်ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ပါသတဲ့။

ချစ်သူ၏ပညတ်တော်နယ်မြေ ပရုဇာလည်း မဟုတ်မူ၍ လူလိုသူလို နေထိုင်ကျင့်ကြံသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကြား၌ သူလည်း လူလို သူလိုပင် နေထိုင်ကျင့်ကြံလိုက်ပါသတဲ့။ ထိုအခါ အစစအရာရာ လိုက် လျောညီထွေ အဆင်ပြေမှုတွေ သူ လက်ခံရရှိလာပါသတဲ့။

ဟုတ်ကဲ့ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက် ချစ်သူဆီ ပြန်လာတော့ ဦးထုပ်အနီ၊ မျက်လုံးအနီ၊ သွားအနီနှင့် အမ်းတမ်းတမ်း ပြီတီတီ မျက်နှာပေးကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ကြောင်း လုပ်သားပြည်သူအပေါင်း က ပြောကြပါသည်။ ချစ်သူလက်ခံစေလိုသော အချစ်စိတ်နှင့် ပုလင်း ကြီး(ဂလူးကို့စ်)ချိတ်၍ အရက်ဖြတ်နေကြောင်း သတင်းကောင်း ထွက် လာပြန်သည်။

ဇော်မင်းတင့် အရက်ပြတ်သွားပြီ၊ ဆယ်ရက်တောင် ရှိပြီ၊ ဆယ့် နှစ်ရက်ပါကွာ၊ စောစောစီးစီး ထမင်းကြော်လိုက်ပွဲပါ ယူသည်။ စိုပြည် ၍ ဝပြုံးကြည်လင်လာသည်။

ဘီယာဆိုင်ထဲ သူငယ်ချင်းတွေကိုသာ ဝယ်တိုက်ပြီး သူက မသောက်ဘဲ ထပြန်သည်။ ချောင်တစ်ချောင်ကနေ ချောင်း၍ သောက် ကိုသောက်လိမ့်မည်ဟု အလောင်းအစားလုပ်သူ ငွေနှစ်ထောင် ရှုံးသွား သည်။

စသောသတင်းများ တစ်စတစ်စ ပျံ့လွင့်ခိုင်မာလာသည်။ (တော်ရုံမနုသဟာယနိုင်ငံတစ်ခု၏ အစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်ကျသောသတင်း ပင် ဇော်မင်းတင့်သတင်းအောက် ရောက်သွားသော ဟူ၏)

ထို့ထက်ခိုင်မာသောသတင်းက ချစ်သူ၏ပညတ်တော်ထဲ ပြန် ဝင်လာသော ဇော်မင်းတင့်ကို ကောင်မလေး၏စက်ဘီးနောက်က

ကယ်ရီယာခုံပေါ်တွင် ခါးကလေး ဖက်၍ လိုက်ပါသွားသည်ကို မျက်မြင်သက်သေ အမြောက်အမြား ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်၏။

အရက်သမားတွေနှင့် ပေါင်းလျှင် အကြောင်းပြန်သင့်သွားနိုင် သည် ဟူသော ထပ်မံထုတ်ပြန်သည့် ချစ်သူ၏ပညတ်တော်ကို အကြောင်းပြု၍ စံပြောင်း၊ ကမ္ဘာပုတို့ ရှိရာ ခြင်းဝိုင်းကိုပင် ခြေဦးမသမ်း ခြေလှမ်းမလာပြန်ချေ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား၏ကြည်မွေ့ပုံ၌ ခြေစုံပစ် အငွေ့လှုံနေ သည်တဲ့။ အတည်မပြုနိုင်သေးသော တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတင်း တစ်ရပ်မှာ...

“ဒီကောင်ကြီး ဘယ်တုန်းက သိစိတ်သက်သက်နဲ့ ကြည်ကြည် လင်လင်ကြီး နေဖူးလို့လဲကွာ၊ တစ်နေ့က ဂင်ဇာရပ်ကွက်က ခတ်ပုံအိမ် ထဲ မယောင်မလည် ဝင်သွားတာ ငါတွေ့လိုက်တယ်၊ ခတ်ပုံက အနဲ့ မထွက်၊ အမူအရာလည်း သိပ်မပျက်ဘူးလေ”

ဟူ၍ဖြစ်သည်။ (ခတ်ပုံ(ဘိန်း)သမားစကားဖြစ်ပါသည်။ သံတမန်ရပ်ကွက်က လာသောစကား မဟုတ်ရပေါင်ပါ)

ဤသို့ဖြင့် သူ့ချစ်သူ ဘုရားဖူး သွားနေသောရက် မတိုင်မီ နောက်ဆုံးနှစ် ပြန်တက်ရန် ဘူတာရုံကို အပေါင်းအပါအစုံနှင့် ဇော်မင်း တင့် ရောက်လာ၏။

ခရီးရောက်မဆိုက် ဘူတာသို့ လိုက်လာရှာသော ကောင်မ လေးသည် အထုပ်တွေ ပြတင်းပေါက်မှ ဒရောသောပါး ပစ်ဘင်၍ လူကိုယ်တိုင်ကိုတော့ တံခါးပေါက်မှ နှစ်ယောက်တွဲတင်နေသည်ကို

မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရလေသတဲ့။ မင်းကလေး ပညတ်တော်ထဲမှာ တော့ ငါသူတော်စင်ဆိုသူကြီးကို။

ဖောင်ပိတ်သတင်းကား...။

နောက်ဆုံးနှစ်(Mid Term)ကာလတစ်လျှောက် ဇော်မင်းတင့် ထည့်သမျှစာတွေကို ကောင်မလေး တစ်စောင်မှ အကြောင်းမပြန်တော့ ဟု သိရသည်။ အလွန်သဘောထားပြည့်သော ယောက်ဖတော် ကိုစိုး ဈာန်ထံမှ စာတစ်စောင်တော့ ရောက်လာသည်။

ညီလေးဇော်ကြီး

မင်း အသောက်အစား အနေအထိုင် ဆင်ခြင်တော့။
ယှဉ်ဘက်တစ်ကောင် ပေါ်လာပြီ။ အဲ့ဒီကောင်က အသောက်
အစား အပျော်အပါး ကင်းတယ်...။
ဘွားတော်ကြိုက်အောင်လည်း ခင်းကျင်းတတ်တယ်၊
တိုင်းမြို့ကြီးက (Express) လေအိပ်ကားအံ့နာသား။
အလကားကောင်မှန်း ငါကတော့ သိတယ်။
မသိတာက မင့်ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အမေ(ငါအဒေါ်)
ဒါပဲ...။

မင်းရဲ့
စိုးဈာန်

အင်း... သောက်ပြဿနာပဲ...။

တစ်နေ့သား (ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ စနေနေ့) ကောင်မလေး
နှင့် သူ့အမေမိသားစု ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မန္တလေးရွှေမြို့တော်သို့ ရောက်လာ

ခဲ့သည်။

မိခင်ကို ဆွေမျိုးအိမ်တွင် ဥပယ်တံမျဉ်ဖြင့် ထား၍ ကိုရွှေ
ကျောင်းတော်သားကြီးထံ သူမ အရဲစွန့်၍ ပထမဆုံး သွားရောက်
လည်ပတ်ပါသတဲ့။

အရက်ကို စိတ်နာကြောင်းလည်း ပေးစာအပေါင်းတွင်
သောင်းသောင်းဖျဖျ ခဏခဏ ပါနေ၍ အယုံအကြည်ဝင်စနင့်
မန္တလေး ရွှေမြို့တော်တွင် ချစ်သူနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လည်ပတ်ချင်
သောကြောင့်လည်း တက်ကြွစွာ ဇော်မင်းတင့် နေထိုင်သော အပြင်
ဆောင်လိပ်စာအတိုင်း သူမ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုနေ့က (ဖဲပိုင်းကောင်းနေ၍) အပြင်မထွက်ဖြစ်သော
ကမ္ဘာပုနှင့် တန်းတိုးသည်။ သူမကို အဆောင်တွင် ခဏစောင့်ပါ။
ဇော်ကြီးကို သွားခေါ်ပေးပါမည် ပြောသော်လည်း ယောက်ျားလေး
အဆောင်မို့ သူမ အသိမရှိဘဲ မနေခဲ့ရဲဘူးဆို၍ မြင်းလည်းတစ်စီးနှင့်
ကမ္ဘာပု ပတ်ရှာရာနောက်သို့ သူမပါ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဖဲနိုင်၍ စောစောစီးစီး ထထွက်သွားသော ဇော်ကြီး၊ စံပြောင်း
နှင့် ဂဒုံတင်ဖိုးကို ကမ္ဘာပုက မတွေ့အောင် တမင်ရှောင်၍ ရှာနေခဲ့သည်
တဲ့။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ မနက်ပိုင်း သောက်လေ့ရှိသောဆိုင်တွေကို
ရှောင်မေး ဝင်မေးသည်။ မရှိ။ ကျုံးရွှေကို ဖြတ်နေစဉ်...။

“ဒီကောင်ကြီး စနေတနင်္ဂနွေဆို ဘုရားကြီးမှာ ဆီမီးပန်း
ကပ်လေ့ရှိတယ်”

“သာဓုပါတဲ့ရှင်”

၁၀၀ နတ်ရွာစိုး

ပြော၍ပင် မဆုံးသေး၊ ကံကြမ္မာဇာတ်ဆရာက သည်တစ်ခါ အံ့မချော်ဘဲ တည့်တည့်ပင် ဒဲ့ဝင်ပေးလိုက်ပုံက ကောင်မလေးက မြို့နို့ နှင့် ကျုံးပသာဒကို ငေးမောလိုက်ပါလာရင်း ထမင်းကြော်နှင့်ကြံရည် တွဲရောင်းသောဆိုင်ကလေးထဲ ဝေခနဲ မျက်စေ့ရောက်သွားသည်။

“ဟယ်... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ကွေးအောင် ကနေတာ ကိုစံပြောင်းမဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါ... သူ့ဘေးမှာ ငုတ်တုတ် လက်ခုပ် တီးနေတာ သူနဲ့ နောက်တစ်ယောက်၊ ရပ်... ရပ်... မြင်းလည်းဆရာ”

“ဟ!... ဟုတ်သဟ၊ ဒီကောင်တွေ ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ခင် ဗျား ဒီပေါ်ကပဲစောင့်၊ ကျွန်တော်သွားခေါ်ခဲ့မယ်”

ကမ္ဘာပုက ဖုတ်ခနဲ ခုန်ချ၍ သုတ်ခြေတင်သည်။ သူတို့အဖွဲ့က ခပ်လှမ်းလှမ်းပေမယ့် လေညာက ဖြစ်နေသည်။ ပြောသံဆိုသံ အတိုင်း သား ကြားနေရ၏။

“ဟာ! ပုနေသောကမ္ဘာကြီး... လာ၊ ဒီမှာ အလိုက်ဖက်ဆုံး ဒရိုင်းဂျင်နဲ့ မန္တလေးကြံရည်၊ သံပုရာသီးက ဗိုလ်ပေါလအော၊ ဆတ်သား ခြောက်နဲ့ကြက်ကြော် မင်းနှစ်ပါးကြိုက်”

စံပြောင်းက အာပေါင်အာရင်းနှင့် ပဋိသန္ဓာရသည်။ ဇော်ကြီး က မြင်းလည်းပေါ် လှမ်းကြည့်၍ ဇရိုသောကမ္ဘာပုကို အာလုပ်သံကြီး နှင့်...

“ဟေ့ကောင်... ဘယ်က မလာတာလဲ၊ တို့လည်း အာသဝေါ အပြည့် ရေအပြည့်နဲ့ပါကွာ၊ မဝဟာလေး ဆက်ဆံရေး ကောင်းသလား အော့...!”

“ဟေ့လူတွေ... တိုးတိုးလုပ်ဗျ၊ ကြားသွားရင် ကျွိုင်လိမ့်မယ်”

ချော်နေသောအံ့များ ၁၀၁

“ဘာကို ကျွိုင်ရမှာလဲကွ၊ ကျွိုင်ရဲကျွိုင်လေ... ယိုင်သွားမယ်၊ ရွဲ့သွားမယ်၊ မျက်ကွင်းညိုကျန်ခဲ့မယ်”

ကဒုံက ထဖောက်သည်။ ကမ္ဘာပုက တိုးတိုးကပ်ပြောရန် ဇော် ကြီးဆီ ချဉ်းကပ်နေသည်။ စံပြောင်းက ဝင်ဆွဲရင်း...

“ဟေ့ကောင်... ကမ္ဘာပု... သောက်ပြီးမှ နားနားပြီးပြော... ရော့... မိအောင်... တို့ကို မိအောင်လိုက်ချ နှမပေး၊ မင်းလည်း နိုင်လာပုံရတယ်”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲဆို”

ဘယ်လိုကဘယ်လို ဝိုင်းနား ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ကောင်မ လေးက...

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ... ဟုတ်လား၊ ရှင့်ရည်းစား... ရှင့်ရည်းစား၊ ကဲဟာ... ကဲဟာ”

“ဖိုး!... ဖိုး!”

ခေါက်ထီးနှင့် နှစ်ချက်ဝင်သမသည်။

ထီးလွင့်သွားသည်။ ဆလင်းဘတ်ချ်နှင့် မြင်မြင်ရာ လိုက်ရိုက် တော့သည်။

“ရည်းစားတစ်ယောက်လုံးကို ဘယ်က မလာသလဲ ပြောဦး ကဲဟာ...”

“ဖိုး!... ဖိုး!”

“အဲ့ဒါ ဆက်ဆံရေးပဲ”

“ဖိုး!... ဖိုး!”

“ဟာ... ဟာ... အသည်းလေး... ညလေး မလုပ်နဲ့လေ”

၁၁၀ နတ်ရွာဦး

မလုပ်နဲ့လေ.. အား!.. ”

“ဖုံး!.. ဖုံး!”

“ဟေ့ကောင်တွေ ဆွဲကြပါဦးဟ”

“ဖုံး!.. ခွမ်း!.. ချလွင်!.. ချင်!”

လှပသော ထိုဝရန်းသုန်းကားလေးထဲသို့ ငိုလ်ထီး၏သီချင်းက ခန့်တွန့်တွန့် ဝင်လာသည်။ ကွဲနေသောမှန်စများဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်ဆီက ဖွင့်လွင်လာသည်တော့ မသိ။

“ငါမစွဲသေးဘူး

ငါမစွဲသေးဘူး

အမိရဲ့မျက်ရည်ခမ်းသမျှတော့”

“ငါမမူးသေးဘူး

ငါမမူးသေးဘူး

မန္တလေးကျုံးရေ မခမ်းသမျှတော့.. ”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အဲသည်ကျုံးနံဘေးက ဝရန်းသုန်းကားပွဲလေးအပြီး နှစ်လနဲ့ ဆယ်သုံးရက်အကြာမှာ ကောင်မလေးရဲ့မိခင် နှလုံးရောဂါ (Third Attack)နဲ့ ဆုံးရှုံးပါတယ်။

ကြားကြားချင်း ဇော်ကြီး မြို့ကို ပြန်ပြေးလာပြီး အသုဘကိစ္စ မီးသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ကိစ္စ၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို မသောက်မစား၊ မအိပ်မနေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း ကောင်မလေး အားငယ်နေစဉ် အနီးကပ် နှစ်သိမ့်အားပေးလို့ အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာပါသတဲ့။

ကောင်မလေးကို အတင်းလိုက်နေတဲ့ Express ကားအုံနာသား ‘အေးကိုမောင်’ ဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း မြင်ဖူးသွားပါသတဲ့။ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် လူက နွဲ့တဲ့နဲ့ မိန်းမကျတဲ့ ဥပမိ ဝှိဆာမယ့် ဒဲ့ကြည့်ရင်း စကားပြောရင် မျက်နှာကို ဟိုရှောင်ဒီရှောင် လုပ်လေ့

နိပါသတဲ့။

အသေအချာ အကဲခတ်ကြည့်တတ်တဲ့ ကိုစိုးစွာန်နဲ့ဇော်ကြီးက အဲဒီအေးကိုမောင်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး မသိမသာလေး စွေစောင်းနေတာကို သတိထားမိကြပါသတဲ့။

ကားလုပ်ငန်းနဲ့ ဝပ်ရှောလုပ်ငန်း ဆက်စပ်နေတာမို့ ကောင်မလေးက အလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေပေမယ့် ထဲထဲဝင်ဝင် မရှိကြောင်း သိရလို့ ဇော်မင်းတင့် စိတ်တစ်ခြမ်း အေးရပါသတဲ့။

ကောင်မလေးကလည်း အဲသည် အေးကိုမောင်ရှေ့မှာ ဇော်မင်းတင့်ကို ပိုအရေးပေး ဆက်ဆံပြပါသည်တဲ့။

သို့သော်လည်း အေးကိုမောင်ကတော့ မျက်နှာပြောင်ပြောင် နှင့်ပင် လစ်ရင်လစ်သလို ချဉ်းကပ်နေကြောင်း တွေ့ခဲ့ရပါသတဲ့။

ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ပြီးည၌ အိမ်၌ပင် ဘိုးတော်က ဂျော်နီနှင့် ဝိုင်းကူသူအားလုံးကို ဧည့်ခံပါသတဲ့။ ဇော်ကြီး ခွင့်ပြုချက်တောင်း၍ ကောင်မလေးက ခွင့်ပြုခဲ့ပြီး ညနေပိုင်း အရက်ကောင်းကောင်းကို ပုံမှန်သောက်ခွင့်ပင် ပေးလိုက်ပါသတဲ့။

“အချိုအချောင် အပေါစား အညံ့စား မသောက်နဲ့၊ အကောင်းစားကို လူကြီးလူကောင်းလို သောက်၊ ပိုက်ဆံမရှိရင် လာယူ၊ ဒါမှမဟုတ် ဖုံးဆက်လိုက်၊ ဒါပဲနော် . . မူးပြီးမှောက်နေတယ် ကြားလို့၊ မနက်သောက်လို့ကတော့ ခေါက်ထီးစာပဲ၊ လက်သံကို သိတယ်မှတ်လား . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျောင်းအစ်မ . . ကြောက်ပါတယ်ခင်ဗျ”
နှင့် ညနေသောက်ခွင့်လိုင်စင် ရခဲ့ပါသတဲ့။

သို့သော် ကျွန်တော်မူ၏ဇာတ်လိုက်ကျော် ဇော်မင်းတင့်ဆိုသော အယ်ကိုဟောလစ် အရိယာလေးကို စောစောစီးစီး ဖျက်ဆီး၍ ပါပဂြိုဟ်သားများ တစ်မနက်သား ကြွချီလာခဲ့ကြသော ဟူ၏။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သွေးနှံသားနုပေမယ့် အညာက လွယ်လွယ်လေ။

ထိုအချိန်၌ . . . သူတို့မြို့၌ လာတည်သော ဝါဖတ်စက်ရုံတွင် ဇော်မင်းတင့်သည် မက်ကယ်နီကယ်နှင့် ကျောင်းပြီးထားသည်နှင့်အညီ ဒေသခံဦးစားပေးသဖြင့် ယာယီစိပ်များ (S.E.A Work Charge) အလုပ်ဝင်နေပြီမို့ လူကြီးလူကောင်း အရာရှိစာရင်းထဲ ဝင်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။ ကဗျာလည်း ရေးနေပြီ။

ထိုနေ့က အလုပ်နားရက်မို့ အမေကြည့်လက်ရာ ထမင်းကြော်စားနေသည်။ လေးငါးလုတ် အဝင်တွင် ကမ္ဘာပု ရောက်လာသည်။ ဖျာဖျာသလဲ . . ဝမ်းသာအားရ အာလုပ်သံကြီးနှင့် . . .

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ အာစရိ ရောက်နေတယ်၊ မင်းအတွက် အူမြူးမယ့် သတင်းထူးတွေလည်း ပါတယ်တဲ့၊ ဘီယာဆိုင်က စောင့်နေတယ်”

“ဟေ! ဟုတ်လား၊
အမေရေ . . . စက်ရုံမျိုး အရေးပေါ် ခေါ်လို့တဲ့၊ ကမ္ဘာပုကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

ငေါက်ခနဲထ ပါးစပ်ကိုပင် ခါးပုံစနှင့် သုတ်၍ ဆိုင်ကယ်နောက်က ခွလျက် ပါသွားလေသည်။

အေးလေ . . . ငါမသောက်ရင် ပါးစပ်ထဲ ဖြဲလောင်းမယ့်သူ

တော့ မရှိပါဘူး...

ဟု ပြီးစွာအောင် ဘီယာဆိုင်ရောက်လာ၏။ အဝင်ဝ စားပွဲပေါ်ပင် သူ ချစ်ကြောက်ရုံသေ(နွဲ့ဆိုးသည်း ဆိုးရုံရ)သော နိုင်ငံကျော်ကဗျာဆရာကြီးက ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်ရင်း...

“ငါ့ကျောင်းထွက်ကဗျာဆရာ ဇော်မင်းတင့်ဟာ ငါတို့ အောင်ချိန်က ဗဟိုကော်မတီ ထွန်းဝေမြင့်တိုးတန်းတူ ခေတ်ပြိုင် ကဗျာဆရာ ဖြစ်သွားပြီ။ ဟောသမှာ မဂ္ဂဇင်း၊ ဟောသမှာ ကဗျာ စာမူခ၊ လှန်ကြည့်လိုက်၊ ဒိတ်ဒိတ်ကြ မော်ဒန်ကဗျာဆရာတွေနဲ့ မင့်ကဗျာ ယှဉ်ပြီးပါလာပြီ။

မော်ဒန်ကဗျာဆရာ အသစ်စက်စက်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့... ဇော်မင်းတင့် ဘီယာခွက် ကိုင်လိုက်... မြောက်... ခိုးယားစ်”

“ကျွန်... ကျွန်တော်... ဖြတ်... ဖြတ်”

“ဟေ့ကောင် ဇော်ကြီး... လူမို့လို့ မင်းလူလားမြောက်တာ ဘာမှမဆန်းဘူး၊ ခုဟာက ကဗျာလားမြောက်တာကွ၊ ဆန်းတယ်၊ မင်း ဖြတ်ထားတာ ငါသိတယ်၊ လူ့ဘဝမှာ ဒုလ္လဘမှာ အပိုဆောင်းပြီး ရတဲ့ ကဗျာဆရာဘဝကို မင်းရတာကွ၊ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဟာ စကြဝဠာ အမှားလားကွာ...”

ခွက်မြောက်... ခိုးယားစ်ဖေါ် အာဝါနယူးပေါ့ယက်တ်”

မထူးပါဘူး ပျော်နေသည့်အပြင် ရေကလည်း ငတ်တတ်တတ် မို့ မတ်တတ်ပင် တစ်ခွက်ဝင်သွားသည်။ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကဗျာကို မုတ်သုန်ပန်းချီနှင့် ပုံနှိပ်စာလုံးနှင့် တွေ့ရသည်။ အားပါလာ၏။ လာထား... နောက်တစ်ခွက်။ အာစရိက...

“လင်းတတွေရဲ့ မေတ္တာသုတ်နဲ့ ပလုပ်ကျင်းပြီး ထွက်ခဲ့တယ်”

“ဆိုတဲ့အပိုဒ်ဟာ အလွန်မြောက်တယ်... လွတ်... လှတယ်ကွာ၊ ငါ့ပါ ကြိုက်တာနော်၊ ရော့... နောက်တစ်ခွက်၊ ဝီနည်းနည်း ပေါက်ထားတယ်”

“ထူးပါဘူးဗျာ... သောက်မယ့်သောက် ရောက်အောင် သောက်တော့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကဗျာခါတ်တွေ စီးများ၊ အနုပညာမှော်သားတွေ ရေဒီယိုသတ္တိကြွသလိုကြွ... စားကြသောက်ကြ... ကဗျာတွေ ရွတ်ကြ၊ သီချင်းအော်ဆိုကြ၊ ကွေးနေအောင် ထ၊ကသူကနှင့် လောကသစ်တင်၊ ဘီယာဆိုင်ထဲ ထွန်းပနေခဲ့သည်။

ကောင်မလေးနှင့် နေ့ခင်း ဘုရားသွားဖို့ ချိန်းထားသည်ကို ဘယ်လိုမှ သတိမရတော့ချေ။

တန်ခိုးရှင်က..
 ရောတဲ့..ကြိုက်သလိုပျံသန်း..တဲ့..
 မိုးကောင်းကင်ကြီးကို
 အပိုင်ပေးတာပါ။

လက်ကမ်းဖို့အင်အား
 အရင်ပေးသနားပါလို့
 ပြောမလို လုပ်တုန်း...
 ဝန်းဆိုပျောက်ပြီး..
 တောက်လျှောက်ပြိုကျလာတာ။

အိတ်

လှမ်း

ခေါ်သောချာတိတ်လေးကို သူ မသိ။

“ဟသံဝပ်ရှောက မမလေး အစ်ကို့ကို စာပေးလိုက်တယ်
 အစ်ကို”

“ဟာ! ဟတ်လား.. ပေး.. ပေး..”

စာကို အလောတကြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

မောင်..

(ဟာဟ.. မခေါ်စဖူး ‘မောင်’ တဲ့၊ အဟေ..)

နတ်ရွာစိုး

တို့ အရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ်. . မနေ့ညဉ့်က တစ်ညလုံးနဲ့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ချလိုက်တယ်။

ဘယ်လိုမှ မနေသင့်တော့တဲ့အိမ်က အပြီးဆင်းတော့မယ်။ လောလောဆယ် တို့ကို ရန်ကုန်လိုက်ပို့ထား။ စက်ရုံထဲမှာ မောင် လိုင်းခန်းရမှ ပြန်လာခေါ်။ နက်ဖြန်(၅)နာရီ ကားလက်မှတ်နှစ်စောင် ဖြတ်ထားပြီးပြီ။

ကားဝိတ်ကို ဆက်ဆက်လာခဲ့။ ဒါပဲနော်. . . ဒီတစ်ခါ လွဲလို့ ကတော့ တစ်ဘဝစာပဲ။

မောင့်ရဲ့

.....

P.S/ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့။

“ဟား. . ကျေး. . ကျေးဇူးပဲ ညီလေး၊ ရော့. . မုန့်ဖို့၊ ဆက် ဆက်လာမယ်လို့ သွားပြန်ပြောပေး. . . ကြားလား!”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းကလေး ပွတ်ပေးရင်း လှမ်းကြည့်နေမည့် သူ့ဝိုင်းဆီ အကြည့်ရောက်သည်။

သေချာပြုပြင်ကြည့်နေကြသည်။ ချာတိတ်ကို တွန်းလွှတ်လိုက် ကြည့်ရင်း စာကို လုံးထွေး၍ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဝါးလိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့တဲ့လေ။

အမြည်းလက်ကျန် ဝါးသလိုလိုနဲ့ ဆက်ဝါးရင်း ဝိုင်းတွင် ပြန်ဝင်

ချော်နေသောအံ့များ

ထိုင်သည်။ လူသည် လေထဲ ကြွနေသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူက ဘာမှ လည်း စ၊မမေးသဖြင့် အရက်ထပ်မှာမှပင် စံပြောင်း. . . စောင်းပြန်က

“ဟေ့ကောင်. . . မြွေ၊ မင်း ခုန ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ စာရွက် ကို ထွေးမထုတ်ဘဲ အရက်နဲ့ မျှောချလိုက်သလား!”

“ဘာစာရွက်လဲ စံပြောင်းရ၊ ငါ ဘာမှမဝါးပါဘူး”

ကမ္ဘာပူကပါ ပူညံ့ပူညံ့ ဝင်လုပ်လာသေးသည်။ လျှို့ဝှက်ရမယ့် တိစ္ဆလေးဘာလေး ပြောပြီး မနည်းစကားလမ်းလွဲရတော့သည်။ တမင် စကားကောင်းအောင်. . .

“ချစ်ကိုနာမည်ပျောက်ပြီး ဘာလို့ ကမ္ဘာပူ ဖြစ်လာသလဲ နောင်ကြည် သိလား!”

“မသိဘူးကွ. . . လုပ်ပါဦး”

“မင့်ရှေ့တွင် သောက်တင်းအုပ်မှာနော် ကမ္ဘာပူ”

“အုပ်ပါ. . . အုပ်ပါ. . . အတ္တိဿယဝတ္တိတွေသာ ပါမလာစေနဲ့”

“ဒီကောင့်ပီတုနဲ့ မာတာက ရှေးသိပ်ဆန်တယ်၊ အစ်မအပျိုကြီး တွေကလည်း ရှေးအစဉ်အလာတွေပဲ၊ အိမ်မှာ ဒီကောင်တစ်ကောင်ပဲ ခေတ်မီတယ်၊ ချွန်တယ်၊

ပရိဘောဂလုပ်ငန်း မလုပ်ခင်က သူ့အဘိုးကြီးက မှုခင်းသ တင်းထောက်လေ၊ အခုတော့ အငြိမ်းစားပေါ့”

အရက်တစ်ခွက် မော့ပြီးမှ. . .

“သူ့အဖေက ရိုးရိုးပရိဘောဂတွေပဲ လုပ်လေ့ရှိတယ်၊ ဒီကောင် တ နှစ်မျိုးလုပ်တယ်၊ ခေတ်မီဒီဇိုင်းရယ် ရှေးဟောင်းအင်းတိတ်ဒီဇိုင်း ရယ်၊ အင်းတိတ်ဒီကျွန်းပြားဟောင်း ပေပျဉ်တွေကို ရှာဝယ်ပြီး လုပ်တာ

အရမ်းစီးပွားတက်လာတယ်။ သံရုံးတွေက ဝယ်တယ်လေ၊ ဒီကောင်
ရေလျှံပြီး တိုးတက်ပျက်စီးလာတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် မြွေနော် . . . အလွန်အကျွံတွေ မပွဲနဲ့”

“ဘီယာလေး တမြဲမြဲ၊ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးလေး တသသ
လုပ်လာတယ်။ စီးပွားတက်လာပေမယ့် အိမ်မှာက ဩဇာအာဏာ တက်
မလာဘူးလေ။

ခင်ဗျားကြီးတို့ ဘာသိလို့လဲ၊ မော်ဒန်ဆိုတာက ပိုစ်မော်ဒန်
ဆိုတာက ဘာညာတွေ ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ။

အိမ်သားတွေကို သူ့ကို လိုက်မမီတာကို မူးလာရင် ပေါက်ကွဲ
တယ်၊ ရဲတင်းဆွဲပြီး အိမ်တိုင်တွေ လှေခါးတွေ ခါးပန်းတွေ လိုက်လိုက်
ခုတ်တယ်။ “ချစ်ကိုက မြင့်တယ်ဗျ . . . ကမ္ဘာကြီးက ဟောဒီပုဆိန်စာ
ကျွေးသင့်တဲ့ကမ္ဘာကြီးက ပုပုနေတာ . . .”

ဆိုပြီး မူးတိုင်း လိုက်ခုတ်တာ သူ့အဖေက မှုခင်းသတင်း
ထောက်ဆိုတော့ သူခုတ်ထားတဲ့ ပဲ့ရာရွဲ့ရာတွေကို ဓါတ်ပုံမှတ်တမ်း
အမြဲတင်တယ်။

ပဲ့ရာရွဲ့ရာတွေကို မင်နီပိုင်း၊ မြားထိုးပြီး ပုံနှောင်ကျောမှာ
နေစွဲအချိန်အတိအကျနဲ့ “ကမ္ဘာပုသောနေ” လို့ အမြဲကမ္ဘာတင်ထား
လေ့ရှိတယ်။ အယ်လ်ဘတ်နဲ့ကို သိမ်းထားတာ၊ အဲ့ဒါကို သူက ခိုးပြီး
သူ ကြမ်းပုံရမ်းပုံကို လူတကာ လျှောက်ကြွားရာက ကမ္ဘာပု ဖြစ်လာတာ
နောင်ကြည်ရေ”

ဒုတိယနှစ်တုန်းက ကျောင်းကို ထိုအယ်လ်ဘတ် ပါလာသေး
သည်။ ရယ်စရာ အမှတ်တရ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“နောက်ပိုင်း ဒီကောင်နဲ့သူ ဘိုးတော်က သားအဖအရင်းပေ
မယ့် တဖောင်းစေးနဲ့မျက်ချေးလို တည့်ကိုမတည့်တော့တာ . . .

‘ဟေ့ကောင် ကမ္ဘာပု ဆယ်တန်းဆိုတာ ကျောင်းသားတိုင်း
အောင်သင့်တဲ့အတန်း၊ ဆယ်တန်းအောင်တာကို ဘာအောင်ပွဲမှ ခံစရာ
မလိုဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ တရုန်းရုန်း လာမလုပ်နဲ့၊ မင်း ဂျီတီအိုင် ဝင်ခွင့်
အောင်ရင်တော့ အိမ်မှာ မင့်သဘောရှိ လုပ်စမ်း’

တဲ့၊ ဂျီတီအိုင် Entrance လဲ အောင်ရော ဘာပြောကောင်း
မလဲ၊ အုပ်စုလိုက်ကြီးဗျာ . . . မနက်ပိုင်း မူးအောင်သောက် . .
သူ့အမေနဲ့အစ်မတွေ ဘုန်းကြီးပွဲလို ပြင်ပေးထားတဲ့ထမင်းခိုင်းကို တဝ
တပြီ ပွစာကြအောင်စား ထိုးအိပ်။

ပြန်နိုးတော့ ရေမီးချိုး၊ အစ်မတွေရဲ့ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံး
အိမ်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ချ၊ သွေးကြလိမ်းကြ၊ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါဆွတ်
ကြ၊ ကော့ကော့ရောရော တစ်တန်းကြီး ထွက်ကြပြန်ပါရော။

အချိန်မတော်မှ မူးပြီးပြန်လာကြ၊ အုပ်ဆောင်းလွန်ပြီး ဖြဲရဲစား
ကြ၊ အိမ်ရှေ့ ဂီတာတီးကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆေးလိပ်ပြန်လိပ်ကြ၊ တရဲရဲ
ဖွာကြ၊ ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်ကြ၊ သေးပါကြ။

အဲ့ဒီလိုနဲ့ တစ်ပတ်ကျော်လာတော့ ညနေအကျော့ ထွက်မလို့
ပြင်ဆင်နေတုန်း အိမ်ပေါ်က သူ့ဖားသားကြီး ဆင်းတဲ့လာပြီး ခပ်တိုး
တိုး . . .

“အဟမ်း . . . အဟမ်း . . . ချစ်ကို”

သူက သနပ်ခါး လိမ်းနေတယ်၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေ
တယ်လေ။

“ဟေ့ကောင် ကမ္ဘာပု... ငါခေါ်နေတယ်”

လို့ အော်မှ လှည့်ကြည့်တယ်။

“မင်းတို့အုပ်စု ဘာလုပ်ဖို့ ဘယ်သွားကြဦးမှာလဲ!” တဲ့၊

အားလုံး မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ငြိမ်ကြည့်နေကြတာပေါ့လေ။
အဲ့သမှာ ကမ္ဘာပုလုပ်ပုံ... လုပ်ပုံ၊ နှာကံမှာ သနပ်ခါးအစင်းသားနဲ့ ဇာတ်
ခနဲ ကျောက်ပျဉ်ကနေ ထတယ်၊ ဖနောင့်ကလေးနဲ့ လည်ခနဲ သူ့
အဖေဘက် လှည့်လိုက်တယ်၊ ခါးကလေး ကိုင်းတဲ့လို့၊

လက်ချောင်းကလေးတွေ စုထားတဲ့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ခပ်ခွာ
ခွာ ခပ်ယိုင်ယိုင် ကိုင်းပြီး (ဇာတ်ထဲက ပုဏ္ဏားစတိုင်နဲ့) ချော်တောငေါ့၊
အရိုအသေပြုရင်း...။

“ဪ... ကျွန်တော်မျိုး... ကျေးတော်မျိုးကြီး ဘယ်သွားမယ်
ဘယ်လာမယ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ဖခမည်းတော်ကို သံတော်ဦး
တင်နေရဦးမှာလား... ဟင်း... ဟင်း၊

မင်းမှာသစ္စာ၊ လူမှာကတိ တည်ကြည်မိက... များဘိဥစ္စာ
ကျော်ဇောရာ၏တဲ့... တွမ်... သင်သည် ဂဏ္ဍာဟိ... မှတ်လေလော့၊
ကျုပ်တို့ ညနေအကျော့... ” တဲ့၊

သူ့ပီတုကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ကျန်ခဲ့တယ်၊ အဲ့ဒါ ကမ္ဘာပု
ပါပဲခင်ဗျား”

မျက်စေ့ထဲ မြင်ယောင်ရင်း လုပ်ပုံကို ပြီးမိသည်။

ဇော်မင်းတင့် သိပ်မမူးအောင် သောက်၍ ငွေရှင်းပြီး ထပြန်
သွားသောအခါ ကမ္ဘာပုက...။

“သူ့ကောင်မလေးဆီက ပြန်ပေါင်းထုတ်တဲ့စာပဲဖြစ်ရမယ်၊

အင်း... မြွေမြီးကောက်ကို ကျည်တောက်ခပ်ကျပ်ကျပ်ကလေး လာစွပ်
တာပဲနေမှာ၊ ပြန်ချွတ်တာနဲ့ ပြန်ကောက်မယ့်မြွေပါဗျာ”

ဟူ၍ မှတ်ချက်ပေးသောည။

၆ ၆ ၆ ၆

“ကလင်! ကလင်! ကလင်! ကလင်!”

သည်တစ်ခါ နှိုးစက်သံလေးက သူ့ဘဝတွင် အသာအယာဆုံး နားထဲ ဝင်လာသည်။ လူကလည်း ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ဖြစ်သည်။ အရင် အခါတွေတုန်းက ငှက်ဆိုးထိုးသံလို ကြားကြားချင်း စမ်း၊ လှမ်းပိတ်၊ ဆက်မအိပ်ဖြစ်တော့ပေ။

ညဉ့်ကလည်း ပုံမှန်သာ သောက်၍ အမေ့ထမင်းပွဲကို အဝအပြီ ဆွဲ၍ အိပ်ခဲ့သည်မို့ မနက်လေးနာရီကြီးမှာ လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ နိုးလာခဲ့သည်။

ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ လိုအပ်သမျှ ထည့်ပြီးပြီ။ ရုံးက (Advance) အင်ဂျင်နီယာ ကြိုသုံးငွေ တစ်သိန်းကျော်လည်း ရှိသည်။ ရုံးချုပ်သွားရမည်။ ပါမင့်နှင့်(အမြဲတမ်းဝန်ထမ်း) ဖြစ်အောင် လိုက်ရမည် ပြော၍ အမေ့ဆီက ငွေငါးသောင်းလည်း အသင့်တောင်းပြီးပြီ။

ဝန်ထမ်းကဒါ မှတ်ပုံတင်ကဒ်လည်း ပါပြီ။ လေ့ကျင့်ခန်း နည်း နည်းလုပ်သည်။ ရေချိုးမည်။ သွားတွေ ဖွေးနေအောင် တိုက်ရမည်။ ဘောင်းဘီတိုကလေး ဝတ်ပြီး ရေလဲလုံချည်၊ တဘက်ဟောင်း ပန်းပေါ် တင်ရင်း မီးဖွင့်၍ အိမ်ဘေး ရေကန်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သွားတိုက်နေရင်း အရေးကြီးတာ သိရသည်။

ဆီးဝမ်း အပြီးစွန့်ထားဖို့ လိုသည်။ အထူးလိုအပ်သည်။ သိပ် မသွားချင်သော်လည်း လုပ်ကိုလုပ်ထားသင့်သောအလုပ် ဖြစ်နေသည်။

ရေလဲလုံချည်နှင့် တဘက်ဟောင်းကို ကြိုးတန်းပေါ် ပစ်တင် သည်။ ဗာလီပိုးထဲ ရေခွက်နှင့် ရေအပြည့် ခပ်ထည့်သည်။ ပလုပ်ကျင်း နှုတ်ကျင်းသည်။ သွားပွတ်တံ ကန်ပေါင်ပေါ် တင်၍ လေကလေး ချွန်ရင်း နောက်ဖေးခြံထောင့်ဆီ ရေပုံးကလေး ဆွဲ၍ လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့်ပင် ထွက်လာသည်။ ရေကန်က မီးလုံးအလင်းက ခြံ တစ်ဝက်ထိ လမ်းပြသည်။

ခြံကြီးက နောက်ကို ရှည်သည်။ ရှေးဆန်သော တောအိမ်တွေ ထုံးစံ အိမ်သာကို အိမ်နှင့် အဝေးဆုံး ခြံထောင့်မှာ ဆောက်ထားသည်။ ရေပိုက်သွယ်မထား၊ ရေပုံးနှင့် ရေခပ်သွားရသည်။ အမေကြည် နောက် တိုး ဆောက်လုပ်ထားသော ထရံကာသွပ်မိုး အဆောက်အအုံရှေ့မှ လရိပ်တစ်ခြမ်းက လမ်းပြပေးနေသည်။

ကိုယ့်ခြံမို့ ကိုယ်အလွတ်ရနေသော်လည်း လရိပ်ကျနေပုံက သစ်ရွက်တွေကြားက သည်မနက်မှာမှ ပို၍ကဗျာဆန်နေသလား သင်ရ သည်။ အေးလေ... ကိုယ်က ကြည်နူးနေမင့်ကိုး။ အိမ်သာမီးလုံးက ကျွမ်းနေသည်မှာ ကြာပြီ။ ညရေးညတာလည်း ဘယ်သူမှ မတက်၍

မလဲဖြစ်ခဲ့။

ရေပူလေး အိမ်သာထဲ စမ်းချ၍ တံခါးပင် ပိတ်မနေဘဲ လရိပ်
ကြည့်ရင်း အေးအေးလူလူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဇိမ်ပဲ. . . ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အိမ်သာတက်ချိန် ရနိုင်သည်။ ရေမိုးခိုး
ဝတ်စားဆင်ယင်တာ ဆယ်မိနစ်တောင် မကြာနိုင်။ ခေါင်းဖြိုး၊ ရေမွှေး
လေး ဆွတ်. . ကျောပိုးအိတ်လွယ်၍ထွက်၊ တံခါးပြန်စေ့ထား၊ ဒါမှ
မဟုတ် အမေ၊ တစ်ယောက်ယောက် နှိုးလျှင် နှုတ်ဆက်. . တံခါးပြန်
ပိတ်. . ဂျိတ်! . .

ကားဂိတ်က သူတို့လမ်းထိပ်နှင့် သိပ်မှ မဝေးတာ၊ ဆိုက်ကား
မရလို့ လမ်းလျှောက်ရလည်း အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်နှစ်မိနစ်ပေါ့
ဟု တွက်သည်။ ကံကောင်းပါက အိမ်မှ ခိုးထွက်လာသော ကောင်မ
လေးနှင့်ပင် ဟင်္သာဝပ်ရှောရှောတွင် ဆုံနိုင်သေးသည်လေ။

ဒါပေမယ့် ကားဂိတ်ကပဲ စောင့်ဖို့ သူမ ရေးထားသည်။ ချစ်သူ
စကားကို တဝဝမတိမ်း မယိမ်းမယိုင် နားထောင်ရမည့် ကာလအခါ
သမယ။

နားအေးပါးအေး စိတ်အေးလက်အေးမို့ အစာဟောင်းတွေက
လည်း ပုံမှန်ပင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ခွာနေသည်။ ကားစောင့်ရင်း
ချောင်ကွယ်တွင် လက်ဖက်ရည် အတူတူသောက်မည်။ အတူသွားရ
မည့်ခရီးနှင့် နီးစပ်ရတော့မည့် အနာဂတ်ဘဝအတွက် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် ဝအောင်ထိုင်ကြည့်ရင်း. . .

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ထားမယ်နော်”
လို့ ပြောရင်. . သူမ ဘာပြန်ပြောမလဲ။

ထိုစဉ်. . .

ဖျန်းခနဲ အလင်းရောင်ကြီး ထိုးဝင်လာသည်။ နောက်တိုး
အမေကြည့် အဆောက်အဦရှေ့ ဝရန်တာမှ ဖန်မီးချောင်း လင်းပွင့်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

ကမန်းကတန်းပင် သူ အိမ်သာတံခါးကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။
နာမည်ကြီး ဆေးလိပ်တံဆိပ်ကို ပင်မက တံရားဝင်ယူ၍ ပင်မတရားဝင်
ဆေးစပ်နှင့်ပင် လက်ခွဲဆေးလိပ်ခုံ ထောင်မည်ဟု အမေကြည် ပြောဖူး
တာ ခဏခဏ ရှိနေပြီ။

နွေဆင်း မြို့ခံဆေးလိပ်သမတွေအပြင် တောက ဆေးလိပ်
သမများလည်း ဘော်ဒါလို ထား၍ တစ်အိုးတည်း စားခိုင်းမည်ဟု ပြော
တာလည်း သူ ကြားကြားနေသည်။

သူ စက်ရုံတွင်အိပ်၊ စက်ရုံတွင်သောက်၊ စက်ရုံတွင်ပင် စားနေ
ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီမို့ အိမ်က အခြေအနေအစုံကို မသိခဲ့။
ဆေးလိပ်ခုံ ဆောက်နေတာတော့ သိသည်။ ခုလို အထဲတွင် လူရောက်
နေသည်ကို လုံးဝမသိခဲ့။

ကောင်မလေးတွေ တွတ်ထိုးနေသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ သူ၏
ရှားပါးထုံးစံအတိုင်း အစာဟောင်း စွန့်နေသည့်စနစ်ကြီး ထိုးရပ်သွား
လေ၏။ ထိုသိစိတ်က အစာဟောင်းလက်ကျန် ရှိနေသေးကြောင်း
သိနေ၏။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ခွာရန် ငြင်းပယ်စ ပြုလာ၏။
အားထည့်၍ နှင်ထုတ်၏။ မရ။

ဒုက္ခထဲ. . . ဆေးလိပ်ခုံ၏ ခေါက်တံခါးများ ပွင့်လာ၏။
ကောင်မလေးသုံးယောက် ဝရန်တာတွင် မျက်နှာထွက်သစ်နေသည်ကို

အိမ်သာတံခါးရှိ အပေါက်ကျဉ်းလေးမှ လှမ်းမြင်နေရ၏။

ဟူး... အချိန်အတော်ကုန်သွားသည်ထင်သည်။ သူ စိတ်
လျှော့လိုက်သည်။ မကြိုးစားချင်တော့။ ကဲ... သန့်စင်ရေး စမှ။

အိမ်သာကြွက်လျှောက်တန်းပေါ် တင်ထားလေ့ရှိသော
ပလတ်စတစ်ရေခွက်လေးကို စမ်းလိုက်၏။ ရပြီ... အားရပါးရပင် ဇာလီ
ရေပုံးထဲ နှိုက်ခပ်ချလိုက်သည်။

“ဂလောက်!.. ဂလောက်!”

“ဟာ!”

သူ ဆံပင်တွေ ထောင်သွားသည်။ ထပ်ခပ်သည်။

ရေတစ်စက်မှ ပုံးထဲ ရှိမနေတော့ပါလား။ ဗုဒ္ဓေါ့နဲ့ဘုရား၊ ပုံးကို
အသေအချာ မယူစစ်ဆေးကြည့်၏။ လုံးဝနတ္ထိ ရေမရှိ။ ပုံးအခြေကို
လိုက်စမ်းကြည့်သည်။ သံချေးဖတ်တွေ လက်ကို ကပ်ပါလာသည်။
သေချာသည်။ သံချေးကိုက်၍ ပုံးက ပေါက်နေခဲ့ပြီ။

အစာဟောင်းဒွါရကို မသန့်စင်ဘဲ ဘယ်လိုမှလည်း မတ်တတ်
မရပ်တတ်၊ မထတတ်၊ ခက်ကပြီ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါလာလုပ်ရမလဲ။
အပေါက်ကနေ အမေ့ကို ချောင်း၍ ရှာမိသည်။ အမေ့ကိုပင် ရှေ့
မျက်နှာ နောက်ထား၍ ရေယူခိုင်းရန်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အမေ့နေ့စဉ်အလုပ်က သည်အချိန် တရားထိုင်
သည်။ အမေ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့က တရားထိုင်ခြင်းထောင်ထဲ
မှာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

လေးနာရီခွဲမှ ငါးနာရီခွဲအထိ အမေ မပျက်မကွက် တရားထိုင်
နေကျ။ အစ်မက သူ့ကျောင်းရှိရာ တောမှာပင် အိပ်သည်။ ညီတော်

မောင်က ခွေဆိုင်မှာ အိပ်သည်။ အိမ်မှာ ပြန်အိပ်ဦး၊ ဒီကောင်က
ဆင်အော်တာတောင် နီးမည်မဟုတ်။

ဒုက္ခနှင့်လှလှတော့ တွေ့ပြီ။ မနက်စောစောကြီး အိမ်သာထဲ
ဖင်လှည့်ခေါင်းလှည့်နှင့် သူ့ချွေးပျံလာသည်။ ဘယ်နှစ်နာရီတွေ ထိုးကုန်
ပြီလဲ မသိ။ သူဘာလုပ်ရမည်လဲ မသိ။

သူ စိတ်ပူစပြုလာသည်။ သူမ စာကို ပြန်မြင်လာသည်။

ဒါပဲနော်... ဒီတစ်ခါ လွဲလို့ကတော့ တစ်ဘဝစာပဲ... တဲ့။

သူမအသံကိုပါ ကြားယောင်သလိုရှိ၏။

သူ့ဘဝ၌ အခက်အခဲဆုံး စက္ကန့်မိနစ်များကို ဖြတ်သန်းနေရ
သည်သို့ ရှိ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နာရီတွေအားလုံးကို ဆွဲထား၍ မရတောင်
ကားမန်နေဂျာ၊ ကားယဉ်မောင်း၊ ကားဂိတ်က နာရီတွေလောက်တော့
ခဏရပ်နေစေချင်သည်။ အရှေ့ဆီက ပုစွန်ဆီရောင်တွေ စတင်ထုတ်
လွှတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်သာနံရံအပေါက်က လှမ်းမြင်နေရပြီ။

ဘဝတွင် အမိုက်မဲဆုံး အရူးသွပ်ဆုံးကို အရှက်နှင့် လဲ၍ လုပ်
ရန် သူ အကြောက်အကန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရတော့သည်။

ဘောင်းဘီတိုကို ချွတ်လိုက်သည်။

မတ်တတ်ရပ်၍ရအောင် ဦးစွာလုပ်ရမည်လေ။ ဒွါရကို
ဘောင်းဘီနှင့် သန့်စင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ခေါက်
သုံးခေါက် ခေါက်၍ သုတ်လိုက်သည်။

မတ်တတ်ရပ်လိုက်နိုင်ပြီ။ ရေပုံးကို အရှေ့အလယ်ပိုင်းတွင်
အုပ်စွပ်ခြင်းအားဖြင့် အဓိကကို ကာကွယ်ဖို့အုပ်လိုက်သည်။ ကမ်းကို
ဂျက်ဖြုတ်၍ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ဖန်မီးချောင်းရောင်က ပုံးနှင့် သူ့မိမ္မေးတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်
လင်းဖြာကျလာသည်။ သူ အသံနက်ကြီးနှင့် ကုန်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေး... ဆေးလိပ်ခုံထဲက ကောင်မလေးတွေ”

အထဲက တွတ်ထိုးကြွက်စီသံတွေ ငြိမ်ကျသွား၍ ထပ်အော်
ပြန်၏။

“ဟေး... ဆေးလိပ်ခုံထဲက ကောင်မလေးတွေ”

ကောင်မလေးသုံးယောက် မီးရောင်အောက် ဝရံတာကို ပြေး
ထွက်လာပြီး အိမ်သာဆီက အသံပိုင်ရှင်ကို ပျိုတူပင် လှမ်းကြည့်ကြ
သည်ကို အတိုင်းသား လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ကောင်မလေးတွေ အထဲပြန်ဝင်၊ ဝရံတာမီးတွေ ပိတ်လိုက်
စမ်း”

ပုံးစွပ်ထားသော သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေကြသေးသည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ အထဲဝင် မီးပိတ်လို့ ပြောနေ
တယ်၊ တစ်... နှစ်... သုံး... ပိတ်”

အထဲပြန်ပြေးဝင်၍ ဖျောက်ခနဲ မီးပိတ်သွားသော်လည်း...

နေ့၏အလင်းရောင်က ထင်းစပြုနေပြီ။ တစ် နှစ် သုံး အော်ပြီး
ပြီးချင်း ပုံးကြီးစွပ်၍ ဖြတ်ပြေးရန် ဟန်ပြင်ထားသော်လည်း ထင်မထား
သော အလင်းအားက တားမရ ပိတ်ပင်မရမို့ သူ ရုတ်တရက် မထွက်ဝံ့
ပြန်။

တစ်... နှစ်... သုံး ထပ်အော်၍ ပုံးကြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိ
ကိုင်း၊ မျက်စေ့စုံမှိတ်၍ အသားကုန် စွတ်ပြေးမိတော့သည်။

“ယား!.. အား!”

“အုံး!.. ပုံး!.. အင့်!.. ဂလောင်!.. ဂွမ်း!”

မျက်စေ့မှိတ်ထား၍ ဆေးလိပ်ခုံ ဟိုဘက်စွန်းထောင့်တိုင်နှင့်
ပုံးနှင့် ဝင်ဆောင့် အောင့်ခနဲဖြစ်၍ လူပါ တစ်ပတ်လည်ပြီး ပစ်ကျသည်။
ပုံးတခြား လူတခြား၊ လူးလဲထ၍ ရေကန်အရောက် စွတ်ပြေးရင်း
ကြီးတန်းပေါ်က လုံချည်ကို ကမန်းကတန်း ဆွဲပတ်ရတော့သည့်အဖြစ်။

ညစ်မနေ၊ ရှက်မနေအားတော့ပြီ၊ ရေကို တဝုန်းဝုန်း လေးငါး
ဆယ်ခွက် လောင်းချို့၊ ဆပ်ပြာပင် မတိုက်နိုင်။ တဘက်ပတ်၍ အိမ်ပေါ်
ပြေးတက်ရင်း နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ငါးနာရီထိုးရန် ခုနစ်မိနစ်သာ
လိုတော့သည်။

ရေစင်အောင်ပင် မသုတ်အား။ ချထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီ
လည်း မဝတ်အား။ တီရှပ်ကောက်စွပ်၊ နီးစပ်ရာ လုံချည်ဟောင်းကို
ခေါင်းက စွပ်ချ။ အိတ်ကောက်မ၍ ဒရောသောပါး အိမ်ပေါ်က ဆင်း
ရင်း ပြေးရင်း ဖိနပ်အသစ်ကို ကောက်၍ ခါးထိုးရင်း လမ်းပေါ် ရောက်
လာသည်။

ဘာဆိုက်ကားမှ မရှိ။ ပြေး... ပြေး... ဖဝါးတွေ လိပ်သဲ
ကျောက်လမ်းမို့ စူးခနဲ၊ အောင့်ခနဲ... ပြေး... ပြေး ခလုတ်တိုက်သည်
ထင်သည်... ပြေး... ပြေး... အား... အရမ်းကို ဖဝါးက စူးရှနာကျင်
လာသည်။

ဖိနပ် ခါးကဖြုတ်၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်ချ၊ ဖိနပ်အသစ်ကို ဖြဲသွင်း
တစ်ဖက်၊ နှစ်ဖက်လုံး ရပြီ... ပြန်ထ... ထ... ပြေး... ပြေး...
အင်အားအပြည့်ထည့်... ဒုန်းစိုင်းပြေး...

ကားဂိတ်ကို ရေးရေးမြင်နေရပြီ... ပြေး... ပြေး ဟုတ်သည်။

အမေ့နားထိုင်လေး

Express ကားဖင်လေး.. . ဟင်!.. . ရွှေနေပြီ.. . ပြေး.. . ဟေး..
ဟေး.. . ဟေး!.. .

ဘယ်လိုမှမကြားနိုင်သော အကွာအဝေး.. . ပြေးလိုက်.. .
နောက်မီးနီလေး.. . တဖြည်းဖြည်း.. . တဖြည်းဖြည်း.. . ဝေး.. .
တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း မီးနီလေး.. . မှန်ယူဝေး.. . ဝေး.. . ဝေး
နောက် ကား.. . ဆိုင်ကယ်ငှားဖို့ လိုက်ရှာသေးသည်။
ဘာတစ်စီးမှ မရှိ.. . ဘာတစ်စင်းမှမတွေ့.. . မတွေ့ရေးချ
မတွေ့.. . ၊ ဝေး၍ပျောက်သွား.. . ကွေ့သွားသော မီးနီလေးများ.. .
မှန်ယူ.. . ဝေး.. . ဝေး။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

“ခြေပစ်လက်ပစ် ဂိတ်ရေလမ်းမပေါ် ထိုင်ငေါင်နေတဲ့ ကျွန်
တော့်ကို လက်မှတ်အရောင်းစာရေး ကိုနီတွတ်က အကြာကြီး စောင့်
ကြည့်နေသေးတယ်၊ သနားလို့တဲ့၊ ပြီးမှ ဂိတ်ထဲက ထွက်လာပြီး ပခုံး
လာဖက်ရင်း မင့်ကောင်မလေး တောင်းပန်လို့ ကားက ငါးမိနစ်ကျော်
အောင် စောင့်ပါသေးတယ်ကွာ၊

ခရီးသည်တွေရဲ့ဖိအားနဲ့ အံ့နာသားက သူ့လိုင်းနာမည်ပျက်
ခံဘူးဆိုပြီး ဇွတ်ကြီး မောင်းထွက်သွားတာလေ၊ မင်း တစ်မိနစ်လောက်
စောရင် မိတယ်ကွာတဲ့၊ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောရင်း.. .

ရော.. . ငါနဲ့လည်း ခင်နေတဲ့ မင့်ကောင်မလေး ပေးသွား
တာ.. .

ကိုဇော်ကြီး.. .

ဒီတစ်ခါ လွဲရင် တစ်ဘဝစာလို့ ပြောထားလျက်သားနဲ့၊ လွဲ

တယ်နော်၊ တစ်ဘဝစာပါပဲရှင်. . တဲ့၊

ဖြစ်ချင်တော့ တိုင်းမြို့ကြီးဆို သူ ရမ်းသမ်းပြီး ဖုန်းနဲ့ လက်မှတ်
ဖြတ်မိတဲ့ကားက အေးကိုမောင်ကားလေ၊ နောက်မှ ကိုစိုးဈာန်ဆိုတာ
သိရတာက ကောင်မလေးရဲ့ဖားသားကြီးက သူ့ထက် လေးနှစ်ပဲ ကြီးတဲ့
မိတွေးကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ပြီး အမေလို့ ခေါ်ခိုင်းလို့တဲ့၊ သူမ အပြီး
ဆင်းသွားတာတဲ့၊ တစ်ပတ်အတွင်း အေးကိုမောင်နဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ
လက်ထပ်ခြင်းတဲ့၊ သတင်းစာမှာ ပါလာခဲ့တယ်လေ”

မျက်ရည်ဝဲပြီး ခပ်တိုးတိုး တစ်လုံးချင်း ပြောနေတဲ့ ချစ်ညီငယ်
သူငယ်ချင်း ဇော်မင်းတင့်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရင်ထဲ နှင့်နေခဲ့တယ်။
ဘေးက၊ အပြင်က၊ အပေါ်ယံ ကြည့်ရင် သူဖြစ်နေပုံ၊ ဖြစ်ပျက်
နေပုံက ဟာသမြောက်ပြီး ရယ်စရာရသတစ်ခုကို ပေးချင်ပေးပါလိမ့်
မယ်။

ဒါပေမယ့် တချို့ဟာသတွေဟာ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေတတ်တယ်
လေ။

အလွဲလို့ ခပ်လွယ်လွယ် သတ်မှတ်တဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ကမောက်
ကမ အံ့ချော်မှုတွေဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြောင်းလဲ
ပစ်တတ်ပါတယ်။

နဂိုကတည်းက အသည်းကနုနု စိတ်က အညှာလွယ်လွယ်
ခန္ဓာကိုယ်က အရက်ကြိုက်ကြိုက်နဲ့ ဇော်မင်းတင့်ဟာ. . .

“လူ့ဘဝကို သိပ်မကြိုက်တော့ဘူးဗျာ၊ မိုက်ဇာတ်ပဲ ခင်းတော့
မယ်”

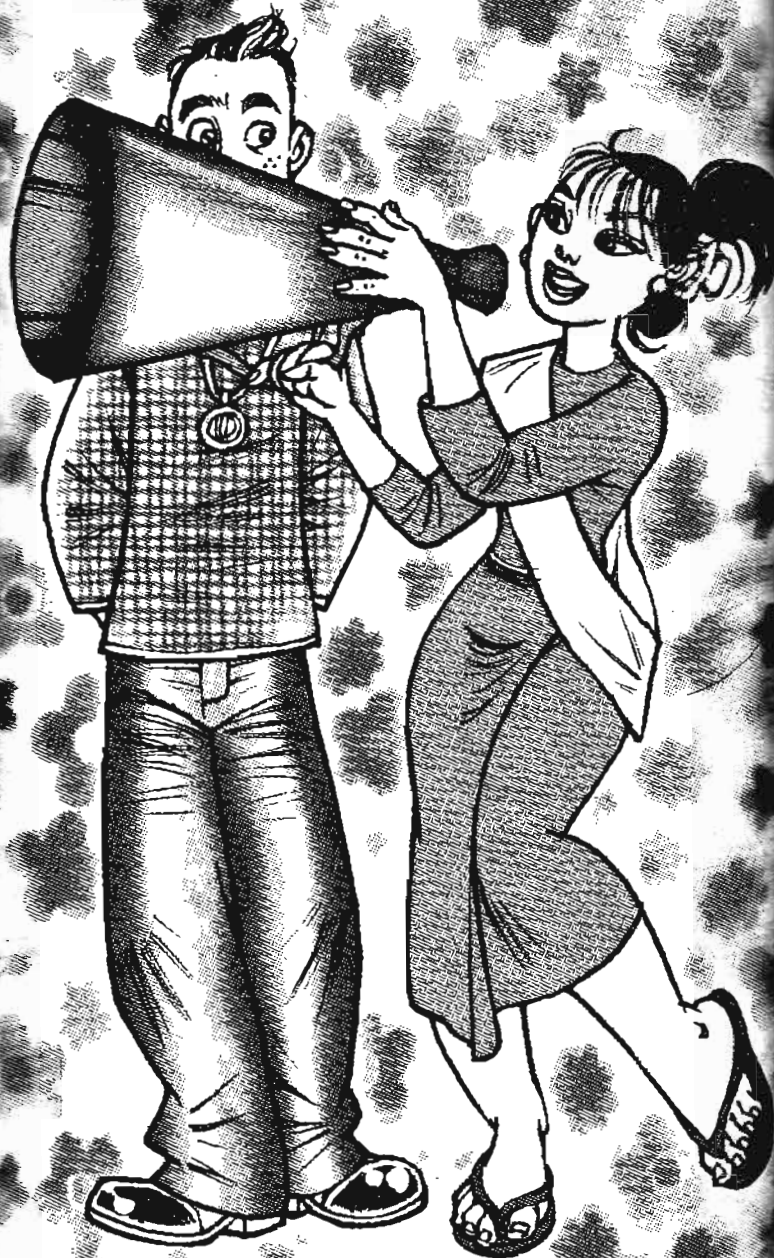
လို့ ကြေညာပြီး အရက်နဲ့ပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ပါတယ်။

ချော်နေသောအံ့များ ၁၃၅

အသည်းတစ်ခြမ်း ဖြတ်ထုတ်ထားတာတောင် ဆက်သောက်
တယ်လို့ ကြားရပါတယ်။

ဪ. . . ရေပုံးလေးတစ်ပုံးများ ပေါက်မနေခဲ့ရင်. . .

အပိတ်နောက်ဆက်တွဲ

ဇော်မင်းတင့်ရဲ့ပုံပြင်(တစ်)

ဇော်

မင်းတင့်ဟာ တစ်နှစ်နေလို့မှ ကဗျာတစ်ပုဒ် မပြီးပါဘူး။ ပြီးရင်လည်း တန်းဝင်တဲ့ကဗျာ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဇော်မင်းတင့်ရဲ့အားသာချက်က အနုပညာသမားတိုင်း ဩချရတဲ့ အားသာချက်ပါ။

သူဟာ အခြေအနေကို ချက်ချင်းအကဲခတ်ပြီး ချက်ချင်းပဲ လက်တန်း ပုံပြောတဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ရသမြောက်နေတတ်ပါတယ်။

၁၃၁ နတ်ရွာဦး

သူ မရှိတော့မှ သူ့ပုံပြင်လေးတစ်ခုကို အမှတ်တရ ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်း ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်ဇနီး နှစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်က စာရေးနေတယ်။

ဇနီးသည်က ဂမ္ဘီရ မဂ္ဂဇင်း ဖတ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးက ဆိုဖာရှည်ပေါ်မှာပါ။

တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ဇနီးက ထဖွင့်ပေးပါတယ်။

“ဟယ်! . . ဇော်မင်းတင့်၊ အွန် . . အနံ့က လူရွှေ နှစ်တောင်လောက်နဲ့ ဒါပဲနော် . . . ငါ့ယောက်ျား အရက်ဖြတ်ထားတယ်”

ဇော်မင်းတင့်နဲ့ဆို အလွန်အကျွံ မူးပြန်နေကျမို့ ငါ့ယောက်ျားကို လာမဖျက်ဆီးနဲ့ဆိုတဲ့ ခပ်ငေါက်ငေါက်လေသံကို ဇော်ကြီး သဘောပေါက်တာပေါ့။ ဇနီးလက်ထဲက ဂမ္ဘီရမဂ္ဂဇင်းကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးရင်း စားပွဲဘေး ဝင်ထိုင်တယ်။

ဇနီးက စာအုပ်ဆက်ဖတ်နေတယ်။ နှုတ်ဆက်စကား အာလာပ သလ္လာပစကား ကျွန်တော်နဲ့ နည်းနည်းပြောပြီး ဇော်မင်းတင့် သူ့ပုံပြင်ကို စ,ပါတော့တယ်။

“ဆရာမက ဂမ္ဘီရ ဖတ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ ဖဆပလခေတ်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဘိုးတော်တစ်ပါး ပေါ်ဖူးတာ သွားသတိရတယ်”

ဇနီးက ကျောင်းဆရာမပါ။

ခပ်ငေါက်ငေါက် ဆရာမလေသံနဲ့ . . .

ချော်နေသောစိတ်များ ၁၃၂

“နင်က အဲ့ဒီတုန်းက မွေးပြီလား!”

“တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားပေါ့ ဆရာမရဲ့၊ တစ်မြို့လုံး သိပြီးတစ်မြို့လုံး ခံလိုက်ရတဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပဲဥစ္စာ”

ကျွန်တော်က စီးကရက် တည်တယ်။ မီးညှိပြီး . . .

“အဲ့သည်ခေတ်က ကျွန်တော်တို့မြို့ရဲ့ ဖဆပလအမှတ်တံဆိပ်အောင်သန်းလေ . . . သူ့ခေတ်ပေါ့။”

ဘိုးတော်က ဥပဓိ အရမ်းသန့်တယ်။ သူတည်းခိုတဲ့ မြို့ပိုင်အိမ်ကို လာသမျှလူကို နာမည်တန်းခေါ်ပြီး အဲ့ဒီလူ လာရခြင်းအကြောင်းကို တန်းပြောတော့ တမဟုတ်ချင်း ကျော်တာပေါ့။ ဒလန်နဲ့ကိုး . . . ဂမုန်းခေါင်းညိတ်တာတို့ ရေနံတောက်ရင် ဖယောင်းမီး တောက်တာတို့လည်း ဗျာဠိဟာပြတယ်လေ။ (ဗျာဠိဟာ-တန်ခိုး)

“ခါတ်ကျတဲ့နေ့တော့ အားလုံးအတွက် ခါတ်ချပေးခဲ့မှာပဲ” လို့ ခဏခဏ ပြောတယ် . . . ကတော်တွေကလည်း ဘိုးတော် ခါတ်ချပေးမယ့်ခါတ်ကို တမျှော်မျှော်ပေါ့။

နေ့စဉ် ဘိုးတော်တည်းအိမ်မှာ ဝတ်ကောင်းစားလှ၊ ကားကြီးကားငယ်နဲ့ ကတော်တွေ၊ မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးမကြီးတွေ တိုးမပေါက်အောင် စည်နေတာပေါ့နော့။

တစ်နေ့တော့ ဘိုးတော်က ဒီနေ့ ခါတ်ကျတယ်၊ ခါတ်ချမယ့်နေရာကို ကြွချီမယ်ဆိုပြီး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတယ်။ နောက်က ပြီးပြီးပြန်ပြန်တွေ အပြိုင်ဝတ်ထားတဲ့ ဘွားတော် ယော်တော် ကတော်တွေ တန်းစီပြီး တစ်တန်းကြီး ပါလာတာပေါ့ . . .

ဘိုးတော်နောက်က လက်အုပ်တွေ ချီပြီး အသံတိုက် လိုက်လာ

ကြတယ်တဲ့၊ တစ်မြို့လုံး ထွက်ကြည့်တာပေါ့၊ ဘိုးတော်က ဦးအောင်သန်း အိမ်ကို ကြွချင်နေတာ၊ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်နဲ့ ဦးအောင်သန်း ခြံဝကို ဦးတည်လာနေတုန်း...။

ဦးအောင်သန်းအိမ်ထဲက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အခန်း အလယ်မှာ ကလေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထိန်းရင်း အပြင်ကို လှမ်းကြည့် နေတယ်တဲ့၊ ဦးအောင်သန်းရဲ့ဧည့်ခန်းက အကျယ်ကြီး၊ ဘာဆက်တီခုံမှ မရှိဘူး၊ ဒူးတိုက်ဆွေးနွေးဖို့ လျှာထိုးပျဉ်ခင်းကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားလေ့ရှိသတဲ့။

‘အဲ့ဒီနေ့က ဦးအောင်သန်း မရှိဘူး။ အရေးပေါ် တိုင်းအစည်း အဝေး သွားတယ်။’

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အဖြူရောင်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ နောက်က ပြီးပြီးပြန်ပြန်တန်းကြီးကို ကြည့်ရင်း အိမ်ဝဆီ လာနေလို့ စွေ့ခနဲ ကလေးကို ကောက်ပွေ့တဲ့ပြီး နောက်ဖေးဝင်ပြေးတယ်။

မေမေကြီး... မေမေကြီး... ခြံထဲ ဝင်လာနေပြီ၊ ဘာတွေလဲ မသိဘူးလို့ အော်တာပေါ့၊ ဦးအောင်သန်းကတော့ နောက်ဖေးက လက် သုတ်ပြီး ထွက်လာတော့ ဘိုးတော်က ဧည့်ခန်းကို ပတ်နေပြီ၊ နောက်က လည်း တန်းစီပြီး လိုက်ပတ်ကြတာပေါ့၊ ဘိုးတော်က ပတ်နေတဲ့စက်ဝန်း ကို ကျဉ်းကျဉ်းလာပြီး ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်၊ နှုတ်က လည်း...။

“ဒီမှာ ဓါတ်ကျတယ်” ငဲ့၊

နောက်က တန်းစီလာသူတွေလည်း ရောက်ရာမှာ ထိုင်လိုက်ရ တော့ ခရုပတ်လို ဘိုးတော်ကို ဝိုင်းထိုင်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဆရာမ

ရယ်”

ကျွန်တော့်ဇနီး ဂန္ထိရုစာအုပ် ပိတ်လိုက်ပြီး ဇော်မင်းတင့် ပုံပြင် ထဲ စီးမျောဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

“အဟုတ်ဗျာ... ဘိုးတော်ရှေ့တည့်တည့်မှာ အဝါရောင် စေတီချွန်လို ဓါတ်တော်လေး ရောက်နေတာကို အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရတာပေါ့၊ လေသံတွေ အုတ်အော်သောင်းတင်း ထွက်လာပြီး ခေါင်းတွေ တိမ်းညွတ်ပြီး... ကဲကြည့်ကြတာပေါ့။

ဘိုးတော်က လက်ထောင်ပြီး ငြိမ်စေလိုက်တယ်၊ ဦးအောင် သန်း ကတော်ဆီက နားဖာကလော် လှမ်းတောင်းတယ်။ တစ်ဆင့်ချင်း လက်ကမ်းရတာပေါ့...။

“စတိပဲ ရမယ်နော်၊ လူအုပ်က များတယ်၊ အိမ်ကျမှ ရွှေထမင်း နဲ့ ပွားယူကြ”

ဆိုပြီး နားဖာကလော်နဲ့ နည်းနည်းလေး ကော်တယ်၊ လာ တစ်ယောက်ပေါ့၊ ပြီးရင်ထွက်...၊ နောက်တစ်ယောက်... အိုး... ခြုံထားတဲ့ပိုးပုဝါ၊ နံ့သာယပ်တောင်၊ မိတ်ကပ်ဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူး၊ လက်ကိုင်ပဝါ စတာတွေနဲ့ ရှိရှိသေသေ ယူကြလို့၊

တချို့ဆို အိမ်သားမရှိဘူး၊ တစ်ခါတည်း ဘိုးတော်လက်နဲ့ ခွဲပါ တို့ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ သမီးတော်တို့အတွက် ချန်ပါဦး ဘာညာ မရမှာ စိုးလို့ အော်သူကအော်ပေါ့၊ ခြံထဲလည်း လူတွေအပြည့်ပဲ၊ တကယ့်ကို အုန်းအုန်းကျက်ကျက်ကိုဖြစ်နေတော့တာ၊

လူနည်းနည်းရှင်းသွားတော့ ဘိုးတော်က ဦးအောင်သန်း မရှိမှန်း ကြားသွားပြီး ဦးအောင်သန်းကတော် ရှေ့ကိုကြုံ၊ ဓါတ်က ကုန်

၁၄၂ နတ်ရွာစိုး

တော့မယ်ပေါ့၊ ခပ်အေးအေး၊ ခပ်ရိုးရိုး ကတော်ကြီးလည်း ခေါ်တော့လာတာပေါ့။”

“ဦးအောင်သန်းဖို့ ဓါတ်ယူထားဦးမလား”

“သူက အဲသလိုမျိုးတွေ သိပ်အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ သမီးတော်ကိုသာ ခွဲခဲ့ပါ” ပေါ့။

ဘိုးတော်က ကြမ်းပေါ်က လက်ကျန်ကို ခြစ်ယူပြီး ပါးစပ်ဟထားတဲ့ ကတော်ကြီးဆီ နားဖာကလော်အမြောက်မှာ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးက ကြိုးအော်တာ...။

“မေမေကြီး မစားနဲ့... မစားနဲ့၊ အဲဒီလိုဓါတ်မျိုးတွေ ဒီမှာ အများကြီးပဲ၊ အပုံလိုက်ကြီး”

လို့ လှမ်းအော်သတဲ့...။

လုမလို့နဲ့ တူပါရဲ့... ကျန်တဲ့လူတွေလည်း ဟေးခနဲ ထပြေးပြီး အိမ်ဖော်မလေး ညွှန်းတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့...။ အား...။ လား...။ ဟုတ်ပါ၊ ဓါတ်ပုံကြီး ဟည်းနေသတဲ့။

စွပ်ကျယ်လေး ဖင်လှန်ချည်ထားတဲ့ စောစောက ဧည့်ခန်းထဲက ကလေးလေးက ဓါတ်ပုံဘေးမှာ လေးဘက်ထောက်လေးတဲ့၊ ဟိုမှာက တစ်စထွက်ကျခဲ့တာလေ၊ နို့နဲ့ထမင်းဆိုတော့ မနံဘူးလေ၊ ဒီမှာက တစ်ဝကြီး ပါထားတာ”

ကျွန်တော်ရော ဇနီးသည်ပါ တံတွေးသီးပြီး ချောင်းပါ ဆိုးအောင် ရယ်မိကြပါသည်။

ဇနီးသည်က...။

“ဇော်မင်းတင့် အဲဒါ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာလား!”

ချော်နေထောစံများ ၁၄၃

“ဪ...။ ဆရာမရယ်၊ တစ်မြို့လုံး သိပါတယ်ဆို၊ ကလေးချီးဆိုတော့ မနံဘူးလေ၊ တစ်ချို့က ရှက်လို့ ပြန်မပြောကြဘူး”

ရယ်မောလို့ ဝမှ ဇနီးသည်က ဘီယာတစ်ယောက်တစ်ဘူး ထုတ်တိုက်ပါတယ်။

“ဆရာမရယ်...။ ဆင်ပြောင်ကြီးနှစ်ကောင် ပါးစပ်ထဲကို နှမ်းစေ့တစ်စေ့ ထောင်းပြီး ပက်ထည့်လိုက်သလိုပါပဲဗျာ” တဲ့။

“မောင်နော်...။ မူးအောင် သောက်မလာနဲ့၊ ဇော်မင်းတင့် ဆိုင်မှာ နည်းနည်းပဲ သောက်ခဲ့ကြ၊ လေးထောင့်ပါဆယ်တစ်လုံး ဆွဲခဲ့၊ အိမ်မှာ ဆက်သောက်၊ ရေခဲရှိတယ်၊ ငါ အမြည်းစုံအောင် လုပ်ထားမယ်၊ ထမင်းလည်း နှစ်ယောက်စလုံး ဝအောင်စားရမယ်၊

နင့်ရုပ်က အရက်ရုပ် ပေါက်နေပြီ...။ ပြင်ဦး၊ မိန်းမတစ်ယောက် မရတာနဲ့ အရက်ကျိုး ဖြစ်ရတယ်လို့ဟယ်”

“ပုံးကလေးတစ်ပုံး ပေါက်သွားတာက စတာပါ အစ်မရယ်” အရက်ဆိုင်ရောက်တော့ ဇော်ကြီး အဲဒီဓါတ်ကျတဲ့ပုံပြင်ဟာ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လားဟု မေးကြည့်မိသည်။

“နောင်ကြည်ကလည်း စာရေးဆရာ လုပ်နေပြီးဗျာ၊ ကျွန်တော် လက်တန်းပြောမှန်း မရိပ်မိဘူးလား၊ ဆေးစက်ကျရာ အရုပ်ဖြစ်ရင် စကားစက်ကျရာ ပုံပြင် Story ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ကလေးတွေ ကျအောင် ပြောရတာ လွယ်တယ်၊ ကလေးတွေရဲ့ဆရာမ ကျလာအောင်တော့ တော်တော်ပဲ...။ အဲ...။ ပြောရဆိုရတာပေါ့ဗျာ”

တဲ့။ (ကျွန်တော့်မိန်းမ တကယ်ကျသွားခဲ့ပါ၏။)

အဲဒါပါပဲ...။

၁၄၄ နတ်ရွာစိုး

ဘာမဟုတ်တဲ့ ပုံကလေး ပေါက်နေတာကနေ လောကကြီးနဲ့
ပါ အံ့ချော်ထွက်သွားတဲ့ နူးညံ့သူ၊ ချစ်တတ်သူ၊ လူတော်လေး တစ်
ယောက်အကြောင်းပါ။

ကဲ. . မိတ်ဆွေ. . ဦးနှောက်စားလိုက်ပါဦး၊

လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာနဲ့

ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားပါသလဲ. . . ??? ။

ကြုံရင် ဇော်မင်းတင့်ရဲ့ပုံပြင်(နှစ်)ကို
တင်ပြချင်ရဲ့. . .
လို၍မရခြင်းကင်းပါစေ။

BURMESE
CLASSIC